

Ái Tình Luân Khuếch

Contents

Ái Tình Luân Khuếch	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	42
22. Chương 22	43
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	54
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	72
32. Chương 32	76
33. Chương 33	80

Ái Tình Luân Khuếch

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, ảm áp văn, HEEdit : Hạ Nhật Nhi + Hạ NguyệtThẩm Gia Hành ngồi trên ghế c

1. Chương 1

Thẩm Gia Hành ngồi trên ghế cao bên cạnh quầy bar, một tay nâng chén rượu cốc-tai, chân gác lên , đôi mắt không nhìn về bất cứ chỗ nào trong quầy bar, chỉ chăm chú nhìn mép chén rượu trên tay mình, dường như nhìn rất chuyên chú, lại giống như cái gì cũng không nhìn.

Phần lớn mọi người không có bạn trong quán bar đều bị bộ dáng như vậy của cậu khiến mắt tóe lửa, cố tình chính chủ còn tựa như không hề có cảm giác như thường, gãi thẳng vào chỗ ngứa ngáy của lòng người . Không, cũng không thể nói là không hề có cảm giác, ít nhất khi có người tới gần , cậu đều đã uyển chuyển nhưng không hề thiếu quyết đoán mà cự tuyệt, đã làm cho mười mấy người nếm thử chiêu đóng cửa đuổi khách.

Lại uống thêm một ngụm rượu, làm cho chất lỏng lạnh lẽo chậm rãi lướt qua yết hầu, cậu ngẩng đầu lên, lộ ra hầu kết vì dịch rượu chảy qua mà gập gập, Thẩm Gia Hành nhắm lại mắt phượng hoa đào, cảm thấy trong lòng càng ngày càng dâng lên buồn bực.

Cậu luôn luôn biết đi hấp dẫn người khác như thế nào, cực kỳ cực kỳ rõ ràng, di chuyển như thế nào, ngồi xuống như thế nào, thậm chí lấy chén rượu như thế nào, nhìn quét mọi người như thế nào, phàm là người đàn ông cậu muốn tới tay, cơ hồ chưa từng có thất thủ.

Trừ bỏ một gã , trừ bỏ gã kia, gã đàn ông khiến cậu không có nửa điểm hưng trí cùng người dây dưa vào tới nay .

Kỳ thật nhìn nhiều năm như vậy, chôn dấu nhiều năm như vậy, cậu sớm đã quen , vốn quyết định cứ tiếp tục như thế cả đời cũng tốt, thế nhưng ai ngờ lại sẽ bị phát hiện .

Lại còn khiến người ta chạy trốn chết.

Thẩm Gia Hành, Thẩm Gia Hành, nói đi nói lại cũng phải nói rằng mày bản lĩnh, có thể làm cho đường đường thiếu gia của điện tử Hòa Tín chạy suốt đêm trốn qua nước ngoài.

Ngửa tay lên liền uống sạch sành sanh .

Quên đi, không nghĩ mấy chuyện này, còn cứ tiếp tục như thế, không phải làm cho chính mình mười phần thương tâm thì còn có lợi ích gì chứ, người nọ cũng sẽ không biết cũng sẽ không đồng tình.

Vẫn nên đi tìm một kẻ để qua đêm tới nay mới là đúng đắn.

Thẩm Gia Hành rốt cục hạ quyết tâm, mặc kệ tên đàn ông đến gần cậu lần sau có bộ dạng gì, đều phải kéo hẳn trực tiếp đi khách sạn, miễn cho hôm nay phải rơi vào kết cục qua đêm một mình.

Đang muốn gọi waiter tính tiền, một đôi tay dài đã chắn ở trước mặt cậu, cầm theo tờ 200 đồng xanh xanh hồng hồng , móng tay người này thon dài sạch sẽ.

Thẩm Gia Hành nhún vai, không có chối từ mà chỉ thu hồi tay mình lại. Là người đi, đối tượng đêm nay.

Vốn không có nhiều kỳ vọng , quay đầu, lại đối diện với một đôi mắt trong suốt, tựa như hồ nước nhu hòa tĩnh lặng, lại không mất trấn định trầm ổn tựa như núi. Khuôn mặt cũng tốt lắm , mày kiếm mũi thẳng cao, môi khêu gợi, bao nhiêu ý nhị của đàn ông tầm 30 đều được thể hiện hết thảy trên người anh ta.

Vì thế Thẩm Gia Hành đối ánh mắt của bản thân, hoặc nên nói là vận khí, cảm thấy thực vừa lòng.

Trực tiếp vươn tay kéo người này đi ra quán bar, Thẩm Gia Hành vừa cất tiếng liền hỏi: “Anh có thường đi khách sạn không?”

Người nọ sững sốt một chút, sau đó giống như mới có chút hiểu được ý tứ của cậu, đáp: “Cậu hiện tại muốn đi khách sạn?”

“Không đi khách sạn còn muốn đi đâu ? Nhà anh? Hay là nhà tôi? Tôi thường có thói quen ở bên ngoài.”
Thẩm Gia Hành dùng đầu ngón tay gãi gãi đầu, tổng cảm thấy khó chịu trong lòng chẳng những không

giảm bớt, ngược lại lúc này đây càng thêm sôi sục, có lẽ là uống rượu quá nhiều, cảm giác khô nóng đã từ da thấm thấu vào ruột gan rồi.

“..... Vậy tùy cậu được rồi.”

“Như vậy, đi gần đây thôi, tôi quen.”

Kéo người rất nhanh chạy tới một khách sạn bình thường cách quán bar không xa lắm, Thẩm Gia Hành thuận thực mở cửa phòng, kéo người đàn ông vào tới phòng, không có động tác dư thừa gì liền chui vào buồng vệ sinh bắt đầu tắm rửa.

Ầo ào tiếng nước che khuất mọi thanh âm khác, nghe không được người bên ngoài đang làm cái gì, cũng có thể che lại tiếng vang ở trong không gian độc lập này do Thẩm Gia Hành tạo ra.

Đương nhiên cậu chỉ đang tắm vòi hoa sen mà nhịn không được đấm đấm vào tường mà thôi.

Trong lòng cậu kỳ thật có chút ảo não, không nên như vậy, bình thường cậu luôn thực chú ý bồi dưỡng bầu không khí tình cảm, cũng không gấp gáp như thế, dù sao tuy rằng chỉ là one night stand, nhưng ai mà không muốn vì làm cho chính mình thoải mái để hưởng thụ chút đâu, cố tình hôm nay lại như trúng tà, hận không thể càng sớm xong việc càng tốt.

Nguyên lai người kia đối với mình quả thật là ảnh hưởng thật lớn, ngay cả phản ứng sinh lý của cậu đều có thể khống chế được, Thẩm Gia Hành tự giấu mà cười.

Xối nước lạnh xong Thẩm Gia Hành từ buồng vệ sinh đi ra, trong tay còn cầm khăn mặt, một bên không ngừng chà lau mái tóc đang tích nước, quần áo đã thay, choàng trên người cái áo tắm rẻ tiền màu trắng do khách sạn cung cấp.

“Anh nên đi tắm.” Cậu ngồi đối diện với người đàn ông vẫn ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường.

Hy vọng động tác của anh ta không cần quá chậm, tắm nhanh lên, nhanh lên giường, xong rồi thích ngủ thì ngủ, thích chạy lấy người thì cứ đi, đến sáng mai khi mặt trời ló rạng thì lại là ngày mới, đều không còn liên quan. Thẩm Gia Hành nghĩ như vậy.

Chỉ là chung quy không thể như cậu mong muốn, một cái cũng không như nguyện.

Người đàn ông đẹp trai lại ồ ồ trọng kia không chiếu theo cậu nói mà làm, mà là đưa ra một yêu cầu kỳ quái.

Anh nói muốn ôm Thẩm Gia Hành một hồi trước đã.

Nếu muốn ôm, chốc lát lên giường không phải còn nhiều cơ hội sao, người này thật sự kỳ quái. Thẩm Gia Hành tuy rằng trong lòng lăm lăm như vậy, lại vẫn thuận theo anh yêu cầu, đi đến trước giường giang hai tay ra, hy vọng ôm xong anh có thể đi tắm.

Vốn chỉ ôm mà thôi.

Cũng từng làm thế với rất nhiều người, cái ôm khi làm tình so với cái này còn chặt hơn kịch liệt hơn, đều có, cũng không có lưu lại ấn tượng gì.

Chỉ là khi được người đàn ông này kéo vào trong *** ngực, rõ ràng một chút tình sắc ý vị đều không có, chỉ là một người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu cùng một người đàn ông khác mặc áo tắm đang ôm nhau mà thôi, lại làm cho cậu đột nhiên cảm thấy thực ảm áp.

Mùa hè nóng bức, cần chi ảm áp như thế đâu, cho nên lúc bắt đầu cậu giãy dụa rất nhỏ, chỉ là người nắm giữ quyền khống chế cũng không chịu buông tay.

Liền cứ như thế duy trì tư thế ôm này thật lâu.

Lâu đến mức làm cho cậu có cái ý niệm trong đầu, nhớ lại nhiều chuyện lắm, nhớ lại nhiều đến mức không biết làm sao.

Nhớ tới lúc trước, cậu đem Hà Quý như trân bảo vụng trộm đặt ở trong lòng mà yêu thương, giấu đi sợ gã phát hiện, giấu sâu quá lại sợ mình sẽ quên, dùng 99% tuyệt vọng cùng 1% hy vọng để yêu người kia.

Kỳ thật sao lại không thương tâm sao lại không ủy khuất, không oán không hối dù có trả giá chung quy đều chỉ là từ kẻ lãng mạn hư cấu ra , đặc biệtở tại thời điểm này, hận không thể đem toàn bộ điều chôn dấu trong lòng đều nhập vào ***g ngực ấm áp này.

Làm cho người ta không có biện pháp dấu diếm bản thân yếu đuối.

Kết quả, thế nhưng cứ như vậy mà khóc.

Thật sự là mắt mắt quá, cậu coi như là tay già đời tình một đêm , cái gì cũng trải qua rồi, chỉ là đây là lần đầu cùng người ta vào khách sạn mà không lên giường làm tình lại ở trong ngực người ta khóc lớn .

Ngay từ đầu còn muốn không chế, chỉ là người đàn ông này không nên ở thời điểm này ghé vào tai cậu nói lời gì đó thực nhuỷ ngôn mềm giọng , lại dùng tay thực ôn nhu mà vỗ lưng cậu, tuy rằng không có nghe thấy tiếng, lại khiến cho nước mắt cậu lập tức dề nén cũng dề nén không được, liền cứ như vậy lập tức trút ra.

Khóc đến khi mệt cực kì, mới dần dần ngừng lại, sau đó còn nhớ rõ được anh ta giúp đỡ nằm tới trên giường, được anh dùng khăn mặt sát tóc, cũng không biết bản thân nói gì đó, sau lại cứ như vậy mà say ngủ.

Cũng không biết có bao nhiêu mệt mỏi, vừa nhắm mắt liền lâm vào giấc ngủ, ngay cả mộng cũng không có , cứ thế cho tới bình minh .

Lúc tỉnh lại người đã đi mất rồi.

Trong phòng chỉ có cậu vì bị chuông báo thức di động ồn áo mà tỉnh, sờ sờ bên kia giường, là có người từng ngủ qua , chỉ không biết đã đi bao lâu rồi.

Trên di động báo đã bảy giờ rưỡi, hẳn người nọ đã giúp cậu chỉnh giờ,

Thật sự là người cẩn thận, lại ôn nhu như vậy, tuy rằng cổ quái. Cũng không biết về sau có cơ hội tái kiến hay không.

Bất quá vẫn không muốn gặp mặt, dù sao tối hôm qua người nọ đã thấy mặt yếu ớt nhất của mình, cũng không biết đã để lại cho người ta cái ấn tượng gì .

Đại khái mọi người thường có tâm lý bài xích, người càng tiếp xúc với chuyện riêng tư của bản thân thì đều muốn lảng tránh .

Bất quá hiện tại nghĩ cũng vô ích.

Thẩm Gia Hành từ trên giường ngồi xuống, chậm rãi mặc quần áo vào, đi đến buồng vệ sinh rửa mặt đánh răng.

Cậu cũng không tính bỏ việc , ngày hôm qua có lẽ cậu tối yếu đuối , nhưng khi cậu biết có người chờ mong nhìn cậu cười, cậu lại càng tuyệt đối sẽ không khiến kẻ khác đạt được tâm nguyện.

Nước mắt đã chảy qua , hiện tại trong lòng hẳn nên tràn ngập kiên cường , tổng không thể giống một đứa con gái chỉ vì thất tình mà khiến bản thân cảm lạnh , thống khổ muốn chết.

2. Chương 2

Một tuần trôi qua, quả nhiên như cậu sở liệu, nam nhân đêm đó không còn tái xuất hiện ở trước mắt cậu.

Thẩm Gia Hành biết anh tuyệt đối không phải khách quen, quán bar kia cậu đã tới hơn hai năm, tất cả khách quen cậu đều nhận ra được, người kia trước đây cậu chưa bao giờ gặp qua , hiện tại nếu trong thời gian dài như vậy không hiện thân, đại khái là sẽ không lại đến.

Trong lòng cậu có chút mừng thầm lại có chút mất mát, đương nhiên, vẫn là mừng thầm chiếm đa số, dù sao mỗi người tới Gay bar đều vì tìm việc vui chứ không phải tìm sự ngoài ý muốn .

Vì thế cậu cũng bắt đầu yên tâm, chuẩn bị đem cái ngoài ý muốn này cứ như vậy quên đi , tiếp tục cuộc sống bình thường của cậu .

Cái gọi là bình thường chỉ là mỗi ngày tám giờ đến công ty đi làm, giống như những người bình thường đi làm để vượt qua mỗi ngày buồn tẻ mà mỗi mệt, tới buổi tối nếu có dư lực cùng dự vọng thì đi ra quán bar tìm một tên đàn ông nom thuận mắt để lên giường, ngày hôm sau tái say byebye với nhau, vòng đi vòng lại, cũng không biết khi nào sẽ chấm dứt.

Thật sự sẽ chấm dứt sao? Nếu muốn như thế thì thật không có khả năng rồi.

Chỉ là cậu hiện tại, vô lực cũng vô tâm đi tìm tòi nghiên cứu đáp án vấn đề này.

Hôm nay cậu lại giống như bình thường, sáng sớm tới công ty, cùng đồng nghiệp xác nhận xong tư liệu cần cho cuộc đàm phán với tập đoàn Hoya, giao cho người phụ trách liên quan sau, liền chuẩn bị nghênh đón một hàng đại diện của đối phương đi tới.

Kỳ thật trong lần đàm phán này cậu vốn không phải nhân vật trọng yếu gì, nhiều nhất cũng chỉ chuẩn bị một ít hoạt động trước đó, chân chính lên sân khấu giao tiếp đương nhiên có cao nhân khác, bởi vì Hoya tập đoàn này có một cộc làm ăn đối với Hòa Tín bọn họ mà nói là cực kỳ trọng yếu có liên quan tới sự phát triển của vài năm trong tương lai tới, hơn nữa lại là đối tượng hợp tác mới, song phương hiểu biết nhau còn chưa đủ sâu, cho nên cao thấp trong công ty đều thấp phần coi trọng, xuất động không ít nhân lực, chỉ vì có thể thuận thuận lợi lợi đem cộc sinh ý này đàm tiếp.

Nghe nói đối phương cũng mất rất nhiều tâm tư, riêng cuộc đàm phán hôm nay đã điều động cả phó tổng tài công ty, cũng là một trong những phụ tá lớn của tập đoàn Hoya, nhân vật chính mà Hòa Tín bọn họ cần đối phó cũng chính là người này.

Ai biết là dạng người gì, cậu chỉ là nhân viên văn phòng nhỏ nên thật sự không cần quan tâm.

Nói như vậy, lại nói thêm, tự dừng lại thả cho Hà Quý đột nhiên xuất ngoại ở thời điểm then chốt này, khiến tổn hại một gã chiến tướng chủ lực, chắc hẳn Hà gia trường bối đối với cậu cũng có nhiều kiêng kỵ, chỉ e chậm một bước thôi sẽ để cậu thừa dịp đem bảo bối là người thừa kế của họ lừa đi vào con đường không lối về.

Lúc đại diện của Hoya tới, công việc trong công ty căn bản loạn thành một đồng, bên đường hầu như đều là người đang ôm trong tay văn kiện nhưng hiển nhiên là không làm việc đàng hoàng, đều là xen lẫn xô đẩy muốn nhìn một chút phong thái của phó tổng tài trong truyền thuyết của Hoya, đặc biệt là các cô nàng trẻ tuổi. Thẩm Gia Hành bị chen đến không có chỗ mà đứng yên ổn, cậu lại càng không hiểu nổi cái loại náo nhiệt này, rõ ràng đứng rất xa, cách hẳn một khu có vách ngăn trong suốt, đoàn người đi ra khỏi thang máy thì cũng sẽ đi qua trước cửa văn phòng bọn họ, đương nhiên, hiện tại còn phải lướt qua một đám nhân viên đáng nhẽ phải làm việc cần cù siêng năng giờ lại đứng ôm cửa kính với một bộ dạng mê trai.

Ở tại vị trí này thì cậu có thể nhìn rõ được cái người mà được trời ban cho nhiều ưu điểm hơn người khác, mà tầm mắt Thẩm Gia Hành vừa rơi xuống mấy người cao lớn vừa từ thang máy đi ra, suýt nữa từ bàn công tác ngã cắm đầu xuống đất.

Sao có thể trùng hợp tới mức gặp được người đàn ông kia ở trong này chứ!

Cổ tình còn khéo hơn nữa, khi cậu đang cả kinh tốt đỉnh, người nọ cũng lấy mắt nhìn quét qua văn phòng làm việc của bọn cậu bên này, không nghiêng không ngả mà vừa vặn cùng cậu đối mặt.

Tuy rằng còn ôm một ít tâm lý may mắn, bất quá Thẩm Gia Hành đối bộ dạng của chính mình cũng có thừa hiểu biết cùng hài lòng, cũng không trông cậy vào việc đối phương có thể qua một tuần liền đem cậu quên tới không còn một mảnh, chỉ có thể trở mắt nhìn anh đem tầm mắt đặt ở trên người mình vài giây rồi liền quay lại cùng nhân viên tiếp đãi chỉ chỉ cậu, còn nói vài câu nhưng cậu không biết anh nói cái gì, sau đó bước đi vào phòng họp.

Shit! Thẩm Gia Hành thầm rửa một tiếng.

Mọi người nếu đều là GAY thì phải biết một quy tắc, ẩn quy củ bình thường, cho dù ở nơi công cộng chạm mặt cũng phải làm như không biết mới đúng, hơn nữa bây giờ còn là ở trong công ty, thật không biết tên đàn ông kia muốn làm gì, lại còn cùng người trong công ty cậu nói cái gì đó nữa chứ.

Vì đảm bảo an toàn , Thẩm Gia Hành ngày thường tối kiêng kỵ nhất chính là chuyện bát quái, nhưng vẫn lập tức tìm được một cô nàng trong nhóm mê zai để tìm hiểu “Địch tình”. (tình hình quân địch =)))

“Chị Đinh nè, không biết trong đám người của Hoya , tên đàn ông cao ơi là cao đó , chị có quen không ?”

Cô nàng tuổi khá cao mà chưa lập gia đình được gọi là ‘ Chị Đinh’ liền quay qua cho cậu một tiếng hô đầy kính hãi :“Cậu không biết hần hả? Cậu thật sự không biết hần?! Hần chính là phó tổng tài Hạ Hành Thù của Hoya tập đoàn đó nha !”

“Chị xác định là cái người mặc tây trang màu đen đeo cà vạt màu xám bạc , là..... Hạ Hành Thù?” Thẩm Gia Hành chưa từ bỏ ý định mà muốn xác nhận đích xác.

“Đương nhiên xác định! Một trong hai người đàn ông hoàng kim độc thân của Hoya đó, tuy rằng bình thường hần lên báo rất ít, chị cũng chưa thấy qua mấy lần, nhưng cứ xem phản ứng của mấy cô nữ viên chức bên người hần là biết ngay mà.” Chị Đinh kiên định tựa như sợ người khác hoài nghi quyền uy bát quái của chị ta .

Thẩm Gia Hành không khỏi ở trong lòng mẩn cang lớn hơn .

Tuy nói hiện tại người đi Gay bar đều phổ biến là phần tử tinh anh của xã hội, nhưng cậu cũng không nên tùy tiện trào người liền trào được loại trình độ là phó tổng tài Hoya này chứ ! Cái này cũng quá khoa trương rồi .

Xem hành động vừa rồi của người nọ, cũng không biết là muốn đối cậu thế nào, theo đạo lý mà nói thì bọn họ không oán không cừ, chỉ một đêm tương giao hơn nửa ngày cả trên giường cũng không có, hần phải không có chuyện gì mới đúng chứ nhỉ?

Chỉ là sao lại có dự cảm không quá tốt đẹp nhỏ ?

Tối tận gần giữa trưa thì hội nghị đàm phán mới kết cuộc tuyên cáo chấm dứt, mà Thẩm Gia Hành nghe được đoàn người bên Hoya đã được ông chủ của họ mời đi ăn cơm ở nhà hàng Bích Thủy Di Các , trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Ít nhất đến bây giờ mới bình yên vô sự, cơm nước xong bọn họ sẽ trực tiếp quay về công ty mình, hần sẽ không có chuyện gì .

Uể uải chuyển từ chối lời mời của đồng nghiệp, không có trực tiếp đi tới nhà ăn nhân viên, Thẩm Gia Hành một mình đi ra khỏi cửa lớn của công ty, dự định tùy tiện kiếm một quán ăn nhỏ gần đó để ăn .

Chỉ không nghĩ tới lại bị một chiếc BMW745i màu xám bạc ngăn ở trước đường .

“Đi lên đi, tôi mời cậu ăn cơm.” Hạ Hành Thù kéo kính xe xuống , nói

Xem như ngoài ý liệu? Hay là bên trong dự kiến? Thẩm Gia Hành thở dài.

“Tôi..... Có thể nói hay không thể nói..... Không.”

Lời thì nói như vậy , nhưng Thẩm Gia Hành đã phải nhận mệnh mà đem tay kéo ra cửa xe.

Dự cảm quả nhiên thường thường là chuẩn xác .

3. Chương 3

Chiếc xe trở cậu rất nhanh đi tới cửa của một quán ăn ở gần nội thành , cũng không quá lớn nhưng thoạt nhìn trang trí cũng rất tinh mỹ .

“Cái kia..... Tôi chỉ có một giờ nghỉ ngơi giữa trưa thôi ” Thẩm Gia Hành nhắc nhở một câu, cậu cũng không giống người ta là ông chủ nhàn hạ , cũng không chịu nổi cảnh từng món ăn đầy công phu cứ lần lượt bày lên bàn.

“Yên tâm, sẽ không lâu đâu .” Hạ Hành Thù ngồi xuống chỗ ngồi, một bên khóa xe một bên trả lời “Kỳ thật quán ăn nhà này cũng không quá ngon, được cái xiu mại(1) lại làm rất tuyệt, chúng ta không ăn mấy món thượng vàng hạ cám làm chi cho mất thời gian.”

Đại khái cũng chỉ có mấy kẻ có tiền mới dám kêu mấy món ăn mà kẻ khác quý muốn chết thành “Thượng vàng hạ cám” (đồ tạp nham) , Thắm Gia Hành nhún nhún vai, theo anh đi vào.

Hạ Hành Thù đại khái là khách quen nơi này, vừa đi vào đã được phục vụ sinh trực tiếp dẫn tới một gian phòng nhỏ dành riêng cho hai người, ước chừng chỉ hơn hai mươi thước vuông, bố trí theo phong cách cổ xưa thanh lịch, trong phòng đang bật khúc nhạc cao sơn lưu thủy (2)

“Anh không cùng mọi người đi ăn cơm, không việc gì sao ?” khách nhân quan trọng nhất ngược lại chạy mất, nhân viên tiếp đãi chắc thực đau đầu đi?

“Không có việc gì, chúng tôi đã đạt thành đại bộ phận về nhận thức chung bước đầu, tôi nói còn có việc gấp khác, lần sau nhất định tham gia.”

Thắm Gia Hành đoan chính ngồi xuống, hướng Hạ Hành Thù nói:“Tôi nghĩ giải thích một chút trước, về chuyện buổi tối ngày đó, tôi tuyệt đối không phải cố ý , chỉ có thể nói là do bầu không khí lúc đó, kết quả liền ngủ say, nếu bởi vậy mà anh mất hứng vậy cho tôi xin gửi lời xin lỗi .”

“Không, hoàn toàn không cần giải thích.”

“Hả?” Thắm Gia Hành sửng sốt.

Lúc này nhân viên tạp vụ gõ cửa đi đến, rất nhanh lại lui ra ngoài.

Đặt lên trên bàn một cái ***g hấp bằng trúc , xanh biếc trong sáng, không lớn không nhỏ chỉ có ba tầng, từng tầng nhỏ đặt 4 viên xíu mại, lớp da bánh trắng trắng óng ánh như phiếm quang , gạch cua tầng tầng trải lên trên mặt bánh, thấy thế nào cũng xinh xắn mê người.

“Động đũa thôi.” Hạ Hành Thù chìa chìa mặt bàn.

Đổi lại bình thường, Thắm Gia Hành sẽ thực chú ý cử chỉ bề ngoài, cần phải làm đến mức lúc nào cũng khắc khắc đều hoàn mỹ hữu lễ, nhưng hôm nay lại là ở trước mặt một người đã từng thấy qua bộ dáng chật vật của mình , hơn nữa thời gian cũng không phải quá nhiều,cậu cũng lười khách khí liền cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn.

Nhân xíu mại thật nóng, làm cho đầu lưỡi người ta cơ hồ tê rần một tầng, chỉ là hương vị thật sự thơm ngon, gạch cua tươi ngon trộn cùng tinh thịt bên trong, da lại thực Q (tiếng lóng hay sao á, nhưng ta tìm hoài không ra) rất hấp dẫn đầu lưỡi, chấm cùng với dấm chua thuần đậm đặc mà đặc biệt ngon miệng, cắn một miếng lớn ăn rất ngon, hai miếng một viên xíu mại không uống nửa điểm khí lực, khiến người ta ăn một cái lại muốn thêm một cái

Mắt thấy xíu mại trước mặt mình đã sắp với hơn phân nửa, Hạ Hành Thù chỉ chậm rãi ăn hai cái rồi buông đũa, ngồi thẳng thân , cất tiếng nói:“Thắm Gia Hành tiên sinh, tôi thích cậu, hiện tại hướng cậu đưa ra đề nghị kết giao, hy vọng cậu có thể đáp ứng.”

“Khụ khụ!” Thắm Gia Hành đang ăn đến cao hứng chợt nghe thấy thế, miếng thịt nhân trong miệng chưa kịp nhai đã đi thẳng tới cổ họng , nghẹn đến khiến cậu ho mãi liên tục , vội vàng cầm lên chén trà uống mấy ngụm nước mới thông khí nổi, trừng mắt nhìn Hạ Hành Thù nói không nên lời.

“Đừng kích động như vậy, nếu nghẹn tới tận khí quản rồi gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ.” Hạ Hành Thù cầm lấy ấm trà, rót thêm vào chén trà của cậu cho đầy hơn.

Thắm Gia Hành liên tục trừng mắt nhìn anh , hỏi:“Anh đùa giỡn tôi sao?”

“Tôi giống sao?”

“Vậy anh cho tôi một lý do đi .” Cho dù đối mị lực của mình có tin tưởng rất lớn, Thắm Gia Hành cũng không tin tưởng có thể trực tiếp câu được Hạ phó tổng tài khiến ngay ở lần gặp mặt thứ hai anh đã nói ra lời nói này với cậu, anh nói chỉ “Kết giao” Ách, không phải tình một đêm, cũng không phải bao dưỡng và vân vân, người này xác định đầu không có vấn đề gì chứ ?

“Lúc trước cậu ở trong ngực tôi khóc là vì thất tình đi?”

“Chuyện này không liên quan tới anh.” Thắm Gia Hành theo trực giác lảng tránh vấn đề này.

“Phương pháp trị liệu thất tình tốt nhất là bắt đầu một đoạn ái tình khác.”

Thẩm Gia Hành rất muốn đảo trắng mắt, lời này tuy rằng cũng không phải không có đạo lý, nhưng.....“ Đối tượng của tôi lại không nhất định phải chọn anh .”

“Chọn tôi thì có gì không tốt?”

“Không phải vấn đề không tốt hay thế nào , là tôi căn bản không có tính toán cùng bất luận kẻ nào kết giao cố định.”

“Vì sao không ném thử một chút xem sao? Vì kẻ không quý trọng cậu mà trói buộc chính mình, chẳng phải rất không đáng giá sao .”

Thẩm Gia Hành cảm thấy được bản thân cùng người kia quả thực không có cách nào nối liền quan hệ như trước “Thực xin lỗi Hạ tiên sinh, tôi muốn về công ty , cảm ơn chiêu đãi của anh, cũng thực cảm ơn coi trọng của anh. “Nói xong chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Gia Hành” Trước khi cậu kịp rời đi, Hạ Hành Thù đột nhiên kéo cậu lại “Lời hôm nay tôi nói đều là những điều thật lòng , cùng tôi ở cùng một chỗ đi, tôi sẽ đối tốt với cậu, tuyệt đối sẽ không thương tổn cậu, cũng sẽ không bỏ rơi cậu .”

Thẩm Gia Hành lắc đầu nói:“Tôi hiện tại căn bản không rõ anh muốn làm gì, hành vi của người tôi không thể lý giải.”

“Tôi muốn làm gì? Tôi muốn theo đuổi cậu, muốn gặp mặt cậu, muốn đối xử thật tốt với cậu , đây là chuyện tôi muốn làm , cậu đừng cự tuyệt tôi .”

“Đối với anh tôi lại không tính nhận !” Thẩm Gia Hành kiềm chế mà rút tay của mình ra , kéo cửa rồi đi ra ngoài.

“Nhưng cậu sẽ nhận” Thanh âm phía sau vẫn như ma âm xuyên não truyền đến, Thẩm Gia Hành dứt khoát xoay tay lại đem cánh cửa đóng sầm, đem hết thảy quấy nhiễu chặn ở tại phía sau cửa.

Thật sự là mặc danh kỳ diệu quen biết, mặc danh kỳ diệu tạm biệt, còn có mặc danh kỳ diệu bày tỏ , tóm lại, hết thảy đều phiền toái !

Vì sao Hà Quý có thể chạy trốn ra nước ngoài rồi nhận được thanh tỉnh, mà thế giới này lại không cho cậu thanh tỉnh chứ ?

Là bởi vì do trước kia cậu yêu người kia , nên bị ném chút trừng phạt sao?

Đi ra cửa lớn của quán ăn, đón nhận thái dương chói lọi giữa trưa, Thẩm Gia Hành cảm thấy đáy mắt một mảnh đau đớn.

Một nha, cự tuyệt người ta lái xe đưa về , còn phải tự xuất tiền túi trở về, quả nhiên là làm tổn thương người ta sẽ bị trừng phạt mà.

Gặp quỷ , cậu hàng ngày cũng không tin mấy thứ tà quái này !

Thẩm Gia Hành kéo kéo khóe miệng, lấy ngón tay quệt đi khóe mắt hơi ẩm ướt, lấy tư thế tao nhã nện bước đi hướng trạm taxi gần nhất.

4. Chương 4

Sự thật chứng minh, làm một người mà địa vị không đủ để hình thành uy tín cùng lực chống đỡ cường đại, hẳn sẽ không nên nói cái gì là tuyệt đối.

Trước một ngày còn kiên định nói ra “Không tính nhận” Thẩm Gia Hành, ở ngày hôm sau đã bị quản lý ngành khách khách khí khí mà “Thỉnh” vào văn phòng.

Khi quản lý khéo léo mà khen ngợi cố gắng cùng biểu hiện của cậu gần đây hơn mười phút , dụng ý chân chính mới được dẫn ra, nói là cấp trên có ý muốn cậu làm người phụ trách tiếp đãi tập đoàn Hoya lần này .

Thẩm Gia Hành nghe xong suýt nữa phá hư hình tượng mà đập bàn, cho dù là lạm dụng chức quyền cũng có cần tất yếu như vậy không, đem cậu là kẻ có lý lịch ba năm làm trưởng phòng nhỏ của bộ phận kế hoạch điều tới vị trí quan trọng thế này sao.

Nguyên lai Hạ Hành Thù xem như đã sớm tìm cách tốt lắm rồi, trước trưng cầu ý kiến mình, nếu không đáp ứng liền lấy quyền lực tạo áp lực, cần bản không tính buông tha cậu.

Chiều này quả nhiên đủ ngoạn, cậu là kẻ làm công cho người ta, nào đâu dám chạy đi tìm người lãnh đạo trực tiếp gọi nhện? Chẳng qua cậu chửi trước mặt anh ta khóc một hồi mà thôi, hậu quả là lại gặp phải nhiều chuyện đến như vậy, thật sự bất ngờ, sớm biết thế lúc trước thà chạy tới góc nhà nào khóc tới chết cũng không trêu chọc anh ta,

Thật không rõ mình tốt tới mức nào mà khiến anh ta chấp nhất đến vậy, không tiếc vận dụng mọi cách thủ đoạn, quả thực thụ sủng nhược kinh.

Quản lý tận tình khuyên bảo cùng ám chỉ rằng muốn cậu có biện pháp hồng hạo vị đại khách hàng này, lại cường điệu nói rằng cục sinh ý này đối công ty có bao nhiêu trọng yếu, quan hệ cỡ nào tới bát cơm tiền đồ của công nhân viên, nếu cứ trên mặt chữ mà truy cứu, quả thực đem Thẩm Gia Hành nói thành cứu thế chủ quyết định vận mệnh công ty.

Thẩm Gia Hành áp chế mọi cấu kình tới khi nghe xong, sau đó lễ phép hướng về phía quản lý xin số điện thoại của Hạ Hành Thù, cáo từ ra văn phòng, liền lập tức tiến vào phòng uống nước, cầm lấy điện thoại di động rồi quay số.

“Alô, Xin chào, đây là phòng của phó tổng tài công ty Hoya.” Thanh âm ôn nhu truyền vào màng tai.

“Xin chào, tôi là Thẩm Gia Hành ở điện tử Hòa Tín.”

“Ngài Thẩm sao? Thỉnh chờ, tôi lập tức chuyển cuộc gọi của ngài tới phó tổng tài.” Thực ngoài ý muốn, vừa báo tên mình thì thư ký trực điện thoại chưa nói được lời nào liền đồng ý nối điện thoại, hoặc là nên nói, cái này cũng ở trong dự kiến a.

“Alô, Gia Gia đó sao? Tìm tôi có chuyện gì?”

Nghe được cái xưng hô kia, Thẩm Gia Hành một trận rùng mình, trầm mặc vài giây sau mới khắc chế run rẩy trên người, hồi đáp: “Hạ Hành Thù tiên sinh, đề nghị của anh, tôi đáp ứng rồi.”

“..... Cảm ơn, tôi thực vui vẻ.”

Chỉ là tôi tuyệt không vui vẻ! Thẩm Gia Hành xiết chặt cái tay đang rảnh, cố giữ vững bình tĩnh mà tiếp tục nói: “Như vậy, xin anh dừng lại hướng nhóm thủ trưởng của tôi ám chỉ cái gì, tôi rất thích công việc này, tạm thời còn chưa tính sẽ mất đi nó đâu.”

Người bên đầu dây bên kia tựa hồ khẽ cười một tiếng “Đêm nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi? Tôi đãi cậu.”

“Chỉ cần anh không sợ bị người ta phát hiện.” Nói xong, Thẩm Gia Hành liền dập điện thoại.

Tuy rằng trong lời nói cuối cùng có ý vị uy hiếp, nhưng, anh sẽ quan tâm sao? Dựa theo đạo lý bình thường mà nói, người càng nổi danh lại càng sĩ diện, làm việc sợ đầu sợ đuôi, bất quá Hạ Hành Thù hiển nhiên căn bản không thể dùng lễ thường để suy đoán.

Đem điện thoại di động thả lại túi quần, Thẩm Gia Hành thuận tay rót cho mình một chén trà lạnh, uống với hơn phân nửa chén sau thì cơn tức vừa rồi cũng tiết hơn phân nửa, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười.

Bản thân cũng không tất yếu hẳn phải phí cấp bại phôi (tức đến không thở nổi) như vậy, không giống như là đang được người theo đuổi, thật sự như đã cùng Hạ Hành Thù kết nhiều cừu hận.

Chân chính hạ quyết định, ý nghĩ ngược lại dần dần bình tĩnh xuống, nghĩ cũng thông hơn nhiều, kỳ thật điều kiện của Hạ Hành Thù vô luận thấy thế nào cũng đều là thượng thượng phẩm, dù là nam hay nữ đều cũng sẽ mong ước anh ta, có thể nói là khả ngộ bất khả cầu (có thể gặp được nhưng không cầu được), còn nếu muốn có một hồi luyến ái, vậy thân đúng là cực kỳ may mắn rồi..

Đối Hà Quý si mê lâu như vậy, hiện giờ ngay cả người cũng bức chạy, có lẽ lần này là lúc cậu nên thanh tỉnh , cho nên ông trời mới an bài một Hạ Hành Thù cổ quái như vậy để gặp gỡ cậu .

Không thuộc về mình , chung quy là phải buông tay rời đi?

Dù sao cũng đã nói ra rồi, như vậy đành phải ký lai chi, tắc an chi đi?

(ký lai chi , tắc an chi : Chuyện gì tới sẽ tới , cứ an ổn mà nhận lấy nó)

Tuy rằng cậu cũng không xác định được kết giao như vậy thì có bao nhiêu giá trị, nhưng chỉ đành xem nhẹ không cam lòng cùng không tha bốc lên trong lòng lúc này, cậu nguyện ý từ hôm nay trở đi, thử đem Hà Quý từ trong đầu quên đi.

Cho dù tái đau lòng như thế nào, tái lưu luyến như thế nào, ít nhất cậu không phải kẻ bất kiên bất thúy (ý nói không phải người yếu ớt), cũng tuyệt không chết chìm trong thế giới tình cảm , nhiều năm như vậy, cậu sớm hiểu được đạo lý tình yêu không thể cưỡng cầu, một cái kết nếu đã muốn chết, như vậy lựa chọn tốt nhất chỉ có buông tha.

Ở trước khi chưa quên được người cũ mà lại nhận một người khác thật sự không tốt lắm, nhưng dù sao ái tình cũng không có kiểu mẫu tuyệt đối, dù bắt đầu bằng kiểu nào thì cũng đều hướng về phía chung điểm, không phải sao?

Chỉ là , Hạ Hành Thù, anh đối tôi có bao nhiêu tình cảm? Anh có năng lực khiến tôi sinh ra tình cảm với anh không ?

Anh có thể hay không , sẽ đối tốt với tôi như lời anh nói ?

Đối với anh, tạm thời mỗi mắt mong chờ.

5. Chương 5

Buổi chiều lúc năm giờ hai mươi phút, Thẩm Gia Hành đi khỏi cao ốc Hòa Tín, liền thấy chiếc BMW màu xám bạc đang chờ bên phố đối diện .

Tự mình ngồi vào xe, Thẩm Gia Hành đem bao công văn tùy tay đặt sau chỗ ngồi, mở ra một nửa cửa kính xe, làm cho gió nóng lập tức thổi vào khiến mái tóc cậu rối loạn , cũng không thêm trông nom như vậy có bao nhiêu lãng phí hệ thống hơi lạnh bên trong xe cao cấp.

“Có chờ thật lâu không?” Tuy rằng là câu hỏi, nhưng nghe không ra nửa điểm áy náy.

“Cũng tạm . Cậu muốn đi đâu ăn cơm ?” Hạ Hành Thù cười cười, vươn tay phải đem mái tóc bị thổi rối loạn của cậu gạt tới sau vành tai .

Xúc cảm mềm mại mà thuận hoạt , thể hiện ra chủ nhân vốn đoan chính tự nhiên, cùng với sau này bảo dưỡng cẩn thận.

Mà Thẩm Gia Hành không chút nào kháng cự, ngược lại làm anh có điểm ngoài ý muốn.

“Tùy tiện đi, tôi bình thường đều ăn qua loa nên không có chú ý điều gì.”

“Chúng ta đây đi tới quán ăn Quảng Đông nhé , ăn xong chè ngọt ướp lạnh (1) của quán đó sẽ thấy bớt nóng nhiều lắm .” Hạ Hành Thù đề nghị.

Thẩm Gia Hành gật đầu nhận, cậu có thể nhìn ra Hạ Hành Thù là người đối ẩm thực rất có nghiên cứu , nghe lựa chọn của anh chắc hẳn không tồi .

Cùng ngày hôm qua giống nhau, địa phương bọn họ ăn cơm là trong gian nhỏ của quán cơm gia đình , Thẩm Gia Hành đi vào trước, cố ý nhìn một hàng dài người xếp ở ngoài cửa , hoài nghi nơi này có phải đều dành phòng quanh năm cho Hạ Hành Thù hay không .

Món ăn Quảng Đông hương vị thanh đạm mà thiên về giòn ngọt , thợ khéo lại tinh tế, cực thích hợp đến ăn vào mùa hè, Hạ Hành Thù đến đâu cũng đều ăn món đặc biệt của quán, đương nhiên Thẩm Gia Hành ngày thường cũng chẳng mấy khi ăn bữa chiều nghiêm chỉnh nay cũng được hưởng lộc ăn .

Hôm nay suy nghĩ của cậu cũng đã thay đổi, cầm gấp ăn đều là cử chỉ hoàn toàn mỹ mĩ, ngay cả ngón tay cầm chiếc đũa đều bảo trì tao nhã đến không thể tốt hơn, đồ ăn phóng tới miệng sau thì chậm rãi nhai nuốt, thường thường lấy mắt phượng đảo qua Hạ Hành Thù, tựa như hữu tâm lại như vô tình mà phát ra mị lực tự thân.

“Cậu là người có dáng ăn đẹp nhất mà tôi từng thấy.” Hạ Hành Thù nhìn Thẩm Gia Hành cầm thìa múc ngân nhĩ trong chén chè ngọt rồi chậm rãi đưa vào trong miệng, bỗng nhiên cảm thấy rung động .

Thẩm Gia Hành đem ngân nhĩ nuốt vào trong cổ họng , mới hướng anh gật gật đầu “Cám ơn ca ngợi của anh nhé.”

“Cậu hiện tại có cử chỉ tao nhã giống như lúc đầu tôi gặp .”

Thẩm Gia Hành chọn mi “Chẳng lẽ anh bởi vì tôi có cử chỉ tao nhã cho nên thích tôi ?”

“Không.” Hạ Hành Thù phủ định rất nghiêm túc, tạm dừng một chút mới nói “Trên thực tế, tôi càng thích cậu thu hồi những giả trang bề ngoài này, biểu đạt ra bộ dáng chân chính của mình.”

“Oh ? Vậy anh cảm thấy bộ dáng thế nào mới là tôi chân chính ?”

Hạ Hành Thù lộ ra biểu tình hồi tưởng , chậm rãi nói:“Tỷ như nói , không chút nào làm bộ mà cần một miếng thật lớn, lúc giận thì trực tiếp gọi tới, còn có , khi bắt ngờ thì trợn tròn mắt .”

Thẩm Gia Hành nghe anh miêu tả bản thân như vậy, mặt không khỏi hơi hơi có chút đỏ, nói:“Ánh mắt của anh thật đúng là kỳ quái.”

Hạ Hành Thù cười khê ra tiếng “Rất kỳ quái sao? Ở trong mắt tôi , mọi phương diện của cậu đều là ưu điểm , bất quá khiến tôi tối rung động chính là..... Đêm đó, cậu khóc thật sự chân thật.”

Thẩm Gia Hành dừng lại động tác múc chè , trong phòng một trận lặng im.

“Tôi không biết, cái này cũng tính là ưu điểm được.....” Thẩm Gia Hành cười đến miễn cưỡng, người đàn ông này có đôi khi nói những lời chọc thẳng vào lòng người.

Hạ Hành Thù lắc đầu nói:“Chính cậu cũng không biết, bộ dáng lúc ấy của cậu là cỡ nào làm cho người ta thương tiếc.”

“ Vậy nếu có một ngày, mọi ưu điểm của tôi đều biến thành khuyết điểm trong mắt anh thì sao ?” Thẩm Gia Hành lúc này nhìn thẳng anh, hỏi thực sự nghiêm túc, cái nhìn của một người thường thường chỉ theo sự tình biến hóa mà hoàn toàn đảo điên, hết thấy từng tốt đẹp đều có thể trong một giây biến thành tồi tệ .

Khi cậu vẫn là bạn của Hà Quý, toàn bộ quan tâm cùng chiếu cố của cậu đều là đương nhiên, mà khi tình yêu của cậu bị vạch trần, hành động của cậu liền biến thành có mục đích riêng.

Thay đổi như vậy so với bị người mình yêu cự tuyệt còn đã thương hơn gấp trăm ngàn lần.

“Gia Gia, nếu lời cậu nói là chỉ lúc chia tay , tôi biết cho dù tôi nói không có một ngày như vậy thì cậu cũng không thể tin tưởng, nhưng cho dù chúng nó là khuyết điểm, cũng là những khuyết điểm tôi đã từng thích thật sâu, tôi ít nhất không phải một thằng đàn ông chối bỏ những hành động trong quá khứ của mình.” Hạ Hành Thù không có một chút do dự mà đáp, ánh mắt nhìn vào thật sâu trong mắt Thẩm Gia Hành.

Một khắc ấy , Thẩm Gia Hành nghe được tiếng tim mình đập bang bang, đánh trống reo hò đến mức như thể có người đang ở trong ngực mình nện búa.

Cặp mắt của Hạ Hành Thù trong suốt , trong mắt lộ ra ôn nhu mà chẳng mấy thích hợp với lời nói cùng việc làm đầy bá đạo của anh, tựa như lần gặp đầu tiên đã sơn thủy tương dung rồi.

Hơn mười giây sau, Thẩm Gia Hành rốt cục không chịu nổi trước mà mở to mắt.

Hạ Hành Thù nhìn chôn đầu vào ăn chè nhưng không giấu nổi hai má hơi hơi phồng hồng, anh không khỏi lộ ra mỉm cười sùng nịch.

Thật là, mấy lời mắc ói muốn chết cậu cũng nghe qua không ít, cố tình thế nhưng bị cậu nói của anh làm cho đỏ mặt , quả thực không tiền đồ. Thẩm Gia Hành khó khăn điều chỉnh cảm xúc, nghĩ đến Hạ Hành

Thù nếu đã nói như vậy , chính mình cũng nên biểu thị một ít mới là điều phải, vì thế cũng nghiêm túc nói :“Anh cũng biết, tôi đổi chuyện này vốn là không vui ý lắm , trên cơ bản cũng có thể xem như bị anh áp bách , bất quá chuyện gì ra chuyện đó, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ xem anh là bạn trai, anh cũng phải đối tốt như lời anh nói với tôi , chuyện trước kia thì xóa bỏ đi, chúng ta hiện tại chính thức tiến vào quan hệ tình nhân.”

Thẩm Gia Hành vốn tưởng rằng bản thân cậu nói nghiêm túc như thế, tốt xấu gì Hạ Hành Thù cũng sẽ bởi vậy mà cảm động một chút, không nghĩ tới anh cứ nhiên sững sờ một lát sau liền “phì” một tiếng bật cười, khiến Thẩm Gia Hành ngoan trừng anh một cái.

Hạ Hành Thù cố gắng che lại miệng mình, một bên nói:“Thật có lỗi..... Gia Gia, tôi thật không nghĩ tới cậu thoát nhìn bề ngoài là người có kinh nghiệm tình cảm phong phú đến vậy , kinh nghiệm chân chính luyện ái cứ nhiên thực..... Ha ha, tôi thật sự không phải cố ý , cậu đừng cứ trừng tôi thế Cậu nói đúng lắm , tôi sẽ cố gắng bồi dưỡng thật tốt quan hệ tình nhân của chúng ta , ha ha ha ha.....”

Mấy phục vụ sinh lực tục đi qua ở bên ngoài phòng , mơ hồ nghe được tiếng cười hừ hừ thực thực của vị khách hàng quen thuộc luôn ổn trọng kia , phản ứng đầu tiên đều là, tưởng cách âm phòng này xem ra nên tu sửa , bằng không sao lại ngay cả tiếng người đều sai lệch đâu nha .

6. Chương 6

Lần đầu tiên chính thức hẹn hò, Thẩm Gia Hành mang theo Hạ Hành Thù đi vào quán bar nơi hai người lần đầu tiên gặp mặt .

Hạ Hành Thù là lần thứ hai đi vào nơi này, lần trước không có chú ý, lần này lúc đi vào cửa cũng cẩn thận nhìn ngó một tý , mới biết ở phía bên phải cánh cửa nơi khó chú ý có treo một tấm biển nhỏ , một khối mộc điêu rất bé, mặt trên có khắc bốn rồng bay phượng múa – phong hành vô lệ.

Đi vào bên trong, như trước là bầu không khí cùng tên này hoàn toàn không hợp, ngọn đèn u ám che dấu những thứ chân thực xung quanh, âm nhạc náo động mê huyền vang vào màng tai mọi người , ánh đèn lơ mờ lấp lóe sáng chiếu rọi lên một đám người biểu tình khác nhau đang buông mình phóng túng thành đủ loại tư thế theo điệu nhạc ở trên sân khấu.

Thẩm Gia Hành lần này không có lựa chọn vị trí bên cạnh quầy bar , mà đi lên lầu hai , ở trên sofa trong góc ngồi xuống, sau đó liền dụi thường im lặng nhìn chăm chú cảnh tượng quần ma loạn vũ (lũ quỷ múa loạn) dưới lầu .

Hạ Hành Thù cũng lặng yên ngồi xuống, chờ nhân viên phục vụ buông hai chai bia xuống,thấy Thẩm Gia Hành vẫn không có động tác gì, vì thế bất động thanh sắc mà dịch đến gần bên chỗ cậu ngồi , vươn một tay nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cậu.

“Nơi này đối với em có ý nghĩa gì à ?”

Giống như lúc này mới chậm rãi hoàn hồn, Thẩm Gia Hành thu hồi tầm mắt, miễn cưỡng hướng Hạ Hành Thù cười nói:“Nơi này là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chẳng lẽ anh nhanh như vậy liền quên?”

“Anh đương nhiên không quên, nhưng đây không phải nguyên nhân chân chính.” Hạ Hành Thù tay dùng chút lực, đem thân mình Thẩm Gia Hành kéo lại gần, để đầu cậu dựa vào trên người mình “Em tính nói gì đó phải không ? Vậy nói đi, anh sẽ nghe.” Hiện tại Thẩm Gia Hành thoát nhìn tựa như đêm đó giống nhau, bi thương mà yếu ớt, làm cho người ta không đành lòng buông tay.

Có lẽ là tâm tình cho phép, Thẩm Gia Hành không có cự tuyệt ôn nhu mà Hạ Hành Thù dành cho cậu , an thuận gối lên đầu vai anh, đây đúng là ủng hộ mà cậu cần vào tối nay.

“Ba năm trước đây, lần đầu tiên tôi ... em đi vào quán bar này.” Thẩm Gia Hành đột nhiên cất tiếng, mà Hạ Hành Thù chỉ chậm rãi vỗ về lưng cậu , biểu đạt cổ vũ không tiếng động. Cậu tiếp tục nói:“Khi đó em mới vừa tốt nghiệp, tìm được công việc rồi vào công ty, vốn tính toán từ đó về sau sẽ nghiêm túc làm việc, hảo hảo tạo ra chút sự nghiệp..... Chỉ là có một ngày, hắn gọi điện thoại hẹn em ra ngoài,để cho em bồi hân uống rượu — bởi vì hân thất tình .”

Không cần phải nói rõ, Hạ Hành Thù cũng có thể đoán ra “Hắn” là chỉ ai.

“Em tìm được hắn, hắn đã uống rất nhiều, em không cùng hắn uống, chỉ vẫn nhìn hắn, nghe hắn nói rất nhiều điều. Cuối cùng hắn uống say như chết, em liền đem hắn dẫn về nhà, sau đó lại ở trên đường loạn đi loạn dạo, kết quả đi tới nơi này.” Thẩm Gia Hành lại liếc nhìn dưới lầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại “Thật là kỳ quái, theo đạo lý mà nói, hắn bị bạn gái đá, thuyết minh cơ hội của em sẽ lớn hơn nữa, em nên cao hứng mới đúng, chỉ là khi đó em lại chỉ cảm thấy khổ sở. Hắn vì một đứa con gái, ở trước mặt em thương tâm như vậy, mà em phải nghe phải nhìn, phải hiểu hắn có bao nhiêu yêu người con gái kia. Em cũng thương hắn, sẽ không so đo hắn yêu người con gái kia bao nhiêu, nhiều hay ít, lại cái gì cũng không thể nói cho hắn. Khi đó em hỏi chính mình, chuyện trên thế giới này, vì cái gì phải biến thành bi ai như vậy?”

Thẩm Gia Hành nâng ngón tay chỉ đám người phía dưới “Sau đó, em liền biến thành giống như bọn họ, dù sao tiến tới cũng tốt, phóng đảng cũng tốt, đôi mắt hắn nhìn vĩnh viễn sẽ không là em, em đây cần gì phải làm cho bản thân ngay cả một chút vật chất khoái hoạt đều không chiếm được.” Sau khi nói xong, Thẩm Gia Hành ngồi thẳng dậy, đối diện Hạ Hành Thù nói: “Em mang anh tới chỗ này, bởi vì nơi này là nơi bắt đầu, mà em cũng lại ở trong này gặp anh. Từ chỗ nào bắt đầu, không bằng ngay tại chỗ này chấm dứt.”

Hạ Hành Thù cùng cậu đối diện thật lâu, sau đó nghiêng thân, gần như thành kính mà hôn lên trán cậu “Gia Gia, cảm ơn em, cảm ơn em nguyện ý nói cùng anh sự thật.”

Lông mi Thẩm Gia Hành run rẩy vài cái, đôi mắt cơ hồ nhắm lại, lại kiên trì không có nhắm chặt, lấy giọng như phát thệ mà nói: “Về sau, em không bao giờ tới nơi này một mình nữa, không bao giờ.” Lặng im một lát, đột nhiên lại đứng lên, lùi về phía sau một bước, ngẩng cằm lớn tiếng nói “Cho nên từ hôm nay trở đi, khi nào em gọi anh đi cùng em, anh nhất định phải gọi cái liền tới, thiếu một lần đều không được!”

Hạ Hành Thù mỉm cười cũng từ trên sofa đứng lên, làm bộ một quý ông vươn tay hướng về phía cậu “Tần theo quân mệnh. Xin hỏi ngài đây hiện tại muốn làm chuyện gì?”

Khóe miệng Thẩm Gia Hành chứa đầy ý cười, chọn mi hướng Hạ Hành Thù chớp mắt mấy cái, phóng ra dòng điện cao thế, nói: “Cùng em đi xuống khiêu vũ!”

Lôi kéo Hạ Hành Thù chui vào trong đám người, Thẩm Gia Hành tựa như một con yêu tinh nhanh nhẹn, nhịp nhàng lắc lư vòng eo theo tiết tấu, toàn thân tự nhiên mà bắn ra mị lực bốn phía, trong lơ đãng tản mát ra gợi cảm làm người ta mặt đỏ tim đập dồn dập. Khi ngoạn đến hưng phấn, một tay cậu ôm lấy cổ Hạ Hành Thù, vòng trên thân anh khiêu vũ điệu nhảy cực kỳ sát thân thể, đôi mắt chột lóe không tránh mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hạ Hành Thù, nhiệt độ như là muốn đem Hạ Hành Thù thiêu cháy, mà Hạ Hành Thù thủy chung vẫn duy trì mỉm cười, tay vịn eo nhỏ của cậu, mặc cậu phát huy. Nóng bỏng giữa hai người rất nhanh kéo được sự chú ý của mọi người xung quanh, mọi người dần dần dừng lại động tác, vây quanh ở bên người bọn họ để xem Thẩm Gia Hành biểu diễn, có người vỗ tay, có người huýt sáo, không khí quán bar toàn bộ đều bị đốt cháy tới tận đỉnh.

Rốt cục nhảy tới đã ngiên, Thẩm Gia Hành mới ló đầu chui vọt ra bên cạnh quán bar, hất hất tay ý bartender lấy ra một cốc bia lạnh, ừng ực ừng ực một hơi uống hết nửa cốc, lúc này mới vẫy vẫy mái tóc ẩm ướt mồ hôi rồi ngồi xuống ghế cao.

Hạ Hành Thù lúc này cũng đi ra, ở bên cạnh cậu ngồi xuống, vừa lấy tay nện nện chân vừa thở dài nói: “Ai, không được, già rồi nên chơi không được cái loại giải trí của giới trẻ này nha.”

Thẩm Gia Hành vốn đang uống bia, vừa nghe lời này suýt nữa sặc, buông cái chai xuống rồi nói: “Anh cần bản không hề động nha, rõ ràng chỉ có em nhảy, thế mà giờ lại ở đây giả bộ ông già.”

Hạ Hành Thù một tay gối lên quầy bar, nhìn sàn nhảy còn có vài đám người đang tùy ý phóng khoáng: “Bất quá không khí này anh không mấy thích ứng được, anh rất ít đến quán bar náo nhiệt như vậy.”

“Vậy lần trước vì sao anh lại tiến vào? Là Alice ngẫu nhiên xông vào wonderland sao?” Thẩm Gia Hành cảm thấy hứng thú hỏi han.

Hạ Hành Thù lấy tay xoa xoa đầu cậu “Nếu anh nói là vì cố ý muốn gặp em, em tin không?”

Thẩm Gia Hành lập tức phát ra một tiếng ‘phì’: “Đương nhiên không tin! Anh cho em là một cậu nam sinh ngây thơ sao.”

“A, vậy thì anh đành khai thật thôi, ngày đó có cậu bạn gọi anh tới đây , nói rằng ở đây có rất nhiều trai đẹp dễ nhìn , muốn anh tới ngắm thử .”

Thẩm Gia Hành lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, hỏi:“Vậy kết quả thì sao ? Cảm thấy có nhiều trai đẹp dễ nhìn hay không ?

“Kết quả?” Hạ Hành Thù giả hồi tưởng lại một chút, ý vị thâm trường nói “Kết quả, anh vừa đi vào cửa, còn chưa kịp nhìn có bao nhiêu người đẹp trai ở đây , liền liếc mắt một cái đã bị một nam yêu tinh vừa u buồn lại cao ngạo, hơn nữa xinh đẹp mê người hấp dẫn, còn có tâm trí đầu mà chú ý người khác.”

Thẩm Gia Hành biết anh đang nói mình, mặt không khỏi đỏ lên, quay đầu nhỏ giọng nói:“Phi, nguyên lai cũng là con sắc lang da mặt dày.”

Trừ bỏ Hạ Hành Thù, ai cũng không có chú ý tới, ở dưới ngọn đèn mờ ảo của quán bar, Thẩm Gia Hành cố ý quay mặt đi hướng khác, trừ bỏ hai mặt ửng đỏ trên má, còn hiện ra một nét cười yếu ớt khó có thể phát hiện.

Mà tươi cười kia, là hồn nhiên như vậy, mê người như vậy.

7. Chương 7

Cái gọi là kết giao, trừ bỏ mấy tình huống ban đầu có chút đặc biệt thì vẫn thực dễ dàng tiến vào quỹ đạo , dù sao con người hiện tại đang chìm đắm trong thế giới công nghệ thông tin bùng nổ, cho dù bạn không muốn nghe không muốn xem, tiêu chuẩn kiểu mẫu để nhóm tình nhân đàm chuyện luyện ái bất giác cũng tưởng tượng được bảy tám phần.

Thẩm Gia Hành cùng Hạ Hành Thù đều là những người thích hành động, hơn nữa cũng đều sớm không phải loại mao đầu tiểu tử , đương nhiên cũng sẽ không có cái kiểu tình cảm như cô gái bé nhỏ ngày thơ chưa hiểu sự đời, nên lúc có thể hẹn họ thì hẹn hò, nên cầm tay thì cầm tay, có thể nói là tiến triển thần tốc .

Loại tiến triển nhanh chóng giữa bọn họ đương nhiên sẽ không để người ngoài biết , ít nhất là Thẩm Gia Hành có thể khẳng định ở hiện tại , cho nên khi quản lý chung kêu cậu cuối tuần tới tập đoàn Hoya để đàm phán đợt hai, muốn cậu cẩn thận chuẩn bị thủ tục mang theo, Thẩm Gia Hành mới lập tức nhớ tới mình còn có một việc như thế, phải ở trên công việc cùng Hạ Hành Thù giao tiếp.

Hai công ty vì để công bình nên thay phiên nhau làm chủ nhà đàm phán, cho nên lần này nhiệm vụ của Thẩm Gia Hành chỉ là cùng đoàn người đi theo tới Hoya mà cũng không có chuyện gì làm đặc biệt, không cần chuẩn bị nhiều quá, bất quá làm người phụ trách tư liệu phía đối phương thì vẫn nên tìm hiểu nhiều một chút .

Tuy rằng quản lý dùng ánh mắt thực trần ngập tò mò đánh giá cậu vài lần, đến mức may là chưa đem mấy chữ “Cậu cùng phó tổng tài bên Hoya có quan hệ gì” viết lên trên mặt, Thẩm Gia Hành vẫn tận lực bảo trì gương mặt giải quyết việc chung, phân phó chuyện nội bộ, bất quá cậu đương nhiên cũng biết, nếu không phải Hạ Hành Thù tạo áp lực, mình cho dù có làm thêm hai năm cũng không thể phụ trách được chuyện như vậy, khó trách cao thấp trong văn phòng đều đối cậu nghị luận ra vào .

Tối ngày hôm đó , Thẩm Gia Hành chọn một bộ tây trang đẹp nhất trong ngăn tủ, tự đeo cho mình một cái cà vạt cực phức tạp, tóc cùng giày da đều biến thành sáng đến không thể sáng hơn, bộ dáng ngăn nắp tao nhã xuất hiện ở trong đại sảnh công ty, dẫn tới đám nhân viên nữ ngày thường chuyên gia cười trên cậu cũng phải chảy cả nước miếng.

Cho dù cậu thật sự chỉ xứng làm nam bình hoa thì khi rat ay cũng phải làm cho xứng chức bình hoa.

Hoya cùng Hòa Tín là một công ty ở thành Đông, một công ty ở thành tây, khi ngồi ở trên xe công ty, Thẩm Gia Hành không khỏi buồn bực, vì cái gì mỗi lần ra về Hạ Hành Thù đều sớm có thể chờ cậu ở trước cổng công ty , lại cũng không mang một bộ chạy xe cấp bách ...

Tới cao ốc tổng bộ Hoya rồi, quản lý lễ tân đã đứng chờ ở cửa , vẻ mặt đầy ý cười cùng bọn họ bắt đầu hàn huyên.

Thẩm Gia Hành cũng bày ra tư thế mười phần chuyên nghiệp cùng đối phương chào hỏi chu toàn, bất quá cậu đương nhiên là dùng những kĩ xảo giao tiếp trong Gay Bar.

Lên đến tầng 20 thì mới chính thức gặp được Hạ Hành Thù, lúc này toàn thân anh đều là phong cách thương nhân, mỗi tiếng nói cử động đều ổn trọng giỏi giang, so với ôn nhu cùng tùy ý khi ở cùng Thẩm Gia Hành thật sự rất khác, cũng làm cho Thẩm Gia Hành rất là kinh ngạc vì đây là lần đầu tiên thấy một mặt rất khác của anh.

Bất quá ở khi song phương bắt tay, Hạ Hành Thù vẫn thực xấu tính mà ở trong lòng bàn tay của cậu cù nhẹ một cái , hại Thẩm Gia Hành thiếu chút nữa cả kinh bỏ tay anh ra , cũng bởi vậy mới xác định đến không thể nghi ngờ người này thật là Hạ Hành Thù mà cậu quen biết.

Trong quá trình tiến hành đàm phán Thẩm Gia Hành cũng có dự thính, đương nhiên là ngồi ở bên góc không quan trọng, trên thực tế cậu cũng căn bản nghe không hiểu nội dung thảo luận quá mức chuyên nghiệp này, lại không thể quang minh chính đại mà ngủ gà ngủ gật, đành phải lựa chọn một nơi thuận tiện để quan sát Hạ Hành Thù.

Người này có khuôn mặt thật đẹp, điểm ấy cậu đương nhiên đã sớm biết , tuy rằng so với mình còn thiếu chút mị hoặc, nhưng loại này lại làm người ta cảm thấy được một phong cách khác biệt , rất trưởng thành đáng để người ta nương dựa, thanh âm cũng rất dễ nghe, đặc biệt là hiện tại, không có ý đề thấp cổ họng so với bình thường nói, càng dần theo từ tính, phỏng chừng so với nhóm nam nhân viên trực điện thoại của đường dây nóng sắc tình cũng kém không bao nhiêu, còn có dáng người kia, tuy rằng bị bộ chính trang cẩn thận che lại, nhưng từ đường cong tư thế ngồi của anh cũng có thể tưởng tượng ra cơ thể bên trong nhất định không tồi.

Ngay cả ánh mắt nhìn người khác cũng thực chính trực thông suốt..... Ách, đương nhiên nếu không phải nhìn cậu thì tốt hơn .

“Thẩm trưởng phòng, tầm mắt của anh cùng đầu của anh nên đặt nhiều lên văn kiện trên tay anh, đừng nhìn chằm chằm người ta , nên chú ý lễ nghi.” Đột nhiên nói chuyện, không cố ý đem trọng âm nhấn ở tại hai chữ “Người ta”, tuy rằng thanh âm cũng không lớn, nhưng ở trong phòng này mọi người đều nghe tới nhất thanh nhị sở, mọi người trên bàn hội nghị đều không có lên tiếng , tầm mắt liếc về phía Thẩm Gia Hành, toàn bộ phòng đều lâm vào bầu không khí quỷ dị trầm mặc .

Người nói chuyện là phó tổng giám đốc Hòa Tín Hà Thế Bằng, một trong những ông chú của Hà Quý, cũng là một trong những người biết rõ vì sao Hà Quý xuất ngoại, lúc này cũng không lưu tình chút nào mà ám trào (ám chỉ + trào phúng), rõ ràng là nhằm vào tính hướng cùng năng lực công tác của Thẩm Gia Hành.

Mặc dù những người khác ở đây có thể nghe không hiểu ý tứ Hà Thế Bằng, nhưng Thẩm Gia Hành cũng rất rõ , lập tức liền lạnh mặt, chỉ là cố kị hoàn cảnh cùng bản thân không có thân phận để lớn tiếng nói lại , nên trong lòng sớm đem Hà Thế Bằng mắng tới trăm ngàn lần.

Hà Thế Bằng cũng lạnh lùng mà cười nhìn cậu, trong mắt ẩn ẩn có thể thấy được khinh thường cùng không thể lý giải đối với cậu .

Ngay tại khi hai người đang đối mặt, thời điểm mọi người không biết đánh vỡ cục diện bế tắc này như thế nào, Hạ Hành Thù đột nhiên đối Hà Thế Bằng mở miệng nói:“Có thể được nhân viên quý công ty coi trọng đến độ như vậy, tôi nên cảm thấy vạn phần vinh hạnh mới đúng, Hà quản lí chớ nên giận.”

Hà Thế Bằng âm thầm cả kinh, cũng không biết những lời này của Hạ Hành Thù là giải vây hay bắt măn mình bao ám hiểm (mình bao ám hiểm = bên ngoài tán dương nhưng bên trong lại ngầm phê phán), nếu chỉ lo đả kích Thẩm Gia Hành mà đắc tội vị này, vậy mất nhiều hơn được , vội vàng nói:“Đâu có, đâu có, tệ công ty đối Hạ tổng vô luận coi trọng như thế nào cũng là không đủ .”

Hai bên dưới tay phụ tá lập tức liền nói lại về vấn đề đàm phán, tiếp tục thảo luận tỉ mỉ cùng triển khai chi tiết , một hồi sóng ngầm cứ như vậy bị che dấu thành vô hình, tựa như chưa từng có chuyện gì phát sinh quá.

Thẩm Gia Hành cũng thành thành thật thật ngồi ở một bên, không minh mục trương đảm mà ngắm Hạ Hành Thù nữa, nhưng ở ngẫu nhiên khi hai mắt giao nhau, cậu lập tức hướng Hạ Hành Thù nhàn mũi, lẽ

lười, động tác nho nhỏ không có khiến bất luận kẻ nào ở bốn phía phát hiện.

Sau đó cậu nhìn thấy Hạ Hành Thù thực miễn cưỡng mượn động tác chống cằm mà lấy tay che lại khóe miệng không thể nhìn được mà cong lên, bản thân cậu cũng đem văn kiện che ở dưới mũi, ở phía sau không tiếng động mà cười ha hả.

8. Chương 8

Ngày trời qua không nhanh không chậm, trong chớp mắt oi nóng cũng dần tiêu tan, khu chuyên bán trang phục trong trung tâm mua sắm cũng đã bày lên trang phục dành cho mùa thu, Thẩm Gia Hành là kẻ thà rằng nhịn ăn chứ không nhịn mặc, cho nên ở khi vừa mới nhận được lương tháng sáu, cậu lập tức cầm thể tín dụng, lôi kéo Hạ Hành Thù chạy tới phố mua sắm để bắt đầu mua y phục mới, thuận tiện chọn lựa mua thêm một số bộ đồ mùa hè đang được giảm giá vô cùng dẫu đồ người mua để cất đi sang năm rồi xài.

Hạ Hành Thù cùng cậu dạo loạn trên đường, bồi tới khi cậu xem đã mất.

Thẩm Gia Hành tuy rằng cũng là người cuồng mua sắm, nhưng phương thức mua sắm này cùng cánh phụ nữ rõ ràng bất đồng, cậu tựa hồ có tâm lý rất sáng suốt đối với những món đồ có giá cả quá cao, nhìn trúng cái gì đều phải lật sách giá ra xem, nếu giá cả quá cao, vô luận thích như thế nào cũng tuyệt không lưu luyến, phục sức cùng loại hình cũng sẽ không mua lại, cho nên hiệu suất đi dạo phố thật mau, không đến một giờ đã đi hết toàn bộ con đường.

Khi Thẩm Gia Hành lần thứ năm buông một cái mũ ưa thích xuống, Hạ Hành Thù không khỏi mở miệng hỏi cậu: “Nếu thật sự thích, sao không để anh trả tiền cho?” Anh nhìn liếc qua chiến lợi phẩm ngày hôm nay của cậu, tựa hồ chỉ thiếu mỗi mũ nữa thôi.

Thẩm Gia Hành không chút nào dừng lại mà đi ra khỏi cửa hàng, hướng Hạ Hành Thù nói: “Em cũng không phải phụ nữ, bạn trai không có nghĩa vụ trả tiền cho em, không, cho dù là phụ nữ cũng không có. Em đương nhiên biết anh nhiều tiền, cũng không phải em nghĩ muốn giữ gìn cái tôn nghiêm gì gì đó, chẳng qua cảm thấy như vậy thực bình thường, thỉnh thoảng để anh mua tặng em một hay hai lần thì không sao, hơn cũng không tất yếu.” Nói xong chuẩn bị vọt vào gian cửa hàng tiếp theo.

Hạ Hành Thù nghe thấy lời cậu nói, không khỏi chuyển người, vươn tay bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Thẩm Gia Hành, lôi kéo cậu trở lại gian cửa hàng vừa mới đi ra, cầm lấy một chiếc mũ nam mà lúc này Thẩm Gia Hành từng thử qua, anh cũng cảm thấy nó rất thích hợp, xem tường tận thì cảm thấy thập phần vừa lòng, vì thế lấy ra thể tín dụng đưa cho nhân viên cửa hàng “Tính cái mũ này.”

Nữ nhân viên cửa hàng lập tức tươi cười đầy mặt mà tiếp nhận, thành thạo đi đến quầy tiền hành thao tác quẹt thẻ.

Thẩm Gia Hành bắt lấy cái mũ, hơi kháng nghị nói: “Không phải nói không cần sao.”

Hạ Hành Thù cười cười “Vừa này em cũng nói thỉnh thoảng mua tặng một hay hai lần thì sẽ không sao a.”

Thẩm Gia Hành không nhìn khuôn mặt đầy tươi cười của anh, xoay người ảo não nói: “Chỉ là em đang nghĩ, chờ tới tết sẽ bắt anh tặng em một món quà lớn hơn cơ, hàng năm nhìn thấy bột cổ ngắn cùng áo khoác dài đều cũng luyến tiếc vì không đào đâu ra nhiều tiền như vậy, còn tưởng rằng năm nay rốt cục có thể tới tay Hiện tại tốt rồi, anh mua mất tiêu rồi.....”

Hạ Hành Thù kinh ngạc, đến sát vào bên cạnh vai Thẩm Gia Hành, dán vào tai cậu mà gọi: “Gia Gia?”

Thẩm Gia Hành tức giận nói: “Làm gì?”

“Em đã nghĩ tới tận chuyện lúc tết sao? Em hiện tại cũng đã cảm thấy chúng ta có thể kiên trì tới lúc đó sao?” Tin tức này với anh quả thực là siêu tốt nha.

Hai gò má Thẩm Gia Hành nóng lên, trực tiếp ngậm miệng không nói lời nào.

Hạ Hành Thù đương nhiên hiểu được đạo lý chuyển biến tốt thì phải thu lấy, âm thầm cao hứng tiếp nhận gói to trên tay nhân viên cửa hàng, trên mặt ôn nhu tươi cười làm cho nữ nhân viên cửa hàng lập tức trong tim như có con nai húc loạn, sau một lúc lâu mới hồi thần trí.

Từ trong cửa hàng đi ra, hành trình mua sắm lần này xem như chấm dứt viên mãn, Thẩm Gia Hành cũng rất cực cảm thấy mỗi chân, vì thế Hạ Hành Thù mang cậu tới quán café lộ thiên đầu phố để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Giờ là gần bốn giờ chiều, thật khéo sao lại đúng lúc mọi người đổ xô ra đường dạo chơi, Thẩm Gia Hành dựa vào trên ghế đan bằng trúc, uống trà chanh ướp lạnh, nhàn rỗi ngồi ngắm đám đông đi tới đi lui, cùng Hạ Hành Thù câu được câu không mà trò chuyện, chân chính cảm giác được thấu đắc phù sinh bán nhật nhàn (1)

(1) : nguyên văn ‘Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn’, trích từ một bài thơ Đường, tác giả Lý Thiệp.

“Chung nhật hôn hôn túy mộng gian

Hốt văn xuân tấn cường đăng sơn

Nhân quá trúc viện phùng tăng thoại

Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn.”

‘Phù sinh’ có nghĩa là sống trôi nổi trên mặt nước.

Ý nghĩa nô nôm na chính là trong cuộc sống bận rộn hoặc mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên trộm chút thời gian để nhàn rỗi, làm chuyện mình muốn làm, nhân sinh như thế mới thú vị.

Hai người đang nói chuyện đến vui vẻ, đột nhiên Thẩm Gia Hành cảm thấy bả vai bị người vỗ một cái, sau đó chợt nghe có người lấy ngữ khí quen biết ở phía sau cậu gọi :“Này, Thẩm, lâu rồi không gặp em.”

Thẩm Gia Hành rất không thích người khác tùy tiện chạm vào người mình như vậy, quay đầu lại thì thấy, là một gã đàn ông cao gầy biểu tình lỗ mãng, suy nghĩ thật lâu cũng vẫn không nhớ nổi có quen người này, vì thế ngữ khí không tốt lắm, hỏi:“Xin hỏi anh là ai? Tôi và anh quen biết nhau sao?”

Biểu tình gã đàn ông cứng đờ, rõ ràng bị câu trả lời của Thẩm Gia Hành khiến cho mất mặt, gã liếc liếc Hạ Hành Thù vẫn bất động thanh sắc ngồi ở bên cạnh, cười lạnh một tiếng nói:“Em không biết tôi hả? Cũng khó trách thôi, lúc trước Thẩm ở ‘Huyền Vũ’ đại danh鼎鼎, chỉ có người khác quen biết em, em sao sẽ đi nhớ rõ người khác đâu? Hơn nữa mỗi đêm em đối một người, mỗi ngày đều không lặp lại, chỉ sợ muốn nhớ cũng nhớ không rõ đâu!”

Vừa nghe đến “Huyền Vũ”, sắc mặt Thẩm Gia Hành lập tức nổi lên biến hóa, đó là một quán bar cách trường học đại học của cậu không xa, tiếp khách nhân là dân đồng tính là chủ yếu, có mấy tháng hồi học đại học, bởi vì biết Hà Quý có bạn gái, khiến ban đêm cậu khó chịu không thể đi vào giấc ngủ, vì thế ban đêm đều chạy đến Huyền Vũ qua đêm. Đối với cuộc sống trước kia cậu cũng không nghĩ nhiều, nếu không phải bởi vì Hạ Hành Thù xuất hiện, hiện tại cậu cũng vẫn đang sống cuộc sống như vậy, nhiều lắm chỉ thu liễm một chút so với khi còn trẻ mà thôi.

Nhưng, Hạ Hành Thù sẽ nghĩ gì về việc này? Cậu không thể nào biết được.

Hướng người đối diện liếc mắt đầy hi vọng, Hạ Hành Thù vẫn là biểu hiện không hề biến sắc lộ thủy, mắt thấy gã đàn ông kia nói càng ngày càng khó nghe, Thẩm Gia Hành vốn cũng không phải tốt tính, nắm tay đột nhiên hướng trên bàn đập lên, mặt mày vằn vẹo, lạnh lùng hướng gã nói:“Mày nói đủ chưa? Nếu bởi vì trước kia bị tao đá mà không cam lòng, vậy thì nên đem cái mặt chính sửa cho đẹp một chút, miễn cho lại dọa người.”

Gã kia lập tức tức giận đến gờ tay định đánh, nhưng cổ kị lúc này đang ở trên đường, Thẩm Gia Hành lại có đồng bạn, đành phải ngưng ngừng thu hồi tay, cố ý cười nói đen tối :“Yêu, sao giờ em thanh cao thế? Lúc trước em đến Huyền Vũ rồi lại đột nhiên biến mất, mấy tháng gần gũi đã khiến cho vô số người thất hồn lạc phách đấy. Nga..... Là bởi vì cậu được thăng giàu, cho nên phải giả xử nam ngây thơ sao? Thật không biết người ta có thể tin hay không.....” Nói xong ánh mắt liếc về phía Hạ Hành Thù.

Thẩm Gia Hành cắn chặt môi, không hề nói lời bác bỏ, chỉ giương mắt nhìn Hạ Hành Thù, có chút chờ mong, cũng ẩn ẩn mang theo đề phòng.

Hạ Hành Thù nhận được tầm mắt cậu , thông dong địa bùng lên cả phê trên bàn uống một ngụm, sau đó buông cái chén, dựa vào trong ghế dựa, hướng Thẩm Gia Hành hỏi:“Em quen gã sao ?”

Thẩm Gia Hành lắc đầu:“Không có ấn tượng.”

“VẬY...” Hạ Hành Thù chuyển hướng gã đàn ông xa lạ “Vị tiên sinh này, tôi cũng không quen anh, anh bây giờ lại vẫn kiên trì đứng ở chỗ này, là vì muốn bắt chuyện với người yêu tôi ? Hay là muốn để tôi mời anh một chén café miễn phí ? Về sau tôi không phản đối, về phần về trước, bởi vì tôi là gã đàn ông có độc chiếm dục rất mạnh, khuyên anh vẫn nên biết điều mới tốt.”

“Bọn mày.....” Gã đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi, không nghĩ tới chằm ngồi không được lại bị người chế nhạo một phen “Hừ! Chó cắn là động tâm, chờ mày biết sự tích vĩ đại trước kia của người yêu mày, thấy rõ ràng nó là cái dạng mặt hàng gì thì mới hối hận .” Nói xong, gã xoay người vừa mắng vừa nhanh chân rời đi.

Nhìn thân ảnh gã đàn ông kia đã đi xa, Thẩm Gia Hành quay đầu lại, chần chờ một chút, vẫn hỏi :”Anh không hỏi em gì sao ?”

“Ừm? Em cảm thấy anh nên hỏi cái gì đây ?” Hạ Hành Thù giả ngu nói.

Thẩm Gia Hành có chút chán nản “Tỷ như nói ‘Huyền Vũ’ là làm sao, em có đúng hay không thực sự không quen gã, trước kia em ở đâu làm những gì .”

Hạ Hành Thù chọn mi “Em sẽ nói cho anh biết sao ?”

“Em đương nhiên sẽ! Huyền Vũ là một quán gay bar ở gần đại học của e, em đã ở nơi này chơi mấy tháng, cũng ở mấy tháng đó mà khiến người ở đó chú mục ,nên rời đi, bởi vì khi đó hần tìm bạn gái, em thực chịu đả kích, cho nên muốn đi chứng minh mị lực của mình, về phần lúc ấy ở nơi đó có qua lại với ai thì chưa bao giờ em phí tâm đi nhớ.”

Hạ Hành Thù nở nụ cười, nói:“Em xem, chẳng phải em đã chủ động nói ra hết sao ? Anh cần chi phải hỏi nữa.”

Thẩm Gia Hành trừng anh, nhất thời không biết nói gì, sau đó hừ một tiếng thật to.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Thẩm Gia Hành đột nhiên nói:“Hành Thù, anh không nên dung túng em như vậy.”

Hạ Hành Thù cười hỏi cậu :“Vì cái gì?”

“Bởi vì a..... Anh như vậy sẽ bị em áp bức rất thảm .” Cười meo meo nói, Thẩm Gia Hành một tay đặt lên vai anh, tới gần sát vành tai anh , thở dài nói:“Chẳng qua là, đối với quyền lợi áp bức anh này Em phát hiện bản thân thực sự không muốn sang tay cho người khác nha”

9. Chương 9

Cái hôn đầu của hai người bọn họ ngoài ý muốn tới rất muộn.

Cũng không biết là do bầu không khí cho phép hay là thể nào, dù rằng thường thường cùng một chỗ vẫn luôn là vành tai mái tóc chạm nhau , nhưng Hạ Hành Thù luôn hôn chỉ hôn tới gò má hoặc vành tai, chưa từng đi lạc điểm hồng tâm.

Thẩm Gia Hành không biết đây là vì nguyên nhân gì, cậu mặc dù cảm giác có chút kỳ quái, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ dùng biện pháp gì để thay đổi cái loại tình huống này. Từ trước tới nay thì đây là lần đầu tiên cùng người chính thức kết giao, cậu tựa như một tân binh vừa mới nhập ngũ nên khuyết thiếu thường thức, cho dù điểm ấy chính cậu cũng chưa bao giờ nguyện thừa nhận.

Thẳng đến khi nó thật sự phát sinh, cậu mới rõ vì cái gì Hạ Hành Thù đổi chuyện này đặc biệt thận trọng.

Dù cho cái kết cục hôn môi này có một chút khôi hài.

Khi chính thức tiến vào quan hệ kết giao được đủ hai tháng , Hạ phó tổng tài thực thành khẩn mà không thiếu sáng ý mời người tình đồng tính của anh đi xem phim ở rạp chiếu bóng , mà Thẩm Gia Hành cũng chỉ do dự nửa phút đồng hồ liền quyết định vẫn nên nể tình mà đáp ứng anh đi hẹn hò buổi tối .

Bởi vì thời gian chính thức khởi chiếu là tám giờ, cho nên sau khi bọn họ tan sở cũng vẫn đủ thời gian về nhà thay đồ rồi gặp mặt , dù sao nếu có hai người đàn ông mặc tây trang đeo giày da nghiêm chỉnh tiến vào rạp chiếu phim, cho dù không muốn chú mục cũng sẽ trở nên chú mục , vì để ngừa vạn nhất, Thẩm Gia Hành còn đặc biệt từ trong đồng hồ lộn xộn muôn đời không đụng tới lấy ra một cái kính đen mà sau khi cậu mua về cũng chưa từng đeo , vốn là muốn để Hạ Hành Thù đeo , vị này tốt xấu cũng coi như là danh nhân, nhưng Hạ Hành Thù kiên quyết không đồng ý “Trên mặt nhiều thứ như vậy sẽ ảnh hưởng độ bảo của anh”, cậu đành phải dùng ở trên người mình

Phim cũng chẳng có gì đặc biệt , cuộc chiến giữa các vì sao (star wars), Thẩm Gia Hành thích nhất Natalie Portman diễn vai nữ vương, cô yêu rất dữ dội nồng nàn, nếu như lược bỏ những tràng cảnh chiến đấu trong phim thì đây có thể xem như một bộ phim tình cảm kinh điển .

Người yêu của Thẩm Gia Hành thật đúng là nhiều tiền luôn không biết chỗ đốt, đôi ghế tình nhân đang ngồi của hai người họ so với ghế bình thường cao hơn gấp đôi , được cái tầm nhìn ra ngoài rất rộng, đáng tiếc tình nhân người ta chọn đôi ghế này chỉ cốt để ân ân ái ái, Thẩm Gia Hành cũng ở một bên hưởng thụ Hạ Hành Thù hầu hạ đồ uống lạnh đồ ăn vặt, một bên nhìn chăm chăm vào màn ảnh , hoàn toàn coi nhẹ ánh sáng điện được người ta phóng tới bên mình, bất quá Hạ Hành Thù cũng không để ý, Thẩm Gia Hành thích xem phim, anh liền mỉm cười meo meo nhìn Thẩm Gia Hành xem phim tới chăm chú , cái này cũng coi như là thú vui .

Phim chiếu đã xong, hai người cũng không chờ tới khúc cuối mà sớm đã theo cửa sau đi ra ngoài, bên ngoài sớm đã hoàn toàn đen sẫm , mà đô thị sống về đêm lúc này mới vừa bắt đầu.

Thẩm Gia Hành có chút ý do vị tấn mà lôi kéo Hạ Hành Thù tới trung tâm thương mại gần rạp chiếu bóng , đi thẳng tới quán café bán lộ thiên ở quần năm, sau đó dựa vào trong rào bảo vệ bằng kim loại mà ngửa đầu ngắm bầu trời đêm âm u tối đen.

Nhìn thật lâu, cậu mới sách một tiếng “Thành phố đã ô nhiễm nặng, đến tận chỗ cao như thế cũng không thấy sao .”

Hạ Hành Thù hứng thú đánh giá cậu, hai tay vịn gần sát cậu rồi hỏi:“Em muốn tìm một ngôi sao nào sao ?”

Thẩm Gia Hành lại lắc lắc đầu “Không có, em chỉ đang suy nghĩ tại sao Anakin (1) lại ngu ngốc tới mức đó thôi .”

Người yêu của anh hiện tại có suy nghĩ rất khó dò, Hạ Hành Thù nghĩ, quyết định không nói gì tiếp.

“Này, anh nói xem , nếu em chết thì anh sẽ thế nào ?” Thẩm Gia Hành đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Hạ Hành Thù cười đến có điểm gian xảo “Gia Gia thân ái, lời em vừa nói là lời thề non hẹn biển tình bỉ kiên kim thông thường mà chỉ có những người yêu nhau mới thể hỏi không ?”

[tình bỉ kiên kim : Tình vững hơn vàng]

“Cho nên, cho nên em đang chờ anh đáp lại một đáp án không giống bình thường.” ánh mắt Thẩm Gia Hành tinh lạng nhìn anh.

Cái này, Hạ Hành Thù ngược lại thu liễm biểu tình, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

“Anh nghĩ, anh sẽ..... Đem kiện áo sơ mi vương nước mắt của em cất ở một góc nhỏ nào đó, sau đó, tiếp tục sống những ngày tiếp trong đời anh, hàng năm tới sinh nhật em , anh sẽ cùng em dùng bữa tiệc tối .”

Thiên! Anh thật sự muốn làm vậy à. Thẩm Gia Hành từ đôi mắt anh mà biết anh nói tuyệt đối là thật , tưởng tượng đến hình ảnh anh miêu tả, trong lòng có một chút sợ hãi, lại có một ít cảm động.

Người đàn ông này thật sự rất có mị lực, vô luận là hành vi hay lời anh nói, đều có thể dễ dàng xâm lược đến tận sâu trong nội tâm người khác .

Bản thân cậu rốt cuộc có thể thủ vững được bao lâu đây ? Thẩm Gia Hành đã hoàn toàn không có đáp án. “Cánh tay em thật lạnh.” Khi Hạ Hành Thù nắm lấy tay cậu xoa xoa , mới phát hiện cánh tay Thẩm Gia Hành so với độ ẩm bàn tay thấp hơn rất nhiều.

Tuy rằng đại bộ phận mọi người đều ở bên trong quán café hưởng thụ điều hòa để giảm bớt nóng bức, nhưng trên thực tế hơi lạnh từ máy điều hòa cũng khó có thể bì kịp với gió mát ở lầu cao lúc sập tối , mà Thẩm Gia Hành luôn luôn coi trọng tạo hình của mình nên đương nhiên ăn mặc sẽ không nhiều lắm [trên thực tế là đã tinh giảm rất nhiều], cho nên hiện tại người chịu lạnh đương nhiên chỉ có mình cậu .

Nhìn Hạ Hành Thù lập tức cởi nút thắt áo khoác T-shirt , Thẩm Gia Hành ngược lại cảm thấy hậu tri hậu giác, tay phải sờ lên hai gò má mình mà nói: “A, thật sự, mặt cũng thực lạnh.”

Hai tay Hạ Hành Thù cầm lấy mép áo khoác, nhìn dung nhan có phần khờ khạo của cậu , thiếu đi mị hoặc khắc ý bình thường, lại thêm vài phần chân thật đáng yêu thuần khiết.

“Môi..... Cũng thực lạnh sao?” Thanh âm của anh không thể khống chế mà có điểm khàn khàn.

Thẩm Gia Hành nghe rõ câu hỏi của anh , theo bản năng chạm lên môi, trái tim đập nhanh, ngay cả khuôn mặt vừa rồi còn phớt lạnh cũng ửng ửng bốc nóng lên.

“Anh có thể..... Thử nhìn xem một chút.....”

Được lời mời hấp dẫn đến như vậy, Hạ Hành Thù lập tức đem áo khoác màu trắng che quá lên đầu mình, dưới bức màn trắng nõn , nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cánh hoa của Thẩm Gia Hành.

Xúc cảm có chút lạnh lẽo, rồi lại khiến người tràn nhiệt tình , khiến nó trở nên nóng bỏng hơn , rõ ràng là đôi môi mềm mại, lại chậm chạp không chịu tách rời ra mà cứ kiên trì lưu luyến , mà, phân ngọt ngào này làm cho người ta không thể tự kiềm chế.

Tại trên sân ít người này, lại diễn ra tiết mục tình yêu này, ở trong mắt người bên ngoài nhìn vào, có lẽ chỉ là một hoàng tử cùng một công chúa kỳ duyên, chỉ có bản thân hai người bọn họ mới biết được, dưới màn che trắng nõn là che dấu cảm kích như thế nào, là động lòng người cùng kích thích như thế nào.

Khi đôi môi tách ra, tựa như có thể cảm nhận độ ẩm lẫn nhau, nhiệt năng từ trên da xuyên thấu cả vào bên trong thân thể.

Hạ Hành Thù lưu luyến mà trở về chỗ cũ , nhin không được lại trộm tiến lên muốn lần nữa nhắm nháp.

“A..... Hắt xì!”

Ngay tại khi cách đôi môi hồng nhuận mê người kia còn vài cm, Hạ Hành Thù không thể không ngạnh sinh sinh mà ngừng lại.

“Em, dường như.....” Hạ Hành Thù có chút do dự nói.

“Àn..... Có lẽ, bị cảm.....”

10. Chương 10

Hạ Hành Thù cứ như vậy, quả thực giống như lời anh nói , từng điểm từng điểm đều sủng Thẩm Gia Hành, kèm chút đem cậu sủng tới tận trời luôn , Thẩm Gia Hành tuy rằng miệng không nói ra , nhưng trong lòng vẫn cứ dương dương tự đắc bởi mình nhận được một đại tiện nghi.

Bất quá , chiếm được tiện nghi cũng nhận về khó chịu , ở công ty , Hà Thế Bằng bắt đầu biến đổi phương pháp tìm cậu gây phiền toái, Thẩm Gia Hành cân nhắc, nguyên nhân đại để không thoát được có quan hệ tới việc Hà Quý chậm chạp không chịu về nước .

Giới thông tấn điện tử trong nước tổ chức một hội nghị cấp cao ở tại thành phố, mấy công ty lớn cũng phái người đến tham gia, đại diện của Hòa Tín điện tử là Hà Thế Bằng, vì thế lão chỉ thẳng tên muốn Thẩm Gia Hành đi theo. Người khác đều nghĩ Thẩm Gia Hành gần đây gặp vận may, có thể được cấp coi coi trọng

như vậy, vô luận tốt dở gì đều tới lượt cậu , lại có ai biết cậu có khổ nói không nên lời, đành phải kiên trì chuẩn bị ra trận.

Sau khi hội nghị cấp cao trôi qua được nửa ngày, Phương chủ sự mời người của các công ty đến khách sạn tham gia bữa tiệc trưa , Hà Thế Bằng đương nhiên không thể không lộ mặt , lão còn phải cùng vài nhóm lão tổng hàn huyên giao thiệp , lấy cơ hội kinh doanh từ trong đó.

Coi như là Thẩm Gia Hành xui xẻo, lúc này một trong những trợ lý của Hà Thế Bằng đột nhiên đi vào hội trường, đem Hà Thế Bằng mời đến một bên, thấp giọng nói nhỏ vài câu, liền thấy trên mặt Hà Thế Bằng biến sắc, nâng tay liền vội cậu lại gần.

Thẩm Gia Hành cũng không biết tại sao lại thế này, đi lên trước khách khí hỏi han :“Tổng giám đốc ngài tìm tôi?”

Ai ngờ vừa đến , Hà Thế Bằng đã trực tiếp tát thẳng vào mặt cậu rồi mắng xối xả “Cậu xem việc tốt cậu làm đi! Để khâu các cậu chuẩn bị một dự án kinh doanh , cư nhiên lại lấy sai văn kiện cho tôi ! Buổi chiều đã cùng các công ty lớn họp rồi , nếu không phải Lưu đặc trợ giúp tôi tra ra vấn đề quan trọng này, thì chẳng phải cậu chuẩn bị để cho tôi mất mặt sao ?! Một văn kiện nho nhỏ còn làm sai , cậu làm trưởng phòng như thế nào thế ? Công ty nếu bởi vậy có tổn thất gì , cậu bồi được hay sao hả !”

Thẩm Gia Hành nghe xong trong lòng lập tức bức bối bất bình, cái dự án kinh doanh kia tuy rằng đích thật là do phòng bọn họ phụ trách , nhưng lần này đám người phụ trách viết dự án lại tới muộn, tổng giám đốc lại còn phái đặc trợ tới thúc giục lấy ngay, đám người đến sau là một phút đồng hồ cũng không dám chậm trễ, đặc trợ lại trực tiếp đem văn kiện tiếp nhận mang đi , trưởng phòng là cậu căn bản không có cơ hội xem qua, hiện tại xảy ra sai lầm, cư nhiên liền tính trên đầu cậu.

Nhưng Thẩm Gia Hành cũng rõ ràng, Hà Thế Bằng đang ước gì có thể đem cậu đá ra khỏi công ty, nhưng lại bởi vì yêu cầu của bên Hoya mà không dám có động tác, hiện tại khó khăn lắm mới mượn được một cơ hội để lấy chuyện nào đó chửi cậu cho thống khoái , cho dù cậu có mở miệng giải thích , Hà Thế Bằng cũng khẳng định sẽ không nghe . Cậu cũng dứt khoát không thèm uống phân khí lực kia, chỉ đứng ở tại chỗ mặc lão quả trách, ánh mắt biểu tình vẫn đều khó nén lơ đãng.

Hà Thế Bằng nhìn bộ dáng của cậu mà trong lòng càng thêm không thoải mái, khóe mắt vô tình miết đến Hạ Hành Thù đang hướng phía này đi tới, lại nhớ tới lần trước anh cũng giúp cho Thẩm Gia Hành tránh khỏi nan kham, vì thế cố ý trách cứ càng lớn tiếng lên, người ở chung quanh nghe đến nhất thanh nhị sở, dẫn tới người của công ty khác cũng đều chú ý lại đây.

Thẩm Gia Hành vừa nâng đầu, chú ý tới thân ảnh Hạ Hành Thù, bị anh thấy chuyện như thế này quả thực so với bị Hà Thế Bằng tát một cái bạt tai còn làm cậu nan kham hơn , hận không thể đương trường cùng Hà Thế Bằng rống lên , nói từ hôm nay trở đi bản thiếu gia mặc kệ , chỉ là lại luyến tiếc, chỉ đành dẫn lại không nhìn theo hướng của Hạ Hành Thù.

Tại nghe Hà Thế Bằng đã từ sai lầm trong công tác lần này chửi xối tới thái độ làm việc không đúng đắn của cậu , đột nhiên một đạo thanh âm sấp tiến vào:“Hà quản lí, không biết có quấy rầy hay không ?”

Thẩm Gia Hành lập tức ngẩng đầu trừng mắt Hạ Hành Thù đang nói chuyện, ý bảo anh đừng tùy tiện nhúng tay.

Hạ Hành Thù lại làm như không phát hiện, tiếp tục cùng Hà Thế Bằng nói:“Về dự án hợp tác lần trước, về phương diện sản xuất tôi còn có vài chi tiết chưa hiểu rõ, sau khi kết thúc tiệc cơm này , nếu Hà quản lí có rảnh, tôi muốn cùng ngài thảo luận một hồi.”

Hà Thế Bằng vội vàng đáp ứng :“Không thành vấn đề, trước hai giờ chiều tôi đều có thời gian , Hạ tổng bao giờ tới tìm tôi cũng được.”

Hạ Hành Thù giống như lơ đãng mà liếc mắt nhìn Thẩm Gia Hành bên cạnh, nói:“Vị này..... Không phải Thẩm trưởng phòng phụ trách bàn bạc với bên công ty chúng tôi đây sao ?”

Ở dưới ánh mắt ám chỉ của Hà Thế Bằng , Thẩm Gia Hành tùy ý cùng anh chào hỏi.

“Thẩm trưởng phòng tuổi còn trẻ, năng lực lại tốt, hiện tại cũng đã được trọng dụng như thế rồi, tiền đồ sau này nhất định không thể xem thường nha .”

Thẩm Gia Hành hạ thấp người, nói:“Hạ tổng quá khen, năng lực của tôi ở Hòa Tín chỉ tính là bình thường, chuyện phải học còn nhiều lắm , mới này còn phải nhận chỉ bảo của tổng giám đốc.”

Hà Thế Bằng sợ Hạ Hành Thù nghĩ đến công ty mình phái nhân viên hạng ba đi tiếp đãi bọn họ, vội vàng chuyển hướng câu chuyện , cùng Hạ Hành Thù nói:“Thẩm trưởng phòng là người thích khiêm tốn , nếu không coi trọng năng lực của cậu ấy , chúng tôi cũng không dám đem cậu ấy an bài ở vị trí cao như thế đâu, nguyên tắc của bản công ty luôn luôn là thiện nhân tài , đối bọn họ đôn đốc cũng là tối nghiêm khắc , như vậy mới có thể làm cho bọn họ mau chóng trở thành trụ cột công ty .” Nói xong hướng Thẩm Gia Hành thấp giọng nói:“Cậu mau đem phân văn kiện tôi vừa nói lấy tới đây đi .”

Được cho phép rời đi, Thẩm Gia Hành lúc này mới có cơ hội thoát khỏi ma ám mặc não của Hà Thế Bằng, cũng không biết là nên cảm kích Hạ Hành Thù hay là nên trách anh xen vào việc của người khác, ngẩng đầu cùng anh liếc một cái liền xoay người vội vàng đi ra đại sảnh.

11. Chương 11

Buổi chiều trở lại Hòa Tín, Thẩm Gia Hành trái ngẫm đi phải ngẫm lại, giày vò đến tận bốn giờ mà vẫn không dẫn lại được suy nghĩ , vội gọi điện thoại cho Hạ Hành Thù .

“Hành Thù, buổi tối cùng em đi ăn cơm nhé ? Anh rảnh không ?”

“Thật khó có dịp nào em lại chủ động đưa ra yêu cầu thế này, anh nghe như thế sao lại không hưng phấn cơ chứ ? Anh còn nghĩ em hiện tại còn giận anh vụ giữa trưa nữa kia .”

“Một câu, có rảnh hay là không rảnh? Nếu không nói em đập máy nhé.”

Nghe ra trong lời Thẩm Gia Hành có ý bức bối vì xấu hổ, Hạ Hành Thù vội mau mau nhận lấy “Có có có, đương nhiên là có, tan việc anh tới đón em nha .”

Thẩm Gia Hành đương nhiên “ Ừ ” một tiếng, đối với một người không kiếm đủ tiền dưỡng xe nên toàn phải cuộc bộ như cậu mà nói , Hạ Hành Thù tự lái xe riêng đi đón cậu thật là một phúc lợi to lớn.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Thẩm Gia Hành sớm đã hoàn thành tất cả công việc nên làm , năm giờ đúng hạn tan tầm , dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới dưới lầu, không nghĩ tới đã thấy Hạ Hành Thù chờ chỗ cũ .

Thực nhanh chóng mở ra máy điều hòa trong xe, Thẩm Gia Hành lấy ra một cái khăn giấy lau đi cái trán đầy mồ hôi , mới không lộ hỉ nộ mà hỏi:“Mỗi lần anh tới đón em đều phải bỏ lại bao nhiêu việc thế ?”

Hạ Hành Thù đẩy ra ngăn đựng , tay đặt sau bao công văn trong suốt “Anh vẫn đều xem tài liệu mà, không tính bỏ việc đâu nha .”

Thẩm Gia Hành hừ hừ “Quả thật là dai ngộ khác biệt, kẻ chức lớn đều không giống người thường mà.”

Hạ Hành Thù đang điều khiển vô lăng , thò tay qua khe hở kéo Thẩm Gia Hành vào gần bên người “Ngoan, đừng đem khẩu khí mà em muốn đặt ở trên người Hà Thế Bằng dùng ở trên người anh , được không ? Tổng thương tình cảm giữa chúng ta.”

Thẩm Gia Hành nhìn anh chỉ dùng một tay lái xe mà vẫn an ổn, không khỏi oán hận cần bả vai anh một ngụm, sau đó cũng không quản nguy hiểm hay không, mở cánh tay ra ôm chặt lấy anh, đem mặt dựa vào trên vai anh.

Hạ Hành Thù cũng không dám kêu đau, tiếp tục nhất tâm nhị dụng mà vừa lái xe vừa ôm sát cậu vỗ về “Dịu ngoan như vậy thật không giống em, trong lòng thật sự không thỏa mái sao ?” Ôn nhu tựa như nhất cần kia chưa từng tồn tại .

“Không nói thì cũng đâu ai trách cứ gì anh .” Thẩm Gia Hành có điểm rầu rĩ mà nói.

“Nếu em hi vọng như thế , lần sau anh sẽ không nói đâu .”

“Nhưng giữa trưa anh lại không nghe em , em không phải đã ra hiệu anh đừng nhúng tay vào sao? Anh càng hướng về phía em , Hà Thế Bằng lại càng xem em không vừa mắt, hơn nữa lão lại không ngốc, lúc ấy tuy rằng không nghĩ tới được, nhưng cũng không có nghĩa khi lão quay về sẽ không ngấm ra quan hệ của chúng ta .” Tuy rằng không muốn đề cập tới, nhưng vẫn nhìn không được đem nó nói ra.

Hạ Hành Thù đang đợi đèn xanh đèn đỏ thì quay lại nhìn cậu một cái thật sâu , ngữ khí bình tĩnh mà nói:“Hiện tại em đại khái chưa rõ đâu, anh không thể chịu được để em hứng ủy khuất, đặc biệt ngay tại trước mắt anh.”

Thẩm Gia Hành nghe xong, cũng không biết nói lại anh câu gì , ghé vào trên vai anh nghiêng rằng nghiêng lợi mà nghĩ, Hạ Hành Thù này, thật sự là quá mức sủng mình , một chút cảm xúc phập phồng cũng không thể gạt được anh, quả thực giống như mèo vờn chuột để anh đùa trong tay.

Chỉ là trong lòng lại không thể thiếu cảm giác ngọt ngào, dù sao cũng là được sủng, tuy rằng ác bá một chút, nhưng từ trước tới nay cũng đâu được nhận sự đau sủng nào đến vậy , cũng chỉ có người này cho cậu , không phải quan tâm giữa thân nhân bạn bè , cũng không phải mê luyện giữa nam nữ vì bị cậu quyến rũ, mà là bao dung sủng nịch giữa những người là tình nhân chân thật .

Thẩm Gia Hành tuy rằng diện mạo xuất chúng, từ nhỏ cũng có thói quen được ái mộ , nhưng thứ nhất là do tính tình kiêu ngạo, phần lớn cùng người tương giao không sâu, thứ hai lại sớm thích Hà Quý, sau đó liền đặt tình cảm đơn phương trên người hắn, cùng người khác cũng đều là tình duyên ngắn ngủi, không bao giờ buông tâm tư, bởi vậy hình thức ở chung giống với Hạ Hành Thù , kỳ thật là từ trước tới nay đến không trải qua, hai mươi sáu năm qua nào có lúc nào muốn giận liền giận, thích làm nũng liền làm nũng, cũng không cần tận lực thi mị dụ hoặc để quyến rũ người khác.

Trong tiềm thức cũng đã cực hiểu rằng Hạ Hành Thù đối cậu là phi thường thích, vô luận cậu làm gì đều được cho phép , vì thế càng thêm buông tâm mà tùy hứng lên, những bộ dáng mà những kẻ khác không biết của cậu đều ở trước mặt anh mà hiển lộ mười phần.

“Hành Thù, anh nói xem em có phải cái gỏi thêu hoa(1) không ? Đến nỗi khiến cho Hà lão lão chướng mắt đến vậy , phỏng chừng chỉ ước gì lập tức đuổi em ra khỏi Hòa Tín.” Thẩm Gia Hành nhớ tới bộ dáng Hà Thế Bằng nhìn mình mà bốc hỏa.

“Gia Gia của chúng ta có rất nhiều điểm tốt, là bọn họ nhìn không ra mà thôi , ngày nào đó ở Hòa Tín mà quá khó chịu thì đổi công tác đi, đến Hoya làm tốt lắm , anh nhất định sẽ cầm bản hợp đồng đứng ở cửa mà cung nghênh em đại giá.”

Kỳ thật cũng không phải phủ nhận bản thân , Thẩm Gia Hành cậu cũng là người tốt nghiệp đại học danh tiếng , hồi đầu thi vào Hòa Tín cũng trèo lên được chức trưởng phòng, nửa điểm cũng không dựa vào quan hệ với Hà Quý, chỉ là hôm nay bị người không nể chút mặt mũi mà ở trước mặt người bên ngoài hạ nhục , vô luận như thế nào cũng nuốt không nổi ngượng khí này . Bất quá được Hạ Hành Thù nói như thế, cậu cũng chống nén được mà nở nụ cười.

“Em nếu thật chạy qua bên anh làm việc, sẽ càng làm cho bọn họ vu cho em là gián điệp cầm cơ mật công ty đi bán đứng mới có thể dễ dàng đi qua như thế, hơn nữa còn không biết điều kiện chỗ anh có đủ để lưu lại em không, em cần chỉ phải đáp ứng mau vội.”

Hạ Hành Thù thừa dịp kẹt xe mà tạm dừng , quay đầu hướng mặt Thẩm Gia Hành hôn một cái “Gối ôm chất lượng tốt tặng kèm phiếu cơm miễn phí, thời hạn có hiệu lực cả đời, có đủ mê người hay không?”

Nghe được ánh nói lời “Cả đời”, trong tim Thẩm Gia Hành lập tức đập nảy lên, hứa hẹn như vậy, cậu từng nghe từ rất nhiều người , nhưng không ai nói tùy ý như Hạ Hành Thù , rồi lại làm cho người ta có cảm giác đáng tin nhiệm như vậy .

“Nói như vậy nhưng cũng đừng dễ tùy tiện hứa hẹn nha, trong túi em còn mang theo MP3, có chức năng ghi âm đấy .” Thẩm Gia Hành đùa giỡn hoặc thực hoặc giả mà nói.

“Nếu em cần thu âm thật, anh không ngại đem những lời này lặp lại một lần, Gia Gia, anh tuyệt đối so với em càng hy vọng em có thể nhớ rõ lúc nào cần dùng chúng nó đấy .”

“Lời này có ý gì?” Chẳng lẽ anh cũng lo lắng bản thân sẽ có một ngày vi phạm lời hứa hẹn hôm nay sao ?

Hạ Hành Thù dùng một tay chế trụ vô-lăng, tay kia thì bắt lấy tay trái Thẩm Gia Hành, đặt trong lòng bàn tay mình mà nắm chặt chẽ , nói:“Bởi vì nếu em để ý anh có thực hiện hứa hẹn hay không, vậy có thể chứng minh, em đối anh cũng có ý muốn chiếm giữ, tựa như bây giờ anh đối với em vậy đấy.” Nói xong liền nắm chặt tay cậu.

Thẩm Gia Hành bị anh nói tới không chút che giấu mà biến thành càng thêm ngượng ngùng, không được tự nhiên mà nói:“Dục chiếm giữ của em có thể lớn lắm đấy, khiến cho người ta chịu không nổi thì sao ?”

“Tốt nhất là người khác đều chịu không nổi, vậy chỉ còn lại mình anh có thể chịu .”

“..... Xì , anh buông tay ra đi.”

“Sao thế ? Không vui sao?” Hạ Hành Thù cố ý lại nắm chặt thêm một chút.

“Không phải..... Em chỉ là không nghĩ bởi vì tai nạn xe cộ mà phá tướng hoặc là trắng niên sớm thế, đến lúc đó anh có bồi thường cũng không nổi đâu.”

Hạ Hành Thù cười ha hả.

12. Chương 12

Xâm lược đôi khi không phải một loại đột nhiên tập kích mang tính hủy hoại , mà thường thường lại như vi khuẩn xâm lấn nhân thể, từng chút khuếch tán, từng chút ảnh hưởng, làm cho người ta ở trong bất tri bất giác đã muốn phát sinh biến hóa thật lớn, rồi lại giống như vô tích khả tầm .

Ở Thẩm Gia Hành xem ra, Hạ Hành Thù cũng là một vi khuẩn có lực sinh mệnh cực mạnh , lặng yên không một tiếng động mà xâm chiếm thế giới của riêng cậu .

Thói quen nguyên bản là ăn cơm hộp hoặc ra ngoài ăn vụ vợ dần dần bị anh thay đổi, miệng bị những món của quán ăn gia đình do anh dẫn đi mà càng ngày càng kén ; Quán bar không còn đi nữa , bởi vì Hạ Hành Thù cơ hồ mỗi ngày đều có thể tìm được lý do lôi kéo cậu tiến hành một hoạt động khác giữa hai người, cũng không biết anh từ nơi nào lấy được nhiều vé hòa nhạc như thế , cả vé vào cửa trận bóng rổ nữa ; Tư thái mị hoặc nhân cũng khó có cơ hội lấy ra dùng , bởi vì thời điểm cùng Hạ Hành Thù ở chung cậu chỉ có thể giống một con mèo nhỏ đang giương nanh múa vuốt vì bị Hạ Hành Thù đùa giỡn xoay tròn, nhiều lắm chỉ có thể nóng nảy cầu anh mấy cái, mà bị người nắm trong lòng bàn tay cậu lại cảm thấy vui vẻ mà nhận.....

Nghĩ nghĩ, Thẩm Gia Hành thập phần ám ức mà ghé vào bàn làm việc.

Mới vừa nằm úp sấp xuống , lập tức lại ngẩng đầu lên, trái nhìn một vòng, phải nhìn một lượt, sau khi xác định không có thiếu nam thiếu nữ đang tuổi thanh xuân nở rộ nào chú ý tới mình , lại lấy tư thế nằm úp sấp không quá lịch sự nằm lại .

..... Thật sự rất giống một con mèo.....

Thẩm Gia Hành tựa như một con mèo mà khó chịu suy nghĩ , Hạ Hành Thù gần nhất càng được một tác lại muốn tiến một bước .

Tựa như hôm nay, cư nhiên lấy lời ngon tiếng ngọt làm cho cậu mơ mơ hồ hồ , mà trong lúc mơ hồ đó cậu lại đáp ứng để anh tới nhà cậu .

Ở trong suy nghĩ của Thẩm Gia Hành, để cho người khác đi tới nhà mình , tuy rằng chỉ là căn nhà ọp ẹp tầm 40m vuông, nhưng vẫn để cậu cảm thấy hành động này như để người ta nhìn lên vào nội tâm của mình .

Cho nên cậu không dễ dàng chiêu đãi khách nhân, đặc biệt là khi đi một đêm tình , tận mọi khả năng để thuê phòng bên ngoài chứ nhất quyết không dẫn về nhà mình.

Không phải có người nói qua, khi bạn nguyện ý để cho một người tiến vào phòng riêng của mình, cũng liền có ý nghĩa bạn nguyện ý để cho người ấy đi vào tâm của bạn , đó sao?

Tuy rằng Thẩm Gia Hành cảm thấy cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng do bị Hạ Hành Thù lừa gạt dụ dỗ như thế mà trong lòng luôn luôn có điểm cảm giác như là quan viên đời Thanh bị bắt buộc kí kết hiệp ước quốc tế bất bình đẳng vậy .

Cho nên khi loại bất mãn giữ tại trong lòng này hóa thành hành động thực tế, thì liền thể hiện ở khi cậu ngồi trên xe Hạ Hành Thù để về nhà mình , dọc đường chỉ nói được ba câu, lấy chìa khóa mở cửa sau cũng không thêm mời Hạ Hành Thù tiến vào trước mà là tự mình đi vào, thậm chí ngay cả dép lê cũng không lấy cho Hạ Hành Thù.

Cậu biết hành vi của mình quả thực có chút ngậy thơ hơn nữa thực không phong độ, nhưng cậu không có biện pháp không chế chính mình.

Hạ Hành Thù mở ra tủ giày, tự mình cầm một đôi dép lê có vẻ khá lớn đặt ở trước mặt, nhưng không có lập tức đi vào, mà là đối với Thẩm Gia Hành nói:“Gia Gia, nếu hôm nay anh đến làm cho em cảm thấy bị quấy nhiễu cùng rất không cao hứng, như vậy em có thể gọi điện cho anh từ lúc ban ngày, không cần phải giống như bây giờ đi ngược lại tâm ý của chính mình, em cũng biết mục đích anh tới đây không phải là làm cho em không thỏa mái, đương nhiên, nếu em muốn , anh có thể đi về ngay lập tức.”

Thẩm Gia Hành lập tức quay đầu nhìn anh:“Không, không phải.....” Nhìn mặt Hạ Hành Thù, cậu đành phải đem lời nói chưa xong của mình biến thành hành động, đi đến trước mặt anh, ôm lấy thắt lưng anh .

“Không biết vì cái gì, gần đây em có chút buồn bực.....” Phải giải thích tâm tình của mình như thế nào đây, cái loại vừa hy vọng Hạ Hành Thù tới gần mình hơn, lại sợ hãi cảm giác anh tiếp cận, mỗi lần gặp qua Hạ Hành Thù, hưởng thụ ôn nhu sủng nịch của anh , cảm giác muốn xếp đặt chương ngại khiến cho anh tiếp cận cậu khó khăn hơn một ít ngược lại càng làm nơi nào đó dưới đáy lòng thêm mãnh liệt, những cảm giác thế này cậu hoàn toàn không thể nói ra với Hạ Hành Thù, ngay cả chính cậu cũng không biết rõ hiện tại đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Hành Thù rất cục thờ dài, một bên ôm cậu, một bên đổi giày da, đem cậu kéo đến trên sofa phòng khách rồi cùng nhau ngồi xuống.

“Gia Gia, là anh cho em áp lực sao?” Hạ Hành Thù thực nghiêm túc hỏi han.

Thẩm Gia Hành lập tức phản bác:“Không, cũng không phải như vậy..... Chỉ là do em có phần không biết nên làm thế nào, đại khái là do nhiều lúc tâm tình biến đổi thất thường , anh đừng để ý.....”

Cứ như vậy hai người trao nhau vài lời an ủi , cuối cùng cục diện giằng co ban đầu cũng biến mất, tâm tình Thẩm Gia Hành bắt đầu tốt hơn mà lôi kéo Hạ Hành Thù đi tham quan gian phòng

Nói là đi tham quan gian phòng, kỳ thật căn phòng nhỏ bốn mươi mét vuông cậu thuê này cũng chỉ có một gian bếp một phòng vệ sinh một phòng khách cùng một phòng ngủ mà thôi , ngay cả ban công đều không có..... Hơn nữa phòng bếp kia quả thực được sử dụng như nhà kho.

Bất quá Thẩm Gia Hành ở trong phòng ngủ của mình cũng thu dọn thập phần sạch sẽ ngăn nắp , ở giữa bày một chiếc giường đôi mà hai người có thể thỏa mái quay cuồng [đừng hiểu sai !], chiếm nửa mặt tường là giá sách với đủ loại sách, trên cơ bản có thể nói là một gian phòng ngủ đơn giản lại có phong cách.

Nhìn Hạ Hành Thù khẽ gật đầu, trong lòng Thẩm Gia Hành tựa như chết chìm được ném cho cái phao , sự thật chứng minh, phòng ở của chúng dân lao động bình thường dù thỏa mái thế nào cũng không so được với góc nhỏ của căn hộ giá hàng trăm vạn của kẻ giàu.

Thẩm Gia Hành vừa muốn hoàn thành trách nhiệm thường tình nhất của kẻ làm chủ nhà – cầm tới album ảnh cho Hạ Hành Thù cùng xem, tiếng chuông điện thoại bên ngoài phòng khách liền vang lên, Thẩm Gia Hành bỏ lại cho anh một câu “Tự nhiên nhé” rồi đi ra ngoài tiếp điện thoại.

Hạ Hành Thù từ phía sau gọi cậu lại :“Anh có thể nằm lên giường em không ?” Thời điểm hỏi , trong mắt anh rõ ràng chứa đầy ánh hưng phấn.

Thẩm Gia Hành quay đầu lại nhìn anh, nhún mày nói:“Đương nhiên có thể, bất quá nếu làm cho giường em dính nước miếng hoặc là máu mũi, anh sẽ phải tự tay giặt sạch đấy !” Nói xong, cậu cũng không liếc xem biểu tình của Hạ Hành Thù, cũng rất có cảm giác thắng lợi mà đi ra ngoài.

Điện thoại là do chị hai của cậu gọi tới, hỏi cậu có quen người nào không để tìm giùm anh rể một công việc ở thành phố, sau đó lại đặt ra cả đống điều kiện, Thẩm Gia Hành không có thành ý mà ứng phó vài câu, chỉ nói bản thân cũng không quen ai có chức vụ cao đến mức có thể nhờ vả như thế, tận lực nói lấy lệ cho qua.

Cậu không có cách nào thích người chị này, bản thân chị ta không chịu công tác, chỉ có mình ông anh rể lẫn ra đường kiếm tiền nuôi gia đình, cố tình hai người đều thích làm chức vụ cao, chỉ mới tốt nghiệp trung học thôi mà lại muốn ở thành phố này tìm công việc ngon lành, không muốn chịu mệt nhưng thích tiền nhiều, kiểu như nghĩ có thằng em trai là cậu đây đã có công việc ổn định trong thành phố này là có thể nhờ vả mà kiếm được công việc làm ít lương cao vậy.

Thẩm Gia Hành cùng chị ta luyên thuyên vài câu, nói mình có việc bận rồi dập điện thoại, lại nghĩ tới Hạ Hành Thù tựa hồ vẫn ở trong phòng lại không có tiếng động, hay là thật sự trên giường của cậu làm mộng tưởng hào huyền rồi? Vừa cười vừa đi trở về phòng.

13. Chương 13

Mới vừa tiến đến cửa phòng cậu liền dừng chân lại, cũng không biết làm sao. Cậu thấy Hạ Hành Thù ngồi ở sườn giường, cầm trong tay tấm ảnh chụp, đến tận cùng là ảnh gì thì cậu thấy không rõ, nhưng trong tim đột nhiên kêu bang bang như trống gỗ.

Đi tới gần chút, cậu thấy rõ trên tay anh cầm ảnh gì, trong lòng thoáng cái nhận ra, đó là ảnh chụp chung của cậu cùng Hà Quý lúc mới lên Đại Học.

Trong lúc nhất thời cậu nghĩ không ra ảnh này vốn đặt ở chỗ nào, cũng không có cách nào để biết Hạ Hành Thù lấy nó như thế nào, nhưng cậu chỉ có thể an ủi chính mình, trên ảnh kia tổng cộng có bốn người đều là bạn đồng học, Hạ Hành Thù hẳn sẽ không nhìn ra cái gì mới đúng, chỉ là trong tim vẫn đập càng lợi hại hơn.

Hạ Hành Thù nghe thấy tiếng bước chân đi vào của cậu, ngẩng đầu lên, thế nhưng lại cười trước, nói: “Không cần thận từ dưới gối đầu của em rút ra.” Sau đó lại nâng tay, chuẩn xác vô cùng mà chỉ vào Hà Quý trên ảnh “..... Là hắn đúng không?”

Thẩm Gia Hành cơ hồ có xúc động muốn nhảy dựng lên, trong đầu cậu lúc này đã hỗn loạn một đoàn, cảm thấy được bản thân tựa hồ phải nói gì đó, nhưng nói không ra khỏi miệng: “Anh, anh sao lại biết?” Vừa nói xong rồi lại muốn tự vả miệng mình.

Hạ Hành Thù lại cười cười “Bởi vì đó là người quý trọng nhất, bình thường ai cũng sẽ lưu giữ lại bức ảnh đẹp nhất của người đó, mà trong bức ảnh này, chụp hắn là đẹp nhất.” Anh dừng một chút “Hơn nữa anh quen hắn.”

Đúng vậy đúng vậy, anh đương nhiên sẽ quen, Thẩm Gia Hành nghĩ, phó tổng tài Hoya sao lại không biết thiếu gia của Hòa Tín, vấn đề này quả thực là cậu hỏi ngu quá.

Sau đó cậu đột nhiên cảm thấy được bản thân muốn nói gì cũng không nói ra được, vì thế liền ngơ ngác như vậy mà đứng sững ở tại chỗ.

Hạ Hành Thù vẫn nhìn cậu, nhìn thật lâu, sau đó tầm mắt anh đặt lên gối đầu kia, rồi không nói được một lời mà đứng lên đi ra ngoài.

Thẩm Gia Hành nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó lại “Phanh” khép lại.

Cậu đột nhiên cảm thấy được có điểm muốn khóc, lại cảm thấy ủy khuất.

Lảo đảo mà đi đến trước giường, mất khí lực rồi ngồi xuống, Thẩm Gia Hành cảm lấy tấm ảnh đã bị Hạ Hành Thù buông xuống, trong lòng toàn bộ trống rỗng lại xót xót.

Cậu hẳn nên cùng Hạ Hành Thù giải thích, giải thích rằng chẳng qua là trước kia cậu muốn tự thôi mien để đi vào giấc ngủ nên mới đặt ở sau gối, sau đó lại quên tồn tại của nó cho nên không lấy ra mà thôi.

Cậu giương như hấn nên giải thích, nhưng cậu lại không muốn giải thích, cũng không biết bản thân vừa rồi có nên nói chuyện hay không.

Cậu chưa từng đàm chuyện duyên ái, nên không biết dưới tình huống như vậy rốt cuộc làm như thế nào mới là đúng .

Chỉ là , Hạ Hành Thù biết cậu nguyên bản thích người khác , không phải sao? Cho dù đến bây giờ cậu vẫn còn thích Hà Quý, Hạ Hành Thù cũng không nên phát giận không phải sao? Anh bình thường ôn nhu như vậy, vì cái gì hôm nay lại có vẻ tức giận như vậy?

Không đúng, anh hiện tại là bạn trai cậu, anh hấn là có quyền lợi tức giận.

Hạ Hành Thù vừa rồi nhìn cậu thời gian dài như vậy, có phải hay không đang chờ cậu cho anh một lời giải thích?

Sớm biết thế thì nói đại câu gì đi , cho dù như thế chứng tỏ cậu yếu thế, chỉ là hiện tại ngay cả cơ hội tốt nhất cũng đã bỏ qua rồi .

Muốn đi giải thích không ? Đuổi theo anh nói thật rõ ràng rồi nói lời thực xin lỗi sao ? Không, loại sự tình này cậu làm không được, có thể cứ như vậy làm cho Hạ Hành Thù lý khai, cậu cũng cảm thấy thực khổ sở, cảm giác giống như cậu không bao giờ nữa sẽ gặp lại anh .

Không thèm nghĩ tới anh nữa , không thèm nghĩ tới anh nữa, người kia là kẻ không có phong độ, bình thường bày ra bộ dáng ôn nhu lớn như vậy, kết quả bây giờ còn không phải lập tức giận dữ rời đi sao .

Còn không phải cứ như vậy ném cậu lại một mình .

Thẩm Gia Hành bị tức giận mà trái lo phải nghĩ , không nghĩ qua là, nước mắt cứ lách tách rơi xuống trên tấm ảnh , giọt nước văng khắp nơi.

“Em khóc?”

Đột nhiên nghe được thanh âm của người nào đó, Thẩm Gia Hành kinh ngạc mà quay đầu lại , thấy người nào đó đang đứng ở cửa.

Thẩm Gia Hành cũng không nói gì, cũng không biết nên nói gì, chỉ trừng anh, nhìn về phía người đang bước tới gần, lập tức hô lớn:“Không phải anh đi ra ngoài rồi sao! Anh vào bằng cách nào!”

Hạ Hành Thù bị cậu hô nên dừng bước chân, đành phải thật cẩn thận mà giải thích :“Lúc này anh chỉ đóng lại cửa trong nhà thôi , cửa không đóng thì không an toàn cho lắm , lúc này em quên không khóa cửa mà .”

Thấy Thẩm Gia Hành không có phản ứng, Hạ Hành Thù mới dựa vào bên giường, nhẹ nhàng mà ôm lấy cậu “Sao như thế đã khóc vậy ? Đừng khóc , không phải anh đã hối hận rồi sao .”

Thẩm Gia Hành vốn thấy anh trở về, tức giận trong lòng còn đang phình lên, giận anh muốn nói không cao hứng thì mất hứng thế thôi, nhưng vừa nghe lời này, lập tức cũng không có cách nào khác để tái quái gì nữa, lại như nghĩ tới đau lòng vừa rồi, tuy rằng hung hăng trừng mắt nhìn anh, lời nói ra cũng mềm tới khó thể mềm hơn “..... Bức ảnh đó em để quên từ lâu rồi”

Hạ Hành Thù hiểu được đây là lời trá hình xin cầu hòa của cậu , dù sao cậu cũng hạ mặt xuống rồi , thế đã thập phần không dễ dàng, anh lại là cảm động lại là tự hối, ôm chặt cậu mà nói :“Nên nói lời xin lỗi là anh mới đúng , anh biết rõ hấn đối với em có bao nhiêu trọng yếu, lại còn..... Thực xin lỗi, bởi vì mấy ngày hôm nay, không phải chỉ có em khó chịu”

“Anh cũng khó chịu ? Vì cái gì?” Anh bình thường luôn là bộ dáng trấn định lại hung hũu thành trúc (tất cả mọi truyện đều trong định liệu) như vậy, tựa như toàn bộ thế giới này không có chuyện gì có thể làm cho anh rối loạn , sao sẽ có thể có loại cảm xúc khó chịu này ?

Hạ Hành Thù thật sâu mà nhìn cậu “Bởi vì bất an. Tuy ngoài miệng anh nói thật tốt , cái gì giúp em quên đi thống khổ khi thất tình, kỳ thật căn bản không phải như vậy, anh sợ em sẽ vẫn thích Hà Quý, sợ em khi nào đó lại phát hiện bản thân căn bản không thể thích anh. Khi anh và em bên nhau càng vui vẻ, anh lại càng sợ một ngày như vậy sẽ đến, thật sự rất sợ hãi, chẳng qua hôm nay mới để em thấy được mà thôi.”

Đây là một loại cảm xúc phức tạp mà khi con người rơi vào bế áy tình vô pháp tránh né, vô luận địa vị, vô luận thân phận, ai ở trước mặt tình yêu đều chỉ là một kẻ phàm phu tục tử.

Trong cái hài hòa bên nhau cất dấu bao nhiêu không yên bất an , bao nhiêu chờ mong cùng hoài nghi, khi không phải kẻ trong cuộc thì không ai sẽ hiểu.

Lúc này Thẩm Gia Hành mới biết được Hạ Hành Thù thế nhưng còn có ý nghĩ như vậy, cậu không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, cậu..... Còn yêu Hà Quý sao? Cậu có thể bắt đầu yêu Hạ Hành Thù không ?

Trong lòng không có đáp án, chỉ nhìn đôi mắt trước mắt này ôn nhu đến mức đem tất cả bất an che dấu ở tận sâu trong đáy mắt , cậu không khỏi muốn gặt gao ôm trụ lấy anh .

Vì thế cậu cũng làm như vậy , hơn nữa ngoài miệng còn hô:“Thật là kẻ khờ !”

Đem cảm mình đặt lên vai Hạ Hành Thù, Thẩm Gia Hành nhỏ giọng mà nói:“Em hiện tại cũng không có cách nào khác để nói cùng anh, chuyện anh nói có thể phát sinh hay không, ai, bản thân em đều làm không rõ được . Bất quá..... Nói cho anh một sự thật thật nhỏ nhỏ, thời điểm cùng anh ở chung, không biết vì cái gì lại tự nhiên như vậy, em đã có rất ít thời gian nghĩ về Hà Quý .”

Hạ Hành Thù khiếp sợ mà kéo vai cậu ra để hai người nhìn đối diện nhau, bốn mắt nhìn nhau, anh dùng đôi mắt của mình để xác nhận sự chân thành cùng thâm ý trong lời nói của Thẩm Gia Hành.

Thẩm Gia Hành hướng anh cười khẽ, đáy mắt còn có một chút dư lệ, nụ cười này, đẹp không sao tả xiết.

14. Chương 14

Từ sau lúc biết Hạ Hành Thù nguyên lai cũng sẽ bất an, Thẩm Gia Hành tựa như nhặt được một thứ giống như vũ khí bí mật , mặc dù biết anh cũng có sĩ diện của riêng mình, nên cậu không đến mức mỗi lần đều đặt trên miệng , nhưng cái loại hưng phấn đặc ý trong lòng này, lại làm buồn bực cùng phức tạp nhiều ngày của cậu trị khỏi.

Hàng ngày hai người đều hẹn nhau tới tầm giờ tan tầm là gặp mặt, Thẩm Gia Hành vừa ra khỏi cửa công ty liền thấy chiếc BMW sáng bóng của Hạ Hành Thù đang đỗ góc chéo 45 độ trên con đường nhỏ phía trước, cậu vô cùng cao hứng mà đi qua , lúc sau lại phát hiện Hạ Hành Thù cư nhiên không ở trong xe, đây là nhất ngộ kỳ quan trăm năm khó được, vươn tay kéo thử cánh cửa xe , ai dè mở được, cậu nhìn khắp bốn phía, lúc này mới phát hiện Hạ Hành Thù ở ngay siêu thị bên cạnh , đang trả tiền thu ngân , Hạ Hành Thù cũng sớm thấy cậu, cầm nước khoáng trong tay hướng cậu vẫy vẫy lắc lắc , Thẩm Gia Hành gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Thẳng đến khi ngồi vào bên trong xe, đại khái là động tác của cậu có hơi mạnh, chợt nghe “Lạch cạch” một tiếng , không biết cái gì rớt vậy ta , cậu tìm trái tìm phải , cuối cùng , từ trên đệm xe của ghế tài xế nhặt được một quyển sổ bọc da đen tuyền . Cúi nhìn là thật khéo , ngón tay kẹp vào bên dưới của bì bọc da, lật ra một trang về thông tin cá nhân của Hạ Hành Thù , Thẩm Gia Hành liếc mắt một cái liền nhìn được đại khái, trang này chỉ ghi số điện thoại cùng một vài gì đó nhìn không hiểu, liếc thấy dòng chữ ghi sinh nhật, là vào chủ nhật cuối tuần này

Thẩm Gia Hành nhìn chằm chằm vào nó mà suy nghĩ xem thông tin riêng tư này có thể giúp gì cho cậu không, cửa xe phía trước đột nhiên được mở ra , cậu sợ tới mức toàn thân run lên, quyển sổ trên tay kém tí bay ra ngoài.

“Sao thế , làm em sợ à ? Ghé người vào chỗ này làm gì vậy ?” Hạ Hành Thù ngồi vào, tay vịn ra chai nước khoáng vừa mới mua .

“Không có việc gì đâu, sổ con của anh mới này rớt xuống đây , em nhặt lên thôi .” Thẩm Gia Hành rất thẳng thắn mà tường thuật lại sự việc vô cùng khách quan, không đem chuyện mà cậu mới phát hiện nói ra .

Hạ Hành Thù đang ngửa đầu uống nước, đương nhiên cũng sẽ không phát hiện Thẩm Gia Hành trả lời có dị trạng hay không, thực tự nhiên mà uống hết nước, đặt lại quyển sổ nhỏ về chỗ cũ , lái xe, rồi đi ăn cơm .

Từ sau hôm đó, Thẩm Gia Hành bắt đầu lo lắng , vì cái gì Hạ Hành Thù không nói cho cậu rằng sinh nhật anh sắp tới ? Là do đã sắp xếp chuyện khác rồi sao , sẽ không cùng cậu vượt qua ngày đó ? Hay căn bản không muốn nhận quà từ cậu? Chỉ là rớt cuộc cậu có nên tặng quà cho anh không , có thể hay không khiến anh cảm cậu cũng có điểm tích cực trong tình cảm này ?

Càng nghĩ lại càng phân tích ra nhiều lợi và hại cùng hình ảnh tưởng tượng của vấn đề , cuối cùng cậu quyết định quên cái chuyện này đi , Thẩm Gia Hành rốt cục quyết định, dù sao cũng nên chuẩn bị quà trước, đến ngày đó nếu Hạ Hành Thù đòi quà của cậu, lấy ra cho anh một cái kinh hỉ . Còn nếu không Hừ hừ , cho dù mang về tặng cho lão thái thái dữ như mẹ phù thủy có nuôi ba con mèo ở nhà đối diện , cậu cũng không thêm tặng cho Hạ Hành Thù !

Bất quá nếu thật muốn tặng đồ, thì lựa cái gì để tặng lại thành vấn đề lớn nhất, nghĩ lại lại thấy trong nhà Hạ Hành Thù cái gì cũng không thiếu, cho dù là thứ anh không có thì có vét hết tiền trong túi của Thẩm Gia Hành cũng mua không được, nếu đưa đồng hồ cà- vạt và vân vân, cho dù là nhãn hiệu tốt nhất cũng thấy thường quá, hơn nữa cậu lại không có gu thẩm mỹ , nên tuyệt đối không xếp vào phạm vi suy xét .

Rốt cuộc cái gì mới có ý sáng tạo hơn nhỉ, Thẩm Gia Hành từ trên tay của một vị nữ đồng nghiệp nào đó mượn lấy một quyển tạp chí thời trang , vừa lật vừa suy nghĩ, lật nhanh qua mấy trang âu phục cách điệu , kết quả cũng có một tờ khiến cậu lưu tâm.

Này..... Ngẫm lại tựa hồ không tồi, nhưng mà đến lúc đó có dọa người không ta, nếu không, vẫn nên thử xem sao.....

Kế hoạch tạm thời định ra, về phần rốt cuộc là cái gì? Hắc hắc, giữ bí mật trước.

Cuối cùng , niềm tin cầu sinh trong tiềm thức Hạ Hành Thù cũng thập phần xài được, ngày quan trọng còn chưa tới mà hai người đã hẹn cùng bên nhau vào hai ngày nghỉ cuối tuần , Thẩm Gia Hành cũng thực vừa lòng mà đem tội danh hiện hành của anh điều chỉnh thành tội danh hiềm nghi, cùng lúc nắm chặt thời gian để chuẩn bị.

Tới ngày quan trọng đó, Hạ Hành Thù đúng mười một giờ tới đón Thẩm Gia Hành ở tận nhà , bất quá quần áo của Thẩm Gia Hành thật đúng là làm cho anh có điểm giật mình, bởi vì cậu cư nhiên chỉ mặc áo T-shirt cùng quần jean, cái này cùng nguyên tắc ngăn nắp xuất chúng khi ra cửa của cậu thực khác biệt quá lớn .

Đương nhiên Hạ Hành Thù cũng chỉ dám nghi hoặc trong lòng, chờ người bước lên xe mới hỏi nhỏ :“Em đói bụng chưa ? Muốn đi nơi cũ ăn hay là đổi chỗ khác ?”

Không nghĩ tới Thẩm Gia Hành lại dè dặt đôi tay đang chuẩn bị khởi động xe của anh :“Anh trước cứ theo em lên lầu một chuyến đi.”

Hạ Hành Thù nghi hoặc, tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn ấn theo lời cậu nói mà xuống xe, lên lầu, không nghĩ tới vừa vào phòng , Thẩm Gia Hành liền căng cổ quái , đem anh đẩy mạnh vào phòng ngủ , lại còn đóng cửa khóa phòng lại, chỉ để lại câu:“Chờ em mở cửa lần nữa mới thả anh ra !”

..... Này không phải biến thành bắt cóc tống tiền sao?

Vì thế Hạ Hành Thù cũng chỉ đành yên lặng ở lại trong phòng mà chờ, nghe một ít động tĩnh bên ngoài mặc dù có nhưng lại nghe không ra là xảy ra chuyện gì, ước chừng phải hơn nửa giờ sau, tiếng chìa khóa truyền tới mới tuyên cáo chấm dứt thời kì giam cầm.

“Lại đây đi.” thời điểm Thẩm Gia Hành nói chuyện trên mặt đều cứng ngắc , giống như mới vừa sinh khí với ai đó vậy .

Hạ Hành Thù trong lòng còn đang thầm nghĩ xem mình có trêu chọc gì cậu không , kết quả vừa đảo tầm mắt toàn phòng, đột nhiên ở ngay tại chỗ mà ngáy ngấn cả người.

Trên bàn hôm nay khó được một dịp trải lên khăn ăn màu be , trên bàn bày dao cùng nĩa và một đĩa salad lớn , bình hoa có cổ dài cắm vài cành mộc lan , nhìn qua như vậy thật cảnh đẹp ý vui.

Người phía sau thấp giọng hô :“Nếu anh dám cười , em sẽ đổ hết vào thùng rác!”

Hạ Hành Thù xoay người, nhìn mặt cậu đờng nhàn nhạt, vẫn không tự chủ được mà nở nụ cười.

15. Chương 15

Thấy anh cư nhiên thật đúng là cười ra , trên mặt Thẩm Gia Hành càng bối rối, đành tiến lên trước phân dao nĩa ra , không thêm chú ý phản ứng Hạ Hành Thù, chạy qua kéo anh lại đây , nhất quyết không chịu buông tay.

“Em biết hôm nay là sinh nhật anh à?” Hạ Hành Thù ngây ngô cười nhìn chăm chú vào khuôn mặt cậu.

Thẩm Gia Hành hận không thể một bàn tay che hết mặt mình, người này rốt cuộc đặc ý đã đủ hay chưa, cậu cũng đã học đám con gái tự tay xuống bếp làm súp cho anh thay quà tặng , chẳng lẽ cái gì cũng phải để cậu tự miệng nói ra à ?

Hạ Hành Thù cũng biết tình nhân của anh là người ưa sĩ diện, vì thế cũng sẽ không tái cứng rắn bức hỏi, chỉ vô cùng cao hứng mà lôi kéo cậu ngồi xuống, bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc sinh nhật lớn đã dồn bao nhiêu ái tâm vào đó.

Thẩm Gia Hành làm một đĩa rau salad với thịt gà (1) , súp hải sản(2), sườn heo rán(3) cùng mì Ý , tất cả đều là chiếu theo quyển sách dạy nấu ăn mà làm, cậu là kẻ thuộc loại tiêu chuẩn quân tử xa nhà bếp, bình thường chỉ biết làm mấy món như ... cháo và mì ăn liền thôi, lần này là đã thử trước , sau nhiều lần thất bại thẩm không tả xiết mới dám vung dao xào nấu vào hôm nay, tự tin cho dù không phải mỹ vị ít nhất cũng sẽ không khó nuốt hoặc là ăn đến mức xuất hiện vấn đề vệ sinh .

Tuy rằng tin tưởng rất lớn , nhưng dù sao vẫn có điểm lo lắng, nhìn Hạ Hành Thù đem đồ ăn nhét vào trong miệng mặt , sau đó vô biểu tình, cậu có chút khẩn trương mà truy vấn:“Thế nào? Hả là..... Không khó ăn lắm đi?”

Hạ Hành Thù nhú mồm, chậm rãi nói:“Phi thường Phi thường Ăn ngon, có thể sánh bằng với mấy đầu bếp ở nhà hàng cơm Tây rồi nha .”

Thẩm Gia Hành lập tức thở phào một hơi, sau đó trừng mắt nhìn Hạ Hành Thù một cái, lại có chút đặc ý nở nụ cười. Chiếm được đáp án trong kỳ vọng, cậu lúc này mới lo lắng phát giác bụng mình đang thầm thì kêu, vì thế đặt mông ngồi vào trên ghế, cầm lên đĩa ăn xiên một miếng sườn heo rán bỏ vào miệng.

“Ngô ngô..... Ăn ngon thật!” Thẩm Gia Hành hai miếng một lần cắn liền đem hết khối thịt nuốt xuống, nhin không được lại say mê vì tay nghề chính mình “Xem ra em thật sự là một thiên tài!”

“Phải nha phải nha, có ai dám hoài nghi Gia Gia của chúng ta không phải một thiên tài nè.” Hạ Hành Thù cười phụ họa.

“Cho nên nói a, anh có thể quen em, khẳng định là do đời trước đã tu luyện phúc khí.” Thẩm Gia Hành đặc ý mà con mắt cũng bắt đầu giống mèo con.

“Đương nhiên đương nhiên, hơn nữa anh sẽ hảo hảo quý trọng phân phúc khí này.”

Đương nhiên, Hạ Hành Thù không phải kẻ nói mà không làm , anh thập phần có thành ý mà đem toàn bộ đồ ăn do Thẩm Gia Hành làm ăn vào trong bụng, không chỉ có như thế, một phần tư đĩa mì Ý mà Thẩm Gia Hành ăn không vô cũng được đổ vào trước mặt anh, cũng được anh không chút dùn dẩy mà tiêu diệt sạch sẽ, thật làm cho Thẩm Gia Hành ngay cả lúc rửa bát cũng đỡ tốn sức lực đi bao nhiêu.

Buổi chiều hai người cũng không xuất môn, chỉ cùng nhau oa ở trên sofa ăn hoa quả xem đĩa cd, kỳ thật Thẩm Gia Hành cũng không mua phim mới nào, cho nên đều chọn từ trong đồng đĩa cậu sẵn có

Khi bật tới phim kinh dị, Thẩm Gia Hành đương nhiên đã sớm biết tình tiết dọa người xuất hiện khi nào , cậu chỉ việc chờ đợi, đợi đến khi đến tình tiết khủng bố thì nhào qua người Hạ Hành Thù , miệng cũng phát ra tiếng kêu quái dị , muốn dọa anh chơi. Lần đầu tiên Hạ Hành Thù không phòng bị, kết quả lấp bắp kinh hãi kêu một tiếng nho nhỏ, chỉ chờ Thẩm Gia Hành trò cù giở ra thì anh lại không phản ứng , Thẩm Gia Hành không tin anh không sợ , nói cho cùng là do cậu viện cớ để cường chống mặt mũi, vì thế khi tới tình tiết nữ quỷ giết người thì lại kêu to nhào tới, ai ngờ Hạ Hành Thù ở trong khoảnh khắc xoay người lại , đem người đang nhào vào người mình vừa vặn tiếp được ở trong ngực, hơn nữa còn buộc chặt cánh tay không chịu buông .

Thẩm Gia Hành ngẩn người, sau đó bắt đầu dùng sức giãy dụa “Dem em buông ra! Anh làm chi lại đột nhiên chuyển lại đây a!”

Hạ Hành Thù đương nhiên không nghe cậu , mỉm cười ôm cậu, chậm rãi nói:“Gia Gia, đã quên nói cho em, cuốn phim này a..... Anh cũng đã sớm xem qua .”

Cái này Thẩm Gia Hành mới hiểu được nguyên lai chính mình căn bản là bị anh tính kế, không khỏi kháng nghị nói:“Anh sao mà giảo hoạt như thế nha.”

Hạ Hành Thù tựa sát vào, cùng cậu trán đối trán, mũi đối mũi, lộ ra răng trắng sắc “Không giảo hoạt chút, sao có thể tóm được em chứ.”

Thẩm Gia Hành vốn đã bị anh đè nửa ngày, hiện tại lại tới sát như thế, không khí càng mong mảnh, hô hấp cũng dồn dập lên, hai gò má đỏ ửng, như là quả táo vừa mới chín mọng đỏ.

Hạ Hành Thù nhìn mà tâm động, vì thế đi theo tâm ý , nhẹ nhàng ở trên má cậu cắn lên một ngụm, lại thấy chưa đủ, tựa vào hạ thêm vài cái hôn, mới chậm rãi chuyển qua đôi môi ở dưới , cắn sát không hề muốn rời đi.

Thẩm Gia Hành sớm bắt giác nhắm hai mắt lại, chỉ dùng cảm quan để cảm giác ôn nhu đối đãi của Hạ Hành Thù, ở khi nhận thấy lưỡi anh đang thử thăm dò liếm bờ môi mình, lập tức mở ra đôi môi cánh hoa, làm cho anh thuận lợi quán lấy đầu lưỡi cậu. Cũng không biết từ khi nào thì Hạ Hành Thù buông tay cậu ra, Thẩm Gia Hành đan ở phía sau cổ anh, nửa quỳ trên đùi anh, mà Hạ Hành Thù đặt một tay trên thắt lưng, một tay ấn vào gáy cậu, hai người ở trong miệng lẫn nhau trần trọc duyệt thi, hồi lâu không thể chia lìa.

Thẳng đến khi không có không khí để thở, bốn phiến cánh môi kề sát mới không cam lòng mà tách ra, Thẩm Gia Hành thở hồng hộc dựa vào trên vai Hạ Hành Thù, khan khan nói:“Đêm nay... anh ở đây được không ?”

Hạ Hành Thù cũng điều chỉnh hô hấp một chút, đem thân mình bắt động thanh sắc dời đi, mang theo ngữ khí tiếc nuối , nói:“Buổi tối bọn họ chuẩn bị cho anh party chúc mừng, không thể không đi..... Cơm chiều cũng không thể cùng em ăn.”

Thẩm Gia Hành cảm thấy có điểm mất hứng, nhưng cũng không thực để ý, dù sao cậu cũng rõ ràng đàn ông đối giao thiệp bạn bè có bao nhiêu trọng yếu “Như vậy sao, vậy quên đi, em cũng không chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, không có biện pháp làm thêm cho anh nữa .”

Hạ Hành Thù ôm cậu mà nói:“Gia Gia, thực xin lỗi.”

“Không có gì, sinh nhật của anh vốn không thể bị mình em chiếm.” Thẩm Gia Hành cười cho anh một liều thuốc an thần.

16. Chương 16

Nói thì nói thế, ngày hôm đó cũng cứ thế trôi qua, nhưng hôm sau Thẩm Gia Hành mới nhớ tới một chuyện khác, theo đạo lý mà nói, cha mẹ Hạ Hành Thù cũng không ở trong nước, tới chúc mừng sinh nhật anh cũng chỉ có bạn bè thân thiết , bất quá đối với người đã có tình nhân mà nói, bạn bè theo lẽ thường đều sẽ thực thức thời mà không nhúng chân tham gia vào cái ngày gọi là sinh nhật mới phải , cho dù muốn đứng ngày chúc mừng, hẳn cũng sẽ không chọn buổi tối đi?

Bởi vậy cứ nghĩ hoài hoài, Thẩm Gia Hành mới ý thức được một chuyện so với chuyện này còn trọng yếu hơn.

Cậu cùng Hạ Hành Thù cũng đã kết giao hơn ba tháng , thế mà đến bây giờ còn chưa từng lên giường !

Nếu đổi lại là cậu ngày trước, có thể vì một người mà chống đỡ một tuần không tìm người khác cũng đã là kỳ tích , nhưng hiện tại thế nhưng bất tri bất giác liền thoả qua ba tháng, lại không có gì không tình nguyện?

Cái loại tâm tính vi diệu này cậu cũng liền thông, càng làm cậu để ý , ngược lại là thái độ Hạ Hành Thù.

Cậu không tin Hạ Hành Thù đối cậu không có dự vọng, đối mị lực bản thân cậu cũng sẽ không mất đi tin tưởng, nhưng bọn cậu vẫn không có tiến triển gì hơn cái hôn môi, rốt cuộc đây là tình trạng gì nha ?

Cố gắng tỉnh lại kiêm nhớ lại quá trình kết giao trong ba tháng vừa qua , Thẩm Gia Hành tự hỏi rõ ràng không có vấn đề gì, thể xác và tinh thần đều tốt, hai người chung một chỗ có đôi khi sẽ động tình, Hạ Hành Thù nếu đưa ra yêu cầu thì cậu khẳng định sẽ không cự tuyệt, dù sao bọn họ sơ ngộ cũng từ một đêm tình [tuy rằng không có thành công], cố tình Hạ Hành Thù này mỗi lần đều giống như đang tu hành khổ hạnh cố gắng khắc chế dự vọng của mình, sau đó lại giả như không có việc gì đưa cậu trở về nhà, nửa điểm cũng không mở miệng nói chuyện lên giường, Thẩm Gia Hành quả thực không thể hiểu được anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Hạ Hành Thù không phải không muốn, chẳng qua là bởi vì một nguyên nhân nào đó mà cố gắng lảng tránh. Thẩm Gia Hành cho ra kết luận như trên.

Ngày hôm đó Hạ Hành Thù lại đón Thẩm Gia Hành tan tầm về nhà, trùng hợp sao , lúc làm việc ban ngày Thẩm Gia Hành bởi vì đưa ra nghi ngờ đối với một bản kế hoạch kinh doanh trong nội bộ, kết quả là bị giám đốc kế hoạch nói mĩa vua vợ, bởi vậy không thoải mái tích đầy trong lòng, khó khăn lắm mới rời công ty, miệng liền bắt đầu chửi mắng lão ông chủ cá mực (Hãy liên tưởng tới con cá mực và ta k có giải thích gì thêm đâu =))).

Nói tới nói lui, nhưng đương nhiên là không dám thực làm như vậy , cho nên Hạ Hành Thù cũng chỉ một bên nghe, thường thường hưởng ứng một hai câu, lựa lời an ủi để làm dịu oán hận của mỗ Thẩm .

Thẩm Gia Hành lẩm nhẩm chửi chán, đột nhiên không nói nữa, quay đầu hướng Hạ Hành Thù hỏi:“Anh trước kia từng nói nếu em không muốn làm nữa thì anh sẽ cầm hợp đồng đứng ở cửa lớn chờ em, có phải thật sự hay không?”

Hạ Hành Thù sờ sờ đầu cậu “Những lời anh từng nói qua với em đều là thật, bất quá Gia Gia à , chẳng lẽ lần này em dự định sẽ suy nghĩ nghiêm túc sao ?”

Thẩm Gia Hành cũng không để ý đến câu hỏi của anh , tiếp tục hỏi:“Vậy nếu em không muốn đi làm nữa, muốn ở nhà ăn không ngồi rồi thì sao ?”

Hạ Hành Thù có điểm không biết nên khóc hay cười mà nhìn cậu, đáp:“Anh đương nhiên là cầu còn không được a, em nguyện ý dựa vào anh, anh cao hứng còn không kịp đâu, không phải đã nói sẽ cho em gối ôm cùng phiếu cơm cả đời sao ? Ai, lời anh nói không có độ tin cậy lớn thế sao, vậy nếu em có tin diêm vương, anh sẽ đem kiếp sau hứa cùng em làm cam đoan nhé.”

Trong lòng một trận nhiệt ý nẩy lên, nếu nói không bị lời nói ngọt ngào thường ngày của Hạ Hành Thù làm cảm động thì là gạt người , Thẩm Gia Hành ôm lấy bờ vai Hạ Hành Thù, tiến đến bên tai anh thổi nhiệt khí rồi nói :“Vậy hôm nay em muốn tới nhà anh , nghiệm chứng chất lượng gối ôm .”

Hạ Hành Thù lúc này mới rốt cục run tay một cái, suýt nữa thì cọ vào cái xe Toyota bên cạnh, ổn định tay lái sau, đem người trong lòng mình kéo lên cao hơn bình thường, đè thấp thanh âm cảnh cáo:“Gia Gia, anh đang lái xe , đừng đùa như thế .”

Thẩm Gia Hành lại lập tức gạt tay anh ra , đoan đoan chính chính ngồi trở lại trên ghế phụ lái , còn không cố ý rời đi cửa sổ bên một chút, đột nhiên khoanh tay lạnh lùng nói:“Em ngược lại rất thích đùa giỡn với anh đó , nếu anh không chịu phụng bồi , chẳng lẽ còn muốn em cầu xin sao ? Trước thì nói thiệt dễ nghe, sau đó lại biến sắc mặt, bức nóng nảy quá thì em đi quán bar tìm người tiết hỏa, xem có ai muốn chịu đựng giống anh .”

Hạ Hành Thù không dự đoán được thái độ cậu đột nhiên trở nên như vậy, cắn chặt răng nói:“Em dám!”

Thẩm Gia Hành lại càng không yếu thế :”Em có cái gì không dám ? Tình nhân của em không muốn chạm , chẳng lẽ không cho em tìm người tình nguyện ?”

“Tốt, đây là do em nói !”

Hạ Hành Thù thấp giọng nói một tiếng, lập tức dừng đầu xe lại ở một ngã giao lộ, khiến cả một loạt xe đi sau đều đồng loạt nhấn còi inh ỏi , anh cũng không chút nào để ý tới, đạp chân ga hướng về phía con đường

dẫn tới biệt thự gần nhất của mình.

Nhìn Hạ Hành Thù đem xe chạy như bay , Thẩm Gia Hành ở bên cạnh mặt mày thỏa mãn, vì được như nguyên mà cười tựa mèo trộm thịt. Cậu hôm nay chỉ thử một tý mà đã nhận được phản ứng của Hạ Hành Thù , xem ra anh cũng chẳng phải người khó đối phó , cũng không hiểu được đến tột cùng anh đang băn khoăn cái gì, nếu cậu không nhân cơ hội mà kích thêm một kích, còn chưa biết ngày nào mới có thể chân chính “làm” thành đầu.

Cũng chỉ có ở loại thời điểm này, mới cảm nhận được cảm giác được đem anh đùa trong lòng bàn tay , đương nhiên còn phải dựa vào sức chống đỡ của anh với cậu cũng quá kém .

Ngẫu nhiên đạt tới mức này, thật đúng là trong lòng thống khoái vô cùng, khó trách anh thích đùa cậu như đùa mèo .

Tới gần khu biệt thự vùng ngoại thành, Hạ Hành Thù phát huy kĩ thuật lái xe cao siêu, dùng động tác siêu ngắn gọn đem xe lái vào trong ga-ra, ôm lấy Thẩm Gia Hành liền một mạch đi vào phòng khách.

Lại nói tiếp , Thẩm Gia Hành là lần đầu tiên đến nhà của anh, bất quá lại tới lúc như thế này, đương nhiên ngay cả sàn nhà gỗ của anh màu gì cũng không thèm nhìn, tiến vào gian giữa, hai người liền hôn đến hừng hực khí thế, từ lầu một phòng khách đi thẳng tới lầu hai phòng ngủ, đến lúc trèo lên được giường thì quần áo hai người cũng đã lột đi gần hết , một bên tiếp tục nhiệt liệt hôn môi, một bên âu yếm cho nhau.

Ngay tại khi tay Hạ Hành Thù dọc theo thắt lưng Thẩm Gia Hành chuyển đến bụng, đang muốn đụng vào bộ vị đầy nóng bỏng của cậu, Thẩm Gia Hành bỗng nhiên bật thắt lưng ngồi dậy, cả kinh nói:“Không tốt, đã quên chuẩn bị đồ vậy này nọ rồi !”

Lúc này nếu muốn phanh lại sao có thể còn dễ dàng, Hạ Hành Thù ôm thắt lưng cậu, môi ở trước ngực trơn loáng của cậu không ngừng liếm hôn, một bàn tay vươn tới túm đầu giường , từ trong ngăn kéo lấy ra một lọ dầu bôi trơn.

“Anh ở đây cũng có.....” Nói xong mở nắp ra , đổ ra một chút chất lỏng vào bàn tay, sau đó hướng hạ thân đang trần trụi trụi của Thẩm Gia Hành dò xét.

Thẩm Gia Hành ôm cổ anh , phối hợp mà đem thắt lưng tận lực nâng lên, thanh âm nói chuyện đã muốn đứt quãng “Hừ..... Anh chuẩn bị thật đầy đủ, nguyên lai sớm tồn tâm tư này, mà do không có lá gan nói ra.....”

Hạ Hành Thù cười hôn môi cậu “Anh không phải không có lá gan..... Mỹ vị đặt ở trước mắt mà phải chịu đựng không ăn, em nghĩ rằng anh dễ chịu sao ? Còn không phải là vì em, tiểu không lương tâm, sợ làm xong em sẽ hối hận, nếu thời điểm ôm em em lại khóc với anh, vậy thì anh phải đi dội nước lạnh rồi.”

Tuy rằng Hạ Hành Thù nói rất ngắn gọn, nhưng ý tứ cũng không khó để hiểu rõ, loại thời điểm này vốn đã là tâm tình kích động, nghe được lời anh nói , Thẩm Gia Hành thể nhưng thiếu chút nữa rơi lệ .

Chưa từng có một người nào vì cậu suy nghĩ qua như vậy, biết rõ cậu từng cùng nhiều người ở chung , lại vẫn tôn trọng lựa chọn của cậu , băn khoăn cảm thụ của cậu , đem cậu tựa như bảo bối mà phụng ở lòng bàn tay để che chở .

“Anh cũng coi em quá kém cỏi rồi Ân.....” Thẩm Gia Hành áp chế cảm giác xon xót ở mũi , cố gắng thả lỏng thân thể, tiếp nhận ngón tay đưa vào trong cơ thể “Người nào hiện tại mới là tình nhân của em, a..... Em biết rất rõ, tuyệt sẽ không ở trước mặt anh nghĩ tới người khác”

“Ai, em nha, đây không phải cố ý làm cho anh cảm động sao.....” Hạ Hành Thù vì lời cậu nói mà thân thể nóng lên ba phần, không ngừng cọ xát thân thể lẫn cảm dưới thân, nhẩn nại vì cậu chuẩn bị công tác sẵn sàng, mặc kệ muốn làm như thế nào, anh tuyệt đối không muốn làm Thẩm Gia Hành bị thương dù chỉ là một tý tẹo .

Đợi cho chân chính thả lỏng đủ , Hạ Hành Thù mới thật cẩn thận mà đem lửa nóng của chính mình mai nhập trong cơ thể khít chặt của Thẩm Gia Hành, nhìn cậu ở trong *** mà ngứa đầu rên rĩ ra tiếng, mặt nhăn như tơ lại phong tình vạn chủng, thân thể anh càng khó dẫn rục rịch , xác định cậu không có gì không khỏe

sau, mới đánh bạo đẩy một cái, va chạm kia đánh thẳng vào thâm huyết, đưa tới Thẩm Gia Hành kêu càng lớn hơn .

Hai người cũng không là lính mới trong ái tình , phối hợp cũng ít đi nhiều vấn đề, nhất nghênh nhất đưa , không cần nói cũng có thể câu thông sinh ra ăn ý, tuy rằng là lần đầu tiên, lại như đã cùng bầu bạn một chỗ nhiều năm, đối với phản ứng đối phương cùng chỗ mẫn cảm nắm giữ cực kì chuẩn, bởi vậy lần làm tình này cũng liền tiến hành đến cực kỳ nhẹ nhàng vui vẻ, song phương đều rất hưởng thụ.

Khi buông xuống cao trào, Hạ Hành Thù một mặt trều đưa , một mặt gần sát vành tai nhuần hồng tinh tế của Thẩm Gia Hành , khẽ nói :“Gia Gia..... Gọi tên anh đi , được không.....Anh muốn em gọi tên anh ra.....”

“Anh sẽ không chịu, cho em một thống khoái..... Ân a!” Thẩm Gia Hành bị anh đỉnh đến eo nhỏ nhún cũng run lên, nhiệt ý trong thân thể càng thêm long trời lở đất, đầu ngón tay không khỏi ở trên lưng Hạ Hành Thù véo một cái “Sợ em gọi tên sai sao..... A..... Anh, Hạ Hành Thù..... Mơ tưởng rằng em nhận sai.....”

Nghe trong miệng kiều diễm của cậu gọi lên tên mình , Hạ Hành Thù động tình như nước, động tác càng thêm kịch liệt “Gia Gia, Gia Gia..... Thật là bị em hấp dẫn muốn chết.....”

“A! A..... Hành Thù..... Mau nữa..... Hành Thù.....”

Ở trong tiếng thúc giục ngày một cao lớn , chung cực rung động đã đến, dục vọng phun ra như muốn lấp đầy cơ thể , thân hình giao triền cơ hồ đồng thời đạt lên đỉnh cực lạc.

17. Chương 17

Lúc sáng sớm , Thẩm Gia Hành tỉnh lại từ sớm , giật giật thân thể, không có cảm giác đau nhức, cũng không có cảm giác dính nhớp không dễ chịu, biết là Hạ Hành Thù thay cậu rửa sạch qua, nguyên bản thân thể đã chiếm được đầy đủ thỏa mãn, cái này lại là càng thêm khoái trá từ trong lòng, vì thế đem ngón chân áp gần tới lòng bàn chân của Hạ Hành Thù , đùa nghịch trái cọ phải cọ .

Ngay từ đầu Hạ Hành Thù không có phản ứng gì, chỉ giật giật chân, Thẩm Gia Hành bấu môi, cậu nâng chân lên cao hướng bên trong sườn chân của anh trượt xuống, hai tay ôm thắt lưng anh của cậu cũng không nhàn rỗi, lấy móng tay nhón nhọn khẽ vuốt lên chỗ mẫn cảm của anh, chọc ghẹo như thể người không tính dục mới là lạ.

Đột nhiên trước mắt vụt huyễn một cái, thân thể liền thay đổi vị trí, biến thành nằm ngửa ở trên giường, tay chân bị Hạ Hành Thù đè ép thật chặt, rốt cuộc cậu cũng không có cách nào làm mưa làm gió với người khác , Thẩm Gia Hành ngược lại mở miệng, khanh khách cười rộ lên.

Hạ Hành Thù bày ra biểu tình nóng nảy nói với cậu “Tiểu bại hoại không lương tâm, mới rạng sáng đã trêu ghẹo anh .” Ghìm lại eo nhỏ của cậu mà hôn dần xuống phía dưới .

Thẩm Gia Hành vừa cười vừa trốn “Đừng náo loạn, ôi, ít nhất anh cũng được la em một xú rồi mà, nắm thế em đau chết.”

Đau cũng chỉ vài phần bé tí , nhưng thực ra thì ngứa hơn, bắt quá Hạ Hành Thù coi cậu như bảo bối , vừa nghe cậu nói đau, lập tức liền nói lỏng, nửa ôm nửa kéo mà kéo cậu ngồi xuống.

Vừa thấy đồng hồ báo thức đầu giường, đang chỉ nghiêm chỉnh vào 7h, Hạ Hành Thù đem cậu ôm vào trong ngực hỏi:“Trên người em có chỗ nào không thoải mái không ? Hôm nay muốn xin nghỉ phép hay không?”

Thẩm Gia Hành có phần cảm động vì anh quan tâm , lại có phần muốn cười, sắc giọng:“Anh cho em là lần đầu tiên à, còn kêu xin nghỉ phép nghiêm trọng như vậy, mau rửa mặt đánh răng thay quần áo, chốc lát đưa em tới công ty.” Nói xong lại nghĩ tới gì đó , nói tiếp “Anh phải cho em mượn bộ quần áo để mặc rồi, chỗ này xa chỗ em ở quá , không kịp trở về đổi.”

“Đừng nói là một bộ , mười bộ hai mươi bộ cũng tùy tiện em lấy, vậy em đi rửa mặt trước đi, anh đi tìm quần áo cỡ nhỏ hơn cỡ anh cho em , miễn cho em mặc không thích hợp.”

Thẩm Gia Hành y theo lời anh mà tụt xuống giường, đi vào trong phòng vệ sinh , cũng không khách khí cầm lấy bàn chải đánh răng cùng khăn mặt của anh mà dùng, đánh răng nửa đường còn chạy đến cùng Hạ

Hành Thủ cọ xát cọ xát , kéo dài tới tận bảy giờ rưỡi có hơn mới nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh gọn gàng, mặc vào tây trang mùa hạ hiệu Hermes do Hạ Hành Thủ cung cấp, ngồi trên xe chuyên dùng đặc biệt độc nhất của Hạ thị.

Hôm nay ở trong công ty, Thẩm Gia Hành tựa như cùng bình thường thay đổi thành người khác , vô luận đối ai đều là thân thiết phi thường, liền ngay cả khi ngồi một mình trên bàn công tác cũng cười tủm tỉm một mình, khiến một phòng đồng nghiệp đều âm thầm kinh ngạc, đặc biệt là nhóm nữ nhân viên bị nụ cười của cậu hút hồn , các cô không khỏi mặt đỏ tim đập loạn , lại hoài nghi hôm nay vị Thẩm mỹ nhân này có cái gì không bình thường a.

Giữa trưa ăn cơm , rốt cục có người lấy dũng khí hỏi ra:“Tiểu Thẩm à, cậu gặp được chuyện tốt chi mà tâm tình tốt thế.”

Lập tức có người nói chen vô :“Có phải trúng xổ số hay không?”

Bị bọn họ hỏi như vậy , Thẩm Gia Hành mới phát giác bản thân hôm nay thật là tâm tình siêu khoái trá, lập tức hỏi lại bọn họ:“Nhìn tôi rất giống gặp chuyện tốt á ?”

Một đồng nghiệp nữ tầm hơn ba mươi đã kết hôn , cười ha hả nói :“Chị xem là biết cậu gặp được cái gì liên quan tới số đào hoa rồi , viết sạch lên mặt rồi kia kìa .”

Bên cạnh có một cô út mới tốt nghiệp đại học không lâu vừa vào phòng cũng liên tục gật đầu “Thẩm trưởng phòng à, anh nhìn thế nào cũng là kẻ đang lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, tưởng tượng đến người ta trong lòng sẽ lộ ra cái loại tươi cười siêu hạnh phúc này, thật ngọt ngào nga.....”

Thẩm Gia Hành nghe xong , trong lòng không khỏi khẽ động, ngoài miệng đánh cái ha ha, tùy tiện tìm có trả lời qua loa cho đám người , co cẳng trốn khỏi văn phòng .

Trốn vào trong phòng vệ sinh, Thẩm Gia Hành vươn tay sờ sờ miệng mình, phát hiện quả thật là hơi hơi cong lên nhé , không khỏi ghé vào bồn rửa tay mà thở dài.

Cậu cũng không phải lần đầu tiên cùng người thượng giường , nhưng thượng giường xong mà ngày hôm sau cứ nhiên lại cao hứng như vậy, trước kia cho tới bây giờ là không có, nếu nói bởi vì Hạ Hành Thủ khiến cậu rất thư thái, vậy thật sự là ngay cả quỷ cũng sẽ không tin.

Lý do duy nhất, cậu hẳn là đã có như vậy..... Được rồi, là có một ít, thích Hạ Hành Thủ , cho nên mới vì kết hợp tối hôm qua của bọn họ mà có loại phản ứng khoa trương này.

Ai, này thật không biết nên tính là chuyện tốt hay là chuyện xấu, theo đạo lý mà nói, Hạ Hành Thủ là tình nhân đương nhiệm của cậu, lại đối cậu tốt như vậy, chính mình cũng thích anh, hẳn nên thuận lý thành chương, là giai đại vui mừng mới đúng, nếu nói cho Hạ Hành Thủ, phỏng chừng anh sẽ phi thường mừng rỡ mà nhảy múa vài vòng, chỉ là Không nghĩ tới lúc trước bản thân cậu chỉ tâm tâm niệm niệm mình Hà Quý, vì hẳn rồi đi còn suýt nữa đi học người ta ngênh phong sắc lệ , nguyên lai cũng bất quá là nồng nhiệt nhất thời, còn chưa đủ vài ngày đã có tân hoan khác.

Khiến cậu nhanh như vậy liền đổi Hạ Hành Thủ sinh ra cảm tình, cậu thật sự là..... Không có chuẩn bị tâm lý gì a a.....

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ nhỉ ? Nói cùng Hạ Hành Thủ , hay là không nói với anh ? Không nói với anh..... Tựa như không có tí nhân phẩm nào a , hơn nữa cũng không phải là việc nên làm của một tình nhân , chỉ là , muốn cậu hướng Hạ Hành Thủ thổ lộ..... Cậu sao cũng không hạ mặt xuống được !

Quên đi, dùng hành động bày tỏ là được nha, đến lúc đó có thể linh ngộ hay không là nhờ vào thông minh của anh , linh ngộ không được cũng chỉ có thể trách chính anh, cổ nhân người ta không phải cũng có nói “Tâm hữu linh tê ”(1) đó sao, chuyện này đại khái chỉ khảo nghiệm hai người bọn họ có linh tê hay không.

Chú thích : Tâm hữu linh tê : Trong tâm có linh tê. Ý nói hai người thông suốt lẫn nhau.

* Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi ...

Cứ như vậy mà quyết định thái độ của mình, Thẩm Gia Hành thở phào nhẹ nhõm, nửa điểm áy náy cũng không có , chỉ hướng về phía gương mà trái chiếu phải coi , đối với chính mình trong gương bày ra một cái tươi cười vô cùng quyến rũ, sau đó từ buồng vệ sinh đi ra ngoài.

Kỳ thật lưỡng tình tương duyệt thật sự là một chuyện thật tốt dù là gì đi nữa a, so với tương tư đơn phương thì quả thực như là ở thiên đường vậy đây , Thẩm Gia Hành một bên cảm khái , một bên nghĩ đến khuôn mặt Hạ Hành Thù, trong miệng cũng khe khẽ cất lên một điệu hát dân gian

18. Chương 18

Vì thế từ ngay sau ngày đó, Hạ Hành Thù bắt đầu cảm thấy Thẩm Gia Hành có chỗ không quá thích hợp , mới đầu còn không để ý, sau lại càng thấy kỳ quái, khi hai người nói chuyện xong Thẩm Gia Hành sẽ đột nhiên tiến lên hôn anh, nếu ở lúc anh ngẫu nhiên ngẩng đầu lên khi vội vàng xử lý công chuyện, thường thường có thể chợt thấy Thẩm Gia Hành ở một bên cười đến quỷ dị, làm cho anh cơ hồ có hoài nghi rằng cậu không bình thường hoặc là chính mình không bình thường , nhịn không được kéo người tới , hỏi trong đầu cậu đang chứa cái gì vậy , nhưng tên tiểu không lương tâm kia miệng đóng thực chặt , nửa chữ cũng không chịu lộ ra, còn dậm chân vung tay nói em có cổ quái cái gì nào có mà anh cổ quái , cho nên Hạ Hành Thù cũng không có cách gì mà tra được cậu .

Ngày hôm đó , Thẩm Gia Hành đi liên hoan cùng nhóm đồng nghiệp trong phòng, cả nhóm chọn một quán cơm Chiết Giang được đám đồng nghiệp mạnh mẽ đề cử, hương vị cũng không làm cho người ta thất vọng, một đám người ăn đến mỹ mãn, hơn nữa còn có điểm tâm sau bữa ăn , là món bánh được phủ một lớp bột mỏng trắng như tuyết cùng đường trắng rải ở trên mặt, bên trong là một lớp sữa tươi thơm lành, trước khi bung lên đã được ướp lạnh qua , ăn vào miệng vừa mát lại ngọt. Thẩm Gia Hành đặc biệt thích thứ này , vừa bung lên mười mấy cái đã bị cậu giành mất bốn. Ăn uống no say xong lại có người đề nghị đi KTV , phần lớn đám người đều là những kẻ trẻ tuổi nhiệt huyết mới hơn hai mươi mấy , bởi vậy đều nhao nhao hưởng ứng. Thẩm Gia Hành bình thường sẽ không thích cùng đám đồng nghiệp chơi đùa quá mức nhiệt tình , đầu tiên là để bảo trì hình tượng, thứ hai là miễn cho thân phận đồng chí (chỉ những người đồng tính) của mình bị bại lộ , hôm nay lại đột nhiên nhớ tới đã gần ba – bốn ngày không gặp mặt Hạ Hành Thù , vì thế kiên quyết tìm lấy cái cớ chối từ lời mời của mọi người, cố ý dợt cho nhóm đồng nghiệp rời đi hết mới tìm chủ quán mua thêm hai phần bánh lúc này , bỏ bịch tự tay mang đi , sau đó liền gọi xe tới thẳng tổng bộ Hoya .

Mấy ngày gần đây cậu mới biết được rằng , mỗi lần Hạ Hành Thù cùng cậu hẹn hò đều là mang công việc về nhà làm trước để tan tằm trước giờ , chỉ vì tìm cách cùng cậu ở chung lâu hơn , phàm là những ngày mà hai người không gặp mặt, Hạ Hành Thù cơ hồ nhất định sẽ công ty tăng ca, làm một ông chủ cần cù siêng năng đầy gương mẫu, cho nên lúc này nếu đi tới Hoya thì hơn phân nửa sẽ gặp anh .

Nửa giờ sau liền tới nơi , đây là lần thứ tư Thẩm Gia Hành tiến vào cao ốc Hoya, lần đầu tiên là bởi vì công việc, hai lần sau là theo Hạ Hành Thù tới lấy đồ vật gì đó , đường đi tuy rằng đã rõ ràng, nhưng cũng không mấy quen thuộc. Qua cửa an ninh ở đại sảnh , Thẩm Gia Hành lập tức đi thang máy tới tầng 22 của giám đốc điều hành cấp cao , phát hiện công ty đã không còn bóng người, đèn trên hành lang cũng ở trạng thái tiết kiệm năng lượng, trong cao ốc tối om , chốc vãn phòng của phó tổng tài là còn sáng đèn , khiến tia sáng hắt ra càng thêm nổi bật.

Thẩm Gia Hành đến gần, bởi vì hai tay đều mang túi nhựa nên không tiện mở cửa, vừa muốn cất tiếng gọi Hạ Hành Thù ra đón cậu, đột nhiên chú ý tới trong phòng loáng thoáng truyền đến thanh âm nói chuyện.

Trừ bỏ Hạ Hành Thù, trong phòng còn ai vào đây? Chắc không có khả năng là anh tự mình lảm bảm một mình chứ ?

Lúc này đầu óc Thẩm Gia Hành cũng không nghĩ đến chuyện nào khác, chỉ đơn giản là lòng hiếu kỳ thì ai cũng có , hơn nữa cậu còn đặc biệt nhiều hơn người thường, vì thế ý niệm trong đầu chớp lên thì tay cũng để hai cái túi vào trên bàn thư kí , đầu để sát vào trên ván cửa , làm một việc mang tên là “Nghe lén” .

Nói chuyện tựa hồ là hai người, một cái thực rõ ràng là thanh âm của Hạ Hành Thù, mà một cái khác lại rất xa lạ, chắc chắn là cậu không quen người này .

“..... Cậu thoát vẫn là không thoát?”

“Cậu hỏi tôi ? Đương nhiên là không .”

“Nhanh cởi ra ! Tôi không có thời gian đùa với cậu .” thanh âm Hạ Hành Thù có vẻ hỗn hển.

“Ai nha nha, Hạ đại tổng tài, đừng gấp như vậy chứ , phá hư hình tượng trầm ổn của cậu đấy .” Đối phương có vẻ bình tĩnh thông dong rất nhiều.

“Với cậu , tôi còn cần hình tượng? Đừng nói tôi không nói trước nhé , nếu không cởi ra hay để tôi cưỡng !”

“A yêu, không cần dùng uy hiếp đâu, thế sẽ khiến tôi sợ nha, kỳ thật cậu cũng không phải không thể giải quyết, bất quá chỉ tự mình động động thủ thôi mà .”

“Tôi tự động thủ được thì cũng không ở trong này với cậu lâu như thế , cậu rốt cuộc là làm hay thôi ?”

“Tôi đương nhiên là.....”

Luôn luôn ở bên ngoài nghe lén , Thẩm Gia Hành bởi vì cuộc đối thoại vô cùng tối này của hai người bên trong , nghĩ rằng Hạ Hành Thù cư nhiên dám cùng người khác ở đây dây dưa không rõ , lửa trong lòng đã sớm cao tới ba thước, lúc này nhin không nổi nữa, một phen đẩy cửa ra , hô:“Anh ta có đáp ứng anh cũng đừng có nghĩ !”

Tầm mắt Thẩm Gia Hành thẳng tắp trừng qua , liền thấy trong phòng Hạ Hành Thù cùng một người đàn ông trẻ tuổi đứng sau bàn làm việc , mà hai tay Hạ Hành Thù đang cầm lấy bả vai của người đàn ông , thân thể cơ hồ là đặt ở trên người người ta, người nọ rõ ràng là lui về phía sau giấy dựa, thấy thế nào cũng như là trường hợp người nào đó cường bức chưa toại mà đã bị nửa đường đánh gãy.

Thẩm Gia Hành tái nhin kỹ mắt diện mạo người kia, quả nhiên là một mỹ nhân, đôi mắt tròn to , cái mũi thẳng tắp, môi đỏ tươi, mười phần mặt búp bê, đáng yêu muốn cắn, vì thế trong lòng càng giận, đảo đến một bên biểu tình Hạ Hành Thù chưa hoàn hồn, không khỏi giận dữ phản cười rộ lên.

“Tôi tưởng anh tăng ca vất vả, nguyên lai là vất vả cái kiểu này, sớm biết thế nên đem cho anh cái gì bổ thân mới tốt , xem anh mệt mỏi thế kia kia !” Nói xong ngoan trừng Hạ Hành Thù một cái rồi “Phi” một ngụm, xoay thân liền đi ra ngoài.

19. Chương 19

Thấy cậu thật sự đi ra ngoài rồi, Hạ Hành Thù lập tức có hành động , bỏ lại người đang bị anh giữ tay rồi chạy đi , một phen đem Thẩm Gia Hành giữ chặt kéo vào trong ngực, mặc kệ cậu giấy dựa tránh né thế nào cũng không buông ra .

“Em nổi nóng rồi liền đi ngay , cũng không để anh có cơ hội giải thích, phải thấy rõ ràng thì mới nói nha !”

Khí lực giấy dựa lần này của Thẩm Gia Hành đương nhiên bất đồng với thời điểm ngày thường trêu đùa, ngay cả khẩu tay cũng tặng cho Hạ Hành Thù một quảì.“Thấy rõ ràng? Anh còn muốn tôi thấy rõ ràng cái gì ? Chờ anh đem người ta cởi hết rồi mới nhìn kĩ à ? Anh đi chết đi ! Buông!”

“Đương nhiên là phải thấy rõ ràng hẳn là ai !”

Thẩm Gia Hành nghe vậy cũng hơi chút dừng lại động tác, quay đầu nhìn kỹ mỹ nhân mang gương mặt búp bê, nhưng nửa điểm cũng không có ấn tượng mình đã gặp qua hắn.

Mỹ nhân lại thanh thanh thoai thoai nhích lại gần, cười quyến rũ ,nói:“Tôi là Giang Hi Ngạn, tổng tài tập đoàn Hoya, cũng là bạn học kiêm bạn bè xấu của Hành Thù.”

Thẩm Gia Hành đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngay tại khi Hạ Hành Thù thở dài nhẹ nhõm một hơi, giật lấy cổ áo của anh gào lên :“Nguyên lai anh ăn vụng còn ăn vụng đến tận ổ ! Hay là nên nói các người đã sớm thế ? Hạ Hành Thù tôi cần chết anh xem anh đem tôi trở thành cái gì !”

Mắt thấy rằng nanh của Thẩm Gia Hành sắp nhào qua , Hạ Hành Thù bất đắc dĩ đành phải áp dụng thủ đoạn cuối cùng, siết chặt cậu rồi kéo miệng cậu đi lên, chặn lại cái miệng nhỏ mệ người đang hung ác đe

dọa , xảo diệu tránh đi răng nhọn của cậu, bắt được chiếc lưỡi mềm mại rồi nhiệt liệt mút vào, dây dưa tới khi Thẩm Gia Hành không có khí lực phản kháng mới buông ra đầu lưỡi, đảo qua nội bích khoang miệng nóng cháy, đem mỗi một chỗ đều tái nhảm nháp một lần .

Vừa hôn chấm dứt, lưu luyến không tha mà buông ra Thẩm Gia Hành, Hạ Hành Thù gần sát tới đôi môi đỏ tươi của cậu , khàn khàn nói :“Anh vừa rồi chỉ muốn lột cái găng tay trên tay hấn mà thôi, em lại hoài nghi anh ngoại tình , thật sự là không có lương tâm.”

Thẩm Gia Hành vốn đã bị anh hôn đến thần trí mơ hồ, nghe lời nói như thế, trong đầu ngẩn ngơ, lập tức quay đầu lại nhìn về phía hai tay Giang Hi Ngạn, quả nhiên nhìn thấy trên đó đang đeo một cái găng tay trắng nõn nhưng tơ .

“Kia, vậy..... Hấn sao lại đeo găng tay của anh, anh , anh sao lại không thể không bắt hấn cởi ra ?” Thẩm Gia Hành xấu hổ đến ngay cả nói cũng nói không liền mạch.

“Hừ , còn không phải người nào đó mang danh tổng tài mà ngay cả một tí công việc con con cũng không chịu làm, còn đem hết công việc của tổng tài đổ hết lên người anh, ngay cả chuyện kí tên lên văn kiện đơn giản như thế cũng không chịu làm, anh chỉ đành bắt hấn ấn dấu tay , ai biết hấn liền đeo luôn găng tay của anh rồi không chịu tháo xuống , thực tức chết anh mà.”

“Uy uy uy tôi nói nha Hành Thù, kể chuyện cũng không thể để mình cậu tự sự. Cậu nghĩ rằng tôi không rõ chắc ? Hôm nay chỉ cần tôi ký một phần văn kiện, ngày mai cậu sẽ chuẩn bị một chồng văn kiện cho tôi xem, tôi cũng không muốn làm việc cuồng sau đó tráng niên sớm thế.” Giang Hi Ngạn từ từ đi tới trước mặt hai người , nhìn Thẩm Gia Hành, lại hướng về Hạ Hành Thù đang biểu tình không vui , cười nói:“Lão bà mỹ nhân của cậu nguyên lai mạnh mẽ như thế , hôm nay tôi đã mở mang kiến thức rồi nhá .”

Bị người ta nói như vậy, Thẩm Gia Hành lập tức ngại tới đỏ mặt , còn muốn cứng rắn chống đỡ lấy mặt mũi, cường nói:“Ai, ai là lão bà hấn , tôi cùng hấn không có nửa điểm quan hệ .”

“Nga? Không quan hệ? Nguyên lai thời đại mới quả nhiên đã tiến bộ đến mức không quan hệ cũng có thể tiếp nhận cái hôn thuộc tiêu chuẩn nồng nhiệt thế kia , vậy mỹ nhân tiên sinh à , có thể ban cho tiểu nhân thử nếm một đôi môi thơm nồng kia không ?”

Còn không đợi Thẩm Gia Hành nổi bão , Hạ Hành Thù đã trực tiếp vươn tay ấn ngực Giang Hi Ngạn đẩy ra ngoài “Cậu lặn đi đâu mà hóng mát đi, đừng mong chiếm tiện nghi lão bà của tôi !”

Giang Hi Ngạn rút lui vài bước, giả bộ rất đau nhu nhu ngực, một tay chỉ vào Hạ Hành Thù lên án:“Thật không nghĩ tới a, nguyên lai Hạ đại đầu gỗ đến lúc đàm luyện ái cư nhiên cũng sẽ biến thành cái dạng này, có thú tính sẽ không có nhân tính, thật sự là rất thương tâm”

Hạ Hành Thù nằm lấy vai Thẩm Gia Hành, hướng Giang Hi Ngạn lắc lắc ngón tay “Dưới tình huống của cậu , cậu còn chưa phát huy thú tính thì cậu đã đối với tôi chỉ có tỷ nhân tính nào, nên cậu không có tư cách nói tôi nha , hiện tại tôi muốn cùng lão bà đại nhân đi ăn khuya , văn phòng này liền toàn quyền giao thác cho cậu, bày ra chút nhân tính vĩ đại đi , Hoya tổng tài tiên sinh.” Sáu chữ cuối cùng nói đặc biệt nhấn âm

Bị Hạ Hành Thù ôm hướng ra phía ngoài, Thẩm Gia Hành không quên quay đầu lại nhìn Giang Hi Ngạn một cái, chỉ thấy mỹ nhân đáng yêu của hấn đều suy sụp xuống, đang dùng ánh mắt vô cùng ai oán nhìn chằm chằm phía sau lưng Hạ Hành Thù. Vốn đang muốn đối hấn có chút đồng tình , nhưng tưởng tượng đến lời Hạ Hành Thù vừa nói , xem ra nguyên nhân khiến cho anh mỗi ngày không thể không tăng ca tới muộn thế này cũng có phần lớn của vị tổng tài mỹ nhân này , vì thế tâm tư của Thẩm Gia Hành lập tức tự động tự phát mà đứng trên vị trí “Cùng chung mối thù” với tình nhân nhà mình .

May mắn vừa rồi Thẩm Gia Hành đã đem đồ ăn khuya đặt ở trên bàn thư kí rồi mới áp tai nghe lén , nếu không dưới cơn thịnh nộ chỉ sợ mỹ vị này sớm hóa thành vũ khí ném tới Hạ Hành Thù, mà sẽ không giống như bây giờ được đặt trên bàn tươm tất , hai người cùng nhau nhấm nháp thế này .

Dù ăn, nhưng Thẩm Gia Hành còn chưa quên một ít chuyện trọng yếu, uống xong một ngụm cháo ngọt cuối cùng, cậu buông thìa, bắt đầu khảo vấn Hạ Hành Thù.

“Giang tổng tài vừa rồi, hấn thường xuyên không làm việc sao ? Sau đó đều giao cho anh ?”

Bởi vì mỹ thực làm mất cảnh giác, Hạ Hành Thù thần kinh so với bình thường thô hơn một chút, không có chú ý tới Thẩm Gia Hành rất nghiêm túc khi hỏi vấn đề này, chỉ đáp chi tiết: “Sao lại là thường xuyên, căn bản là tất cả thời gian, hần ngay cả công ty đều rất ít đến, chạy loạn cả ngày chạy tới mức gây rắc rối khắp nơi.”

“Anh cùng hần quen nhau lâu chưa ? Giao tình rất sâu? Cho nên mới cam tâm tình nguyện bị hần áp bức?”

Hạ Hành Thù lúc này mới nhận thấy ngữ khí Thẩm Gia Hành không đúng, ngẩng đầu lên, nhìn đến tuấn dung cau có , không khỏi có chút kinh ngạc “Gia Gia? Làm sao vậy, anh cùng Hi Ngạn đã quen nhau từ lâu lắm rồi , bất quá em tựa hồ không quá cao hứng?”

Thẩm Gia Hành rốt cục quát lên : “Đại ngu ngốc! Em vì cái gì phải cao hứng? Bởi vì anh quen biết hần nhiều năm liền làm trâu làm ngựa cho hần à ? Anh cả ngày công tác tăng ca vội đến muốn chết, hần mang cái danh hào tổng tài lại nhàn nhàn vô sự, chỉ việc chờ đếm tiền mặt, bình thường anh đối phó với em khôn khéo như thế, sao tới phiên dùng trên người mình lại ngược lại như thế nha ? Thật sự là không biết nói anh cái gì mới tốt !”

Hạ Hành Thù bị cậu rống đến kinh ngạc một lát, sau đó mỉm cười.

“Anh cười cái gì mà cười?!” Nhìn vẻ mặt của anh, Thẩm Gia Hành cũng có xúc động muốn rống người

Hạ Hành Thù cũng không để ý, đột nhiên một phen phác qua , đem cậu toàn bộ ôm vào trong ngực .

“Gia Gia, em đau lòng anh à ? Đau lòng anh phải làm nhiều , có phải hay không? Có phải hay không?”

Bị anh hỏi thế, Thẩm Gia Hành lập tức cảm thấy mặt nóng lên, lại ngượng ngùng thừa nhận, chỉ đành phải quát lắp : “Câm miệng! Cùng một câu hỏi thì hỏi nhiều thế làm gì ? Thật sự là nói anh ngốc anh lại càng ngốc hơn Ngô!”

Không đợi cậu đem nói cho hết lời, môi Hạ Hành Thù đã đi lên, chặn lại cái miệng không mấy thẳng thắn lại rất mê người này .

Đợi nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Thẩm Gia Hành sớm thở không nổi, hai tay cầm lấy vạt áo Hạ Hành Thù, đem mặt chôn ở trong ngực dày rộng của anh, thở gấp nhẹ giọng lầm bầm: “Hô, Giang Hi Ngạn thế mà nói anh là đại đầu gỗ..... Hô, nếu anh là đầu gỗ , đầu gỗ thế giới này đã sớm đều tự cháy hết.....”

20. Chương 20

Cuộc sống mấy ngày nay của Thẩm Gia Hành có thể nói là thuận buồm xuôi gió , tiếc rằng người gặp thuận lợi liền khó tránh khỏi bị lão thiên không ưa nhìn , cho dù cậu không đi kiếm phiền toái, phiền toái cũng sẽ lao tới cậu, nhưng lại là loại trốn cũng trốn không xong.

Ngày hôm đó, Thẩm Gia Hành mới vừa mới đưa dự án qua cho bộ phận quảng cáo rồi quay về văn phòng đã thấy giám đốc thật cẩn thận vẩy vẩy tay gọi cậu , sau đó đem cậu kéo đến một bên, trịnh trọng tới lạ lùng mà thấp giọng nói: “Phó tổng giám đốc vừa rồi điện thoại đến đây, kêu cậu lập tức đi gặp ông ấy .”

Thẩm Gia Hành rung mình , khiến ông bác già kia hạ cái mệnh lệnh này, chỉ sợ sẽ không phải chuyện tốt, nhìn thấy giám đốc nhà mình lộ vẻ khẩn trương, cảm thấy lại bất giác buồn cười, phụ trách toàn bộ tăng này của công ty thế nhưng phải chạy tới gọi một tên nhóc trưởng phòng nho nhỏ là cậu , nếu nghĩ về giả định tốt thì chắc sắp đang nghĩ cậu có tài năng đặc biệt xuất sắc , hấp dẫn cấp trên chú ý , như vậy chức giám đốc của lão liên nguy hiểm , còn nếu về giả định xấu thì chắc lại nghĩ cậu đã gây ra lỗi gì đó đặc biệt nghiêm trọng , vậy chức vị của lão cũng thực khó giữ , cho nên cũng khó trách giám đốc sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Đi thang máy lên tầng thứ 17 , dọc theo hành lang thẳng tắp đi tới văn phòng phó tổng giám đốc , về phần người chức vụ cao hơn thì ngồi trên lầu 18 . Thư kí tiểu thư vừa thấy Thẩm Gia Hành đến lập tức đứng dậy, mỉm cười dẫn cậu tới cửa, nghiêng người cung kính mà nhẹ gõ cửa, hướng người ở bên trong báo cáo: “Thẩm trưởng phòng tới rồi.”

Chợt nghe thanh âm Hà Thế Bằng cách ván cửa truyền ra: “Để cho cậu ta vào đi.”

Thư kí tiểu thư đem cánh cửa xoay mở tầm 75 độ , Thẩm Gia Hành cơ hồ hoài nghi góc độ kia có phải hay không chuẩn đến không kém một li , sau khi đi vào liền thấy Hà Thế Bằng đang ngồi ở bàn công tác cúi đầu làm việc, thẳng đến khi nghe thấy tiếng bước chân Thẩm Gia Hành, lão mới chậm rãi ngẩng đầu, hướng thư kí phát phát tay “Cô đi ra ngoài đi, bất luận kẻ nào tôi cũng không gặp .”

Thật sự rất giống lời nói của mấy lão chủ trong TV khi chuẩn bị ngã bài nha, Thẩm Gia Hành không khỏi thầm than, thực không biết ông bác già này có thực sự bận việc trước khi cậu bước vào không nữa.

“Cậu ngồi đi” Khi Thẩm Gia Hành xuất thần hết sức, Hà Thế Bằng lấy tay chỉ tới ghế sofa , sau đó liền không nói tiếp .

Trong lòng biết lão đây là muốn mình mở miệng ra trước, Thẩm Gia Hành cũng vô tâm bởi lão so tính nhẫn nại , vì thế đánh vỡ cục diện bế tắc , nói:“Không biết phó tổng tìm tôi có chuyện gì quan trọng không ?”

Hà Thế Bằng lúc này mới đưa mắt nhìn về phía cậu, trên mặt lộ ra một mỉm cười không rõ hàm ý “Gần đây cậu hợp tác cùng bên Hoya tốt lắm, thật khiến người ta vừa lòng ”

“Đa tạ phó tổng khích lệ, vừa lòng cũng chưa dám nói đã được, phương diện này tôi là tay non , còn có rất nhiều chuyện cần học hỏi trau dồi thêm .” Thẩm Gia Hành dùng một cái Thái Cực Quyền đẩy trở về . (Thái Cực Quyền ý nói là nhẹ nhàng đưa đẩy)

“Thanh niên mà, không cần quá khiêm tốn, có bốc đồng cũng tốt. Hiện tại dự án hợp tác này đang tới thời kì quan trọng , nhân lực cao thấp trong công ty đều phải tập chung cao độ , cậu phải so với trước kia càng thêm cố gắng hơn, không thể làm cho nó xảy ra một chút sai lầm.” Lão đột nhiên tạm dừng một lát , hai tay ngón tay đan lên cùng nhau, lại nói:“Đương nhiên, cho dù thực có xảy ra sai lầm , tin tưởng cũng sẽ không sao nhiều lắm .”

Nhìn tươi cười trên mặt Hà Thế Bằng sâu xa khó lường , Thẩm Gia Hành đột nhiên trầm mặc xuống. Đầu óc cậu cũng không kém, hiểu được Hà Thế Bằng gọi cậu đến đây khẳng định là có mục đích riêng, lời nói mới rồi cũng là có ý ám chỉ, bởi vậy không muốn tiếp tục lại càng không muốn hỏi dò xem lời nói của lão có ý tứ gì .

Bất quá Hà Thế Bằng đương nhiên sẽ không đơn giản mà buông tha cậu như thế, cả hai không nói gì tầm một lát , Hà Thế Bằng vẫn đem lời nói sớm chuẩn bị sẵn nói ra :“Dựa vào quan hệ giữa Thẩm trưởng phòng cùng Hạ phó tổng tài, tin tưởng dù có sai lầm gì thì bên Hoya cũng có thể tha thứ , nhỉ ?”

Sắc mặt Thẩm Gia Hành lập tức chậm rãi lạnh xuống , rất nhanh lại trở nên hờ hững một mảnh.

Trong lòng cậu đã hiểu được gần hết ý của Hà Thế Bằng , nhưng vẫn không thể nhịn xuống mà nói :“Phó tổng muốn nói cái gì , không ngại thì xin nói thẳng , vòng vo rất tốn trí nhớ .”

Nhìn Thẩm Gia Hành không có đột nhiên biến sắc, Hà Thế Bằng cũng có chút kinh ngạc, miễn cưỡng cười hai tiếng, nói:“Tôi tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng nhân lực còn chưa thái hóa nhiều lắm , nếu cấp dưới ở trước mặt tôi muốn chơi đùa đủ kiểu thì cứ chơi đùa đủ kiểu , thì chức phó tổng này tôi cũng chẳng nên ngồi nữa. Thẩm Gia Hành, chuyện giữa cậu và Hạ phó tổng tài, tưởng lão già này nhìn không tới sao ? Bất quá nếu không phải lần trước hấn một mực che chở cậu , tôi đây thật đúng là cũng không chú ý tới , coi như cậu có tài năng , thiếu một mục tiêu thì liền lập tức có thể dời đi mục tiêu đến trên người người khác, hơn nữa còn câu được con cá lớn lắm, tôi thật sự bội phục cậu đấy .”

Lúc này trong lòng Thẩm Gia Hành đã là một mảnh trần trở , vừa tức vừa thẹn, nhưng ở trước mặt Hà Thế Bằng, vô luận cậu thế nào cũng không chịu rơi vào thế hạ phong , cho dù dưới tay đã ẩn ẩn phát run, trên mặt vẫn trấn định nói:“Phó tổng, hiện tại đang ở công ty , hấn nên lấy công việc làm trọng chứ nhỉ ? Về phần giao hữu riêng tư của tôi, tin tưởng cũng không xếp vào phạm vi quản hạt của công ty, lại càng không cần phiền ngài..... Tự mình chỉ bảo đâu.”

Hà Thế Bằng nghe xong lời này thì kiềm chế không được nữa, bàn tay đập bàn một cái, nghiêng thân , nói:“Cậu công tư rõ ràng lắm hả ? Vậy cậu trêu chọc cháu tôi thì giải thích thế nào ?!”

Nghĩ đến Hà Thế Bằng nhắc tới người kia, Thẩm Gia Hành không tự giác mà hơi hơi thẳng lưng, ngạo nghễ trả lời:“Tôi, chưa bao giờ ‘Trêu chọc’ quá hấn.”

Lời nói mới vừa ra khỏi miệng, Hà Thế Bằng đã hối hận vì quá mức xúc động, chỉ đành đổ thừa rằng do Thẩm Gia Hành có thái độ không bằng lão suy đoán, nhưng lại làm cho lão có chút tự rối loạn. Lúc này ổn định cảm xúc, Hà Thế Bằng lại khôi phục tư thế kẻ ngồi trên, lên tiếng nói: “Quên đi, chuyện này tôi cũng không muốn tốn nhiều vô mồm với cậu. Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, đối với việc cậu có quan hệ với công ty đối tác, công ty hiện tại không tính toán truy cứu, mặc kệ cậu là dùng quan hệ công vụ, hay là quan hệ tư vụ, chỉ cần phải đem dự án thu về là được rồi, tuyệt không thể bởi vì cậu mà làm công ty tổn thất gì, nếu không, hậu quả cậu hẳn đã rõ ràng.”

Thẩm Gia Hành trong lòng không khỏi cười lạnh, rõ ràng? A, đương nhiên rõ ràng, cùng lắm thì cậu bị kỉ luật đuổi việc, sau đó dù có tìm việc khác cũng không được nữa, phải không? Đáng tiếc như Hà Thế Bằng mới nói, cậu hiện tại đã “Cầu” được con cá lớn Hạ Hành Thù, thì làm sao Hòa Tín có thể một nhát ‘giết’ cậu được? Hà Thế Bằng uy hiếp cũng thật sự không có mấy tác dụng.

Lười cùng lão biện giải, Thẩm Gia Hành hơi gật đầu, đứng dậy hướng ngoài cửa đi đến, Hà Thế Bằng cũng không giận cậu vô lễ, chỉ ngồi ở trên ghế nhìn cậu rời đi.

Thẩm Gia Hành đi đến trước cửa, đã mở cửa ra rồi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu trầm giọng nói: “Hà Quý bên kia có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Hà Thế Bằng hoàn toàn không dự đoán được cậu cư nhiên sẽ sát cá hồi mã Thương (1), lập tức không thể không được biểu tình, vừa sợ vừa nghi.

Thẩm Gia Hành vừa thấy bộ dáng của lão, càng biết chính mình đoán đúng, may không khỏi nhăn chặt, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Hắn..... Chẳng lẽ đã về đây?”

Cái này cũng không cần Hà Thế Bằng trực tiếp nói ra, Thẩm Gia Hành nhìn nhìn lão, hừ khê một tiếng, quay đầu hướng phía ngoài đi đến.

Hà Thế Bằng rốt cục nhìn không được, hô: “Đứng lại!” Sau đó thấy Thẩm Gia Hành quả nhiên dừng lại chân, mới cố gắng trấn định hỏi: “Cậu vì sao lại nghĩ tới chuyện này?”

“Ông muốn hỏi tôi phát giác như thế nào sao? Có gì đâu, có thể khiến đường đường phó tổng giám đốc một mình gặp tôi, nếu nói là vì bút sinh ý của Hoya kia, lý do thật sự miễn cưỡng, mà tôi biết phó tổng ông cũng không phải kẻ thích xem thường mọi chuyện, còn thêm phản ứng cùng lời nói vừa rồi của ông, chân chính khiến ông lo lắng không cần nghĩ nhiều cũng ra.” Thẩm Gia Hành vì lão giải nghi hoặc, chung quy cũng giận, lại nói: “Ngài yên tâm, cũng thỉnh nói cho những người đang sầu khổ vì vụ này rằng, Thẩm Gia Hành hư vinh lợi thế, hiện tại khó khăn lắm mới cầu được cá lớn, Hà Quý kia là loại cá nhỏ không đáng để vào mắt, làm cho bọn họ thỏa mái buông tâm đi!”

Dứt lời, chạy lấy người, đóng sập cánh cửa.

Ở lại trong văn phòng, Hà Thế Bằng sững sốt sau một lúc lâu, đợi dư âm của tiếng đóng cửa đều tan hết, mới chậm rãi dựa lưng vào trên ghế, thở dài.

“Thằng nhóc này, cũng không phải kẻ tài trí bình thường, mình lại không thể gạt được nó..... Đáng tiếc, đều là đàn ông, vậy nên cái gì cũng không thành.”

Hồi mã thương (chữ Hán: 回馬槍) hay hồi mã thế là một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến đấu bằng thương thời cổ. Đây được coi là một tuyệt chiêu võ thuật của người Trung Hoa. Hồi mã thương là đòn thế cơ bản và đặc trưng của Dương gia thương pháp được cho là bắt nguồn từ thời nhà Tống trong lịch sử Trung Quốc, được sáng chế bởi các danh tướng của gia đình họ Dương (Dương gia tướng) và được ưa chuộng sử dụng trong thời này.

Mặc dù đây là một thế võ nhưng với sự lợi hại bởi yếu tố bất ngờ và hiệu quả, dụng rộng rãi trong võ thuật Trung Hoa. Đặc biệt, thuật ngữ “Hồi mã thương” không chỉ đơn thuần đề cập về một thế võ, đòn đánh mà nó đã được nâng lên thành một thuật ngữ để chỉ sự phản kích, phản công của một đối thủ với đối thủ còn lại trong các cuộc thi đấu cũng như chỉ một chiến thuật thi đấu, kinh doanh[4]..

21. Chương 21

Thẩm Gia Hành xuống khỏi lầu 17, cũng không trực tiếp quay về văn phòng, chỉ cảm thấy trong lòng lo lắng, vì thế tiến vào phòng uống nước rót một ly nước, một hơi uống hết, nước lạnh lạnh rất cực mới làm cho cậu bình tĩnh chút.

Vừa rồi ở trước mặt Hà Thế Bằng tuy rằng nói tới đạo lý rõ ràng, kỳ thật lúc ấy cậu cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ dựa vào một loại trực giác, dựa vào việc Hà Thế Bằng nhìn cậu không vừa mắt như vậy thì nhất định không có khả năng hảo tâm ngầm đồng ý cậu cùng người công ty khác yêu nhau đồng tính, trong lời nói của lão nhất định là vì che dấu cái gì đó, không nghĩ tới lại bị cậu đoán trúng.

Hiện giờ tỉnh táo lại, lại nghĩ đến chuyện Hà Quý sắp sửa về nước, trong não lại chỉ hiện ra khuôn mặt Hạ Hành Thù, ý nghĩ vốn mới vừa rõ ràng một chút lập tức lại loạn cả lên.

Chuyện Hà Quý về nước, có nên nói cho anh hay không? Chỉ là sau khi anh nghe xong chắc hẳn không có mấy khả năng sẽ cao hứng đi, còn nữa nếu anh hỏi mình làm sao mà biết được, như thế phải đem hết thấy chuyện phát sinh hôm nay nói ra, cũng không biết đến lúc đó anh có phản ứng gì.

Hay là không nói cho anh? Dù sao có thể làm cho Hà Thế Bằng khản trương như vậy, Hà Quý nhất định sẽ rất nhanh trở lại, vốn chỉ là do mình đoán, không nói cùng lắm chỉ xem như kéo dài, không thể nói là giấu diếm, Hạ Hành Thù hẳn sẽ không phát hiện.

Chỉ là..... Thẩm Gia Hành lắc lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên Hạ Hành Thù vào nhà của cậu.

Đó là lần đầu tiên cậu ý thức được Hạ Hành Thù nguyên lai cũng sẽ đối cậu sinh khí, không, có lẽ không thể xem như đối cậu, nhưng là bởi vì cậu.

Trực giác Thẩm Gia Hành nói cho cậu biết, tuy rằng chỉ có một phần vạn có thể nhưng nếu Hạ Hành Thù thật sự biết mình ở trong việc này có điều giấu diếm anh, anh nhất định sẽ tức giận.

Cái bộ dáng kia của Hạ Hành Thù, đóng sầm cửa chỉ để lại mình cậu lẻ loi, cậu không bao giờ muốn nhìn tới nữa.

Tưởng tượng đến đây, cậu lập tức phủ định tất cả ý tưởng lúc trước, quyết định đem toàn bộ đã trải qua đều nói cho Hạ Hành Thù.

Lập tức lấy ra di động bấm số Hạ Hành Thù, cùng anh hẹn sau giờ tan tầm thì trực tiếp tới nhà hàng thường hay đi để gặp mặt, Thẩm Gia Hành lúc này mới cảm thấy cả người chậm rãi thả lỏng xuống, lại điều chỉnh cảm xúc một chút, liền đi ra phòng uống nước trở lại văn phòng, nắm chặt thời gian xử lý hết công việc còn lại của hôm nay.

Vừa đến giờ tan tầm, Thẩm Gia Hành liền đúng giờ tan tầm, gọi xe đi tới nhà hàng quen thuộc, bắt quá vắn chậm một bước, thời điểm cậu đến nơi Hạ Hành Thù đã ngồi ở trên ghế nhìn thực đơn.

Lúc hẹn với Thẩm Gia Hành, anh tới muộn nhất là 1 phút không hơn, đối điểm ấy cậu cũng sớm hiểu biết, bởi vậy cũng không để ý, trong lòng chỉ là vẫn tự hỏi nên ở thời điểm nào dẫn dắt câu chuyện tới đề tài cần nói mới tốt.

Hạ Hành Thù bất động thanh sắc, như bình thường mà cẩn thận chuẩn bị đồ ăn cho Thẩm Gia Hành, thỉnh thoảng tán gẫu một vài chuyện lý thú gần đây, muốn dời đi tâm tư của cậu.

Chỉ là Thẩm Gia Hành vốn đã tồn tâm sự thật mạnh, ở trước mặt Hạ Hành Thù lại phá lệ thiếu kiên nhẫn, nguyên bản nghĩ muốn hảo hảo cơn nước xong rồi nói tiếp để tránh ảnh hưởng cảm xúc, dùng cơn nửa đường liền không chế không được mà từ miệng bật ra.

“Hành Thù, Hà Quý sắp trở lại.”

Hạ Hành Thù tuy rằng sớm biết hôm nay Thẩm Gia Hành hẹn riêng anh là nhất định có nguyên nhân, nhìn thấy bộ dáng cậu do dự cũng đoán được cậu có chuyện trọng yếu khó nói ra, trong lòng đã làm chuẩn bị tốt, nhưng vẫn thật không ngờ cư nhiên nói ra lời như thế, trong lúc nhất thời anh lại không có cách nào làm ra phản ứng khác, chỉ yên lặng ngồi ở tại chỗ.

Từ khi biết Thẩm Gia Hành lúc trước thăm mền Hà Quý sau, Hạ Hành Thù đã nghĩ tới vấn đề hẩn sớm hay muộn cũng về nước, nhưng nghĩ là nghĩ , chân chính nghe thấy tin tức này đang tới gần ngay trước mắt, loại cảm giác này cũng không có khả năng đoán trước được.

Thẩm Gia Hành đem lời nói xong thì vẫn chờ, nhưng thực lâu vẫn không thấy Hạ Hành Thù mở miệng, trong lòng nóng vội , hỏi:“Sao anh không nói lời nào?”

Hạ Hành Thù thân thể chấn động, gương mặt nhìn về phía Thẩm Gia Hành, thật sâu hỏi ngược lại:“Anh nên nói gì?”

Thẩm Gia Hành thở dài thật mạnh, thân thể lui vào ghế dựa “Ai, em cũng không biết.”

Nghe được lời cậu nói, Hạ Hành Thù trong lòng đột nhiên co lại , lại vẫn ôn nhu hỏi :“Chuyện này là ai nói cho em?”

Thẩm Gia Hành không có chú ý tới trên mặt Hạ Hành Thù trong nháy mắt khác thường, chỉ đáp chi tiết:“Cũng không phải có người nói cho em biết, hôm nay Hà Thế Bằng gọi em tới cảnh cáo một phen, bên ngoài thì nói em không thể vì tư tình với anh mà làm chuyện không tốt với công ty, trên thực tế là muốn em về sau chỉ nên nhìn anh, đừng đi quấy rối người khác nữa. Em xem thái độ lão không đúng, liền đoán được đại khái tình trạng của Hà Quý bên kia, kết quả lão cũng không phủ nhận, hẳn là không sai đâu.”

Hạ Hành Thù lúc này đã dần dần bình tĩnh xuống, các loại ý niệm trong đầu cũng bắt động thanh sắc mà áp tới tận tầng cuối cùng , ngữ khí bình thản lại hỏi:“Sau hi em biết tin này chắc hẳn trong đầu loạn lắm ?”

Thẩm Gia Hành gạt đầu thật mạnh “Loạn, loạn đến sắp phiền muốn chết.”

Nhìn Thẩm Gia Hành tựa hồ thật sự có chút phát cuồng, Hạ Hành Thù trầm mặc vài giây, lại chậm rãi hỏi:“Vậy, Gia Gia, em có hy vọng Hà Quý trở về? Hay là không hy vọng hẩn trở về?”

Thẩm Gia Hành đột nhiên ngậy ngẩn cả người.

Suy nghĩ tựa như kim đồng hồ nguyên bản không chịu khống chế tùy ý loạn chạy, bị vấn đề đột ngột của Hạ Hành Thù như một nhát chùy đập thẳng vào mặt đồng hồ , ý nghĩ hỗn loạn lập tức liền ngừng.

Đau đầu một buổi chiều, nhưng vẫn không suy nghĩ sâu xa tới vấn đề này.

Cậu phiền, đương nhiên là vì không biết khi gặp lại Hà Quý nên lấy loại thái độ nào để đối mặt với hẩn mà phiền, như vậy, ậu hẳn không hy vọng Hà Quý trở về đi? Chỉ cần hẩn không trở lại, cậu sẽ không cần tự hỏi loại chuyện này .

Chỉ là, cậu thật sự tuyệt không nghĩ muốn tái kiến Hà Quý sao?

Cậu nhìn về phía Hạ Hành Thù, muốn từ trên mặt anh tìm kiếm một chút đáp án, nhưng Hạ Hành Thù lúc này cũng là mặt không chút thay đổi, chỉ nhìn chăm chú vào cậu, tựa hồ đang áp lực cái gì, lại giống như không chút để ý.

Thẩm Gia Hành nháy mắt mấy cái, mờ mịt mà nói:“Em không biết.”

Hạ Hành Thù tìm lại co đầu lại .

Hôm nay, tâm anh tổng cộng đau hai lần, mà mỗi một lần, đều là bởi vì một câu nói “Không biết” của Thẩm Gia Hành. Tuy rằng số lần cũng không nhiều, nhưng lực đạo này anh cũng không muốn tái nếm thử .

Anh đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

22. Chương 22

Đối mặt Hạ Hành Thù trầm mặc bất đồng dĩ vãng, Thẩm Gia Hành rốt cục cũng cảm giác được không thích hợp, cậu vươn tay, có chút thật cẩn thận nắm lấy tay Hạ Hành Thù , quơ quơ “Hành Thù, anh làm sao vậy? Thoạt nhìn là lạ .”

Hạ Hành Thù nhìn về phía Thẩm Gia Hành, nhìn cảm cậu vốn vẫn luôn héch lên đã hơi cúi xuống, nhìn đôi mắt cậu ngày thường ngạo nghễ nay lại mở tròn nhìn anh , còn mang theo một chút lo lắng, tựa tiểu bạch thỏ dịu ngoan nhìn về phía anh , Hạ Hành Thù tâm tức thì mềm mại , đau đớn nho nhỏ bị bao phủ dưới thương tiếc.

Anh lấy tay sờ sờ khuôn mặt Thẩm Gia Hành, vẫn mỉm cười nói “Anh không có gì, chỉ nghĩ rằng , có lẽ nên cho em chút thời gian để hiểu rõ .”

Tuy rằng ngữ điệu anh nhu hòa, nhưng nghe ở trong tai Thẩm Gia Hành lại hoàn toàn không phải như vậy “Đây là..... Có ý gì?” Cậu hỏi lại cẩn thận.

“Chúng ta tạm thời dừng gặp mặt nữa, trong khoảng thời gian này, em có thể không có gánh nặng gì mà hảo hảo suy nghĩ xem rốt cuộc bản thân em muốn cái gì, sau đó, chờ em hiểu rõ rồi nói cho anh biết đáp án, anh sẽ tôn trọng quyết định của em.”

Lời nói của Hạ Hành Thù giống như cậu đã phỏng đoán, đột nhiên xa cách cùng mơ hồ ám chỉ khiến cậu sinh ra dự cảm bất hảo, đáy lòng Thẩm Gia Hành đầy kích động xôn xao, ôm chặt lấy tay anh , hô: “Em không cần!”

“Gia Hành.....” Hạ Hành Thù hơi bất đắc dĩ mà vỗ nhẹ tay cậu trấn an.

Nhưng biểu tình như vậy ở trong mắt Thẩm Gia Hành lại càng như là không kiên nhẫn, cậu đã nhận ra Hạ Hành Thù lúc này tâm tình không tốt, vì thế mới nhớ lại những lời mình mới nói , tiếp tục hô :“Em vừa nãy có phải đã nói sai cái gì hay không? Anh tức giận có phải hay không? Em thu hồi , anh coi như em chưa từng nói ra , được không ?”

“Không phải, không phải , Gia Hành.....” Hạ Hành Thù cũng có chút kinh ngạc vì thái độ Thẩm Gia Hành đột biến.

“Vậy vì cái gì?” Vì cái gì ở thời điểm cậu cần anh làm bạn nhất anh lại nói ra yêu cầu không cần gặp mặt ? Vì cái gì người nên là người chỉ dẫn cho cậu nay lại muốn rời cậu đi ?

“Là bởi vì anh không hy vọng em gặp Hà Quý sao? Em đây có thể không gặp hẳn, em có thể cam đoan dù gặp một lần cũng không , cho dù nhìn thấy hẳn em cũng sẽ né tránh, thật sự!”

“Gia Hành, em bình tĩnh một chút, hãy nghe anh nói!” Hạ Hành Thù giữ chặt hai tay Thẩm Gia Hành, đem người đã rời khỏi sofa đang không ngừng nghiêng hướng về phía anh kéo trở lại trên bàn “Anh không giận , thật sự không có. Anh nói muốn chúng ta không gặp nhau một đoạn thời gian cũng không phải vì giận dỗi , bởi vì anh biết em hiện tại thực mâu thuẫn, hơn nữa quyết định sau này đối với em rất trọng yếu, cho nên em càng không thể qua loa mà phán đoán, phải trải qua nghĩ sâu tính kỹ , xác định sẽ không làm cho bản thân em hối hận mới được. Anh chỉ muốn cho em một không gian tương đối công bằng, không chỉ cho em , cũng là với mọi người, gồm cả anh nữa, em hiểu chưa?”

Là chơi với một canh bạc mạo hiểm . Có lẽ, anh thật sự có thể dùng biện pháp khác để ngăn cản Thẩm Gia Hành chạm mặt Hà Quý, nhưng mà anh không thể vĩnh viễn cứ làm mãi như thế . Như bây giờ, đối mặt với Thẩm Gia Hành không có kinh nghiệm xử lý chuyện tình cảm , anh hẳn nên chỉ dẫn một chút, ảnh hưởng tới cậu , tựa như ý lại của con chim nhỏ khi mới sinh ra liền thấy chim mẹ , ở trong tim cậu dần vẽ ra hình dáng bản thân , đây nguyên bản là kế hoạch của anh , nếu tiến hành cũng không tồi tí nào.

Đúng vậy, anh đương nhiên có thể cứ như vậy làm cho Thẩm Gia Hành từng giây từng phút yêu anh , bắt động thanh sắc có được cậu , cho dù là Hà Quý cũng sẽ không phải đối thủ của anh , nhưng, như vậy thứ có được chỉ là Thẩm Gia Hành mà anh muốn, cũng không nhất định là Thẩm Gia Hành chân chính.

Cho nên lựa chọn buông tay , lựa chọn đánh cược , để quyền quyết định một lần nữa trở lại trong tay chủ nhân nguyên bản của nó.

Thẩm Gia Hành tâm tình thật không tốt.

Điểm ấy không cần nói rõ, chỉ cần xem khuôn mặt tuần tú đã cứng ngắc gần hai giờ của cậu là đủ biết .

Dưới cái dạng uy hiếp bằng sơn này, toàn bộ đồng nghiệp trong phòng không có một người nào dám tiến lên sờ râu cọp , cuối cùng đành phải đem một vị nam đồng bào duy nhất đá ra làm tiên phong.

Bình thường Tiểu Trương cùng Thẩm Gia Hành coi như quan hệ không tồi , đầu tiên trong lòng gã chửi thầm hết tất cả đám đồng nghiệp nữ trong phòng này , sau đó mới thật cẩn thận mà rón rén đến bàn làm việc của Thẩm Gia Hành , hỏi:“Thẩm trưởng phòng, thời gian nghỉ trưa cũng sắp tới rồi, anh muốn cùng bọn em đi xuống lầu ăn cơm không?”

Thẩm Gia Hành ngẩng đầu lườm gã một cái, lại lần nữa trừng hướng hồ sơ trong tay “Không cần, cảm ơn.”

Đinh đang đang, ngay mặt va chạm bằng sơn.

Tiểu Trương không tự giác vươn tay sờ sờ cái mũi, lại thử nói:“Chốc nữa em mang lên cho anh một hộp cơm được không ? Giữa trưa không ăn cái gì là không thể được nha.”

“Không sao, tôi có mang bánh mì.”

Rầm rầm , hoàn toàn dập nát.

Nhìn Tiểu Trương mặt xám mày tro mà rời đi, đáy lòng Thẩm Gia Hành nảy lên nho nhỏ một trận hồi lỗi , cậu không phải không biết Tiểu Trương là một mảnh hảo tâm, cũng biết hành vi của mình là đang giận chó đánh mèo, chỉ là cậu thật sự không thể khắc chế.

Nghĩ đến nguyên nhân khiến tâm tình mình tồi tệ thế này , không khỏi lại thở dài.

Ngày đó, tranh cãi giữa cậu cùng Hạ Hành Thù không hề có kết quả. Tuy rằng Hạ Hành Thù kiên trì nói đây không phải tranh cãi, nhưng cậu lại nhận định như thế, nếu không vì cái gì anh phải đưa ra cái loại yêu cầu này, hơn nữa vô luận như thế nào cũng không chịu lùi một bước?

Cậu đương nhiên cũng biết hết thấy chuyện này đều bắt đầu từ Hà Quý, nhưng cậu thật sự không rõ Hạ Hành Thù đến tột cùng muốn cậu làm thế nào ? Cho dù nói chính bản thân cậu không cần lựa chọn gì cả , lần nữa cam đoan có thể không gặp Hà Quý, cũng vẫn không làm anh có một tia hồi tâm chuyển ý , thật sự làm cho cậu không biết nên làm thế nào cho phải.

Thẩm Gia Hành không có hình tượng mà lấy tay cào đầu giứt tóc, quyết định vẫn nên buông chuyện phiền lòng, từ từ làm việc lấy ra bánh mì nhân đậu, chuẩn bị bắt đầu hưởng dụng cơm trưa đơn giản của chính mình.

Điện thoại trên bàn hợp thời vang lên, Thẩm Gia Hành phóng mắt nhìn thấy văn phòng trống rỗng, chỉ đành cầm lấy để nghe.

“Xin chào , đây là bàn tổng đài ở lễ tân lầu một , xin hỏi ngài Thẩm Gia Hành có đó không ?”

“Tôi đây , xin hỏi có chuyện gì?”

“Xin chào ngài Thẩm, có một vị Giang Hi Ngạn điện thoại tới tìm ngài , cần chuyển hay không ạ ?”

Giang Hi Ngạn? Đó không phải là tổng tài Hoya sao , bạn tốt của Hạ Hành Thù ? Hấn vì sao đột nhiên tìm đến đây ? Chẳng lẽ là..... Hành Thù bên kia xảy ra chuyện gì.....

Tưởng tượng đến loại có thể này, Thẩm Gia Hành lập tức đáp:“Thỉnh giúp tôi nói dây tới .” Trong thanh âm liên thanh cũng mang khẩn trương không tự giác .

Mấy giây chờ đợi sau, trong điện thoại truyền đến giọng nói mềm mại vốn không hợp tuổi thực tế của Giang Hi Ngạn:“Alô? Là mỹ nhân lão bà nhà Hành Thù đó sao?”

Vừa nghe đến câu xưng hô này, Thẩm Gia Hành tuy rằng cực kỳ bất mãn, nhưng đồng thời cũng buông tâm xuống, dù sao không ai sẽ khi bạn tốt gặp chuyện không may lại còn có loại thanh thần thể này.

“Xin chào, Giang tiên sinh, tôi là Thẩm Gia Hành.”

“Ai nha, cuối cùng cũng được nghe thấy tiếng của cậu rồi đó , tổng đài công ty các cậu thật đúng là nghiêm khắc, tìm người cũng phải kiểm tra một đồng vấn đề, tôi lại không biết ngành của cậu, bằng không có thể trực tiếp gọi vào rồi .”

“Thật có lỗi , để Giang tiên sinh mất nhiều thời gian như vậy, không biết anh vội vã tìm tôi có chuyện gì quan trọng không ?”

“Ai nha, nào có chuyện gì quan trọng đâu.” Trong ống nghe cứ nhiên truyền đến tiếng cười ha hả của Giang Hi Ngạn “Hai người chúng mình đi ra ngoài uống cà phê gặp mặt đi, thế nào?”

Ngữ khí như vậy, dùng từ như vậy, cho dù là thân phận bạn tốt của tình nhân cũng rất khó làm cho người ta không hướng tới suy nghĩ khác. Thẩm Gia Hành sợ run cả người, cẩn thận mà trả lời: “Giang tiên sinh quá khách khí, chỉ là thật sự ngại quá, thời gian nghỉ trưa bên tôi đã sắp hết, tôi không thể bỏ việc đi ra ngoài.”

“Không sao không sao đâu, không cần phải vào giữa lúc trưa thế này đâu, hôm nay tan việc xong hân cậu không còn việc gì nữa đúng không? Thế này đi, chúng ta hẹn nhau năm giờ rưỡi gặp tại nhà hàng Địa Trung Hải ở gần quảng trường Thế Kỷ nhé, cậu có biết đường không? Đồ ăn Hy Lạp ở nhà hàng này mới là chính cống đó. Tôi sẽ đặt chỗ trước, nếu cậu tới trước thì cứ việc báo tên tôi là xong. OK, vậy coi như định rồi nhé.”

Thẩm Gia Hành muốn cự tuyệt, nhưng loại thời điểm này tài năng làm chủ câu chuyện của Giang Hi Ngạn được phát huy tới kinh người, ngữ tốc bay nhanh hơn gió làm cho Thẩm Gia Hành hoàn toàn không có cơ hội mở miệng, sau đó hân chỉ nói thêm dăm ba câu rồi dập máy, im lặng khiến cho Thẩm Gia Hành đối với điện thoại cơ hồ trọn mắt há mồm, sau đó mới nhớ tới bản thân căn bản không biết được số điện thoại của Giang Hi Ngạn, ngay cả việc gọi lại để cự tuyệt cũng không thể.

— hoàn toàn bị người tính kế.

23. Chương 23

Cuối cùng đành nhận mệnh, Thẩm Gia Hành chỉ phải đứng năm giờ tan tầm rồi đi tới nơi đã hẹn trước, bởi vì sợ muộn còn nhịn đau lựa chọn ngồi xe taxi.

Quảng trường Thế Kỷ nằm ở khu Tâm Thiên Bắc, tầm sáu năm trước đây được quy hoạch kiến thiết thành một khu hưu nhân văn minh lại sa hoa, vẫn luôn được phần lớn thành phần trí thức hoan nghênh, hầu hết cửa hàng trong quảng trường đều lấy cao nhã làm phẩm vị, ưa chuộng bằng hiệu vô cùng cách điệu.

Thẩm Gia Hành trước kia chỉ ghé qua nơi này vài lần, không thích hỏi đường [hoặc là nói cậu ta cảm thấy mất mặt?] cậu lê phân nửa vòng mới tìm được cái bảng hiệu của nhà hàng Địa Trung Hải được viết cực “Nghệ thuật” kia, mà Giang Hi Ngạn sớm đã ngồi chờ, nhìn thấy Thẩm Gia Hành thì lập tức giang rộng đôi tay muốn ôm một cái để chào, Thẩm Gia Hành uốn éo thân nhẹ tránh đi, mau mau ngồi vào chỗ.

Giang Hi Ngạn cũng không giận, vẫn thân thiện mà cầm menu đưa cho Thẩm Gia Hành “Tôi vừa rồi đã tự mình chọn ra hai món ngon nhất, cậu xem còn có cái gì thích không, hoặc thêm hoặc sửa để cho bọn họ mang ra.”

Thẩm Gia Hành luôn luôn đối ăn uống không có chú ý, bình thường nếu ăn cơm đều là Hạ Hành Thù chuẩn bị trước sau, bởi vậy liền nói: “Tôi đối phương diện này không thạo, vẫn là khách tùy chủ đi.”

Giang Hi Ngạn mỉm cười gật đầu, lại bỏ thêm vài món ăn, lúc này mới để cho waiter lui ra, quay đầu lại, nói: “Xem ra Hạ đầu gối sủng cậu cũng thật khéo tay nhỉ, chắc lúc ăn cơm bình thường cũng không để cậu chuẩn bị đâu ha?”

Lời hỏi này thật làm cho Thẩm Gia Hành không biết đáp như thế nào mới tốt, chỉ hàm hồ nói: “Anh ấy đối với phương diện này khá thành thạo.”

Giang Hi Ngạn nghiêng đầu cười cười, bộ dáng cực kỳ đáng yêu “Cậu không biết rồi, hân trước kia không thèm để ý tới ăn mặc đâu, rất tùy tiện nhá, cho dù cho hân ăn mì rưỡi tương cay từ bữa sáng tới bữa tối cũng không kêu một tiếng, tôi thực chịu không nổi, nên cố gắng huấn luyện hân. Dần dà lâu ngày, hân bị tôi lây bệnh, kết quả hiện tại ngược lại còn hiểu biết hơn tôi, trăm phần trăm thành một tên tham ăn.”

Thẩm Gia Hành hơi kinh ngạc, nghe xong những lời này không hiểu sao trong lòng không mấy thỏa mái, vì thế cũng không có tiếp lời.

Đợi cho đồ ăn khai vị bắt đầu bùng lên, Thẩm Gia Hành nhìn món bánh mì có bát nước sốt trên bàn thì không biết dùng thế nào, Giang Hi Ngạn lập tức chỉ vào một cái đĩa nhỏ, nói: “Loại này kêu Hummus, là

làm bằng đậu xay Hy Lạp , đây là Tzaziki làm từ hỗn hợp dưa leo với sữa chua cùng tỏi nhuyễn, còn có , đây là pho mát Feta nổi tiếng nhất Hy Lạp , hương vị cùng pho mát bình thường không giống nhau, có thể bây giờ cậu ăn không quen , thôi ném thử trước đi , thử xem vừa miệng không nha .”

Thẩm Gia Hành thử theo , phát hiện bản thân cũng thích loại nước sốt tên Tzaziki này, mà Giang Hi Ngạn bởi vậy càng mở ra mấy hắt, mỗi món ăn mang lên đều phải chờ hắt giới thiệu một phen, cái gì là chén hải sản (1) , thịt bò hầm rượu cùng hồi hương, rượu vang từ nho đen , đều có thể được hắt chỉ ra chỗ độc đáo của mỗi vị, nhiệt tình này quả thực giống như chính hắt mới là ông chủ của cửa hàng này.

Đợi cho món điểm tâm ngọt cùng cà phê lên tới bàn sau, Giang Hi Ngạn mới rốt cục im lặng xuống , Thẩm Gia Hành được thả lỏng tinh thần cùng cái lỗ tai đồng thời cũng âm thầm chuẩn bị tinh thần, tuy rằng cậu cũng không hiểu biết người trước mặt này, nhưng cũng biết bồi dưỡng tình cảm tuyệt không phải mục đích Giang Hi Ngạn muốn gặp cậu.

Quả nhiên, khi Giang Hi Ngạn lại lần nữa mở miệng , thái độ trịnh trọng cùng trước đó cứ như hai người khác nhau “Tôi gần nhất nghe được một tin tức.”

Thẩm Gia Hành không nói gì, lắng lắng chờ câu tiếp của hắt .

“Nghe nói, thiếu gia Hà Quý của Hòa Tín, tầm trong tuần này sẽ từ Anh quốc trở về.”

Thẩm Gia Hành tay run lên, chén cà phê suýt nữa lung lay đổ ra.

Tuần này sao Lúc đầu chỉ là cậu đoán, lúc này ngữ khí khẳng định của Giang Hi Ngạn đã chứng thật ngay cho suy đoán đó , khó trách người nhà Hà gia sẽ lo lắng vội vàng như vậy.

Bất quá càng làm cho cậu giật mình đó là, Giang Hi Ngạn lại trực tiếp nói ra những lời như thế, nhất định là đã biết gì đó.

“Phải..... Hạ Hành Thù nói cho anh sao ?”

Giang Hi Ngạn cười yếu ớt:“Đương nhiên không phải. Hắt chỉ nói qua cho tôi rằng trong quá khứ của cậu từng có một người như thế, nhưng chưa nói đến tốt cùng là ai. Tình trạng quan hệ của hai người hiện nay cũng khiến tôi phát hiện vài điều , lại nghe tới tin tức như vậy, tính tôi đa tâm lắm, hơi chút hồi tưởng về thời gian Hà Quý rời đi cùng lúc Hạ Hành Thù quen cậu cũng đã đoán được đại khái câu chuyện .”

Thẩm Gia Hành rung mình, người trước mắt đang trưng ra khuôn mặt búp bê nhưng lại có tâm tư tỉ mỉ như thế, khó trách có thể cùng Hạ Hành Thù cùng nhau sáng lập ra Hoya.

“Giang tiên sinh, anh quả thật đoán đúng rồi, nhưng tôi ở phương diện giải đố cũng không am hiểu mấy, có thể mời anh nói thẳng ý đồ ra hay không ?”

“Ý đồ? Cậu hiểu lầm , tôi chỉ muốn biết kế tiếp cậu sẽ làm cái gì mà thôi .”

Thẩm Gia Hành cười khổ một tiếng “Tôi nghĩ quyền quyết định cái chuyện này đã không hoàn toàn thuộc về tôi . Tôi chỉ muốn gặp Hạ Hành Thù, nhưng anh ấy lại muốn tôi quyết định xong rồi mới gặp lại nhau , tôi nói cho anh ấy quyết định của tôi nhưng rồi anh ấy lại không tin.”

Giang Hi Ngạn trầm tư một lát, nói:“Thứ tôi hỏi quá mạo muội, cậu bây giờ còn thích Hà Quý không ?”

Nghe thấy cái vấn đề này , Thẩm Gia Hành cũng suy nghĩ trong chốc lát, mới hỏi ngược lại:“Anh cảm thấy rằng một người có thể đồng thời thích hai người sao?”

“Theo tôi mà nói là không thể. Bất quá, loại sự tình này cũng tùy người mà khác nhau , có vài người đại khái có thể như thế .”

Thẩm Gia Hành không có nghe nhầm trào phúng thản nhiên trong giọng nói Giang Hi Ngạn, cậu luôn luôn khí ngạo, huống hồ ám phúng như vậy lại là đến từ chính bạn tri kỷ của Hạ Hành Thù, bởi vậy càng khó có thể chịu được, ngữ khí tức khắc lạnh xuống “Giang tiên sinh, ở trong lòng anh , Thẩm Gia Hành chẳng lẽ chỉ là kẻ lạm tình không chuyên sao ?”

Giang Hi Ngạn lại vẫn thản sắc tự nhiên , nói:“Cậu hiểu lầm , tôi không có cái ý đó đâu . Tân hoan cựu ái, khó có thể chọn lựa , cái này vốn đã là vấn đề khó khăn không nhỏ trên tình trường , cậu có bối rối cũng

thực bình thường.” Hấn nhướng mi lên, nghiêng nghiêng thân “Nhưng , thứ tôi nói thẳng, cậu đối Hành Thù, không khỏi quá mức ích kỷ, cho nên tôi cũng lại càng không yên tâm.”

Lúc này hai người xem như đã giương cung bạt kiếm, không có nửa điểm không khí hòa bình, Thẩm Gia Hành cũng không tái cổ kị, trực tiếp đáp:“Chuyện giữa tôi cùng anh ấy , chỉ có chúng tôi rõ ràng nhất , người bên ngoài không nên tùy tiện có kết luận.”

“Quả thật, tôi cũng không rõ giữa hai người các cậu đã xảy ra chuyện gì, bất quá chẳng lẽ chính cậu cũng rõ ràng sao? Cậu có thể đứng ở trên lập trường của Hành Thù vì hấn mà suy nghĩ không ? Hấn vì sao muốn cậu thận trọng làm ra quyết định, hấn lại vì cái gì không tin quyết định của cậu, những chuyện này cậu chưa nghĩ tới sao? Lúc hấn biết chuyện này có tâm tình gì , khi không chịu gặp cậu lại có dạng tâm tình thế nào, những chuyện này cậu hiểu được chưa ?”

Thẩm Gia Hành chấn động, lập tức cảm thấy giữa cổ bị nghẹn , tâm loạn như ma, không biết nên mở miệng như thế nào.

Vấn đề của Giang Hi Ngạn rất bén nhọn , cậu thật sự một cái cũng đáp không được.

Sao chưa từng có chú ý tới ? Chẳng lẽ chính mình đúng như hấn nói , thực ích kỉ ?

Không được, cậu cần không gian để tự hỏi, cậu không thể tái ngồi không ở chỗ này

Thẩm Gia Hành “Xoát” mà rời ghế đứng lên .

“Thật có lỗi, tôi muốn đi trở về. Mặt khác, có lẽ anh nói đúng , tại chuyện này tôi có sai , bất quá vẫn xin anh đừng lại nhúng tay , dù sao anh chỉ là bạn của Hành Thù.”

Nói xong, Thẩm Gia Hành xoay người muốn rời khỏi, ai ngờ đúng lúc này, Giang Hi Ngạn thanh thoi mà tung ra một viên địa lôi cuối cùng —

“Ai nói tôi chỉ là bạn Hành Thù? Tôi là mối tình đầu của hấn a, đương nhiên là có quyền lợi quan tâm vấn đề tình cảm của hấn, nếu ánh mắt hấn không tốt tôi chẳng phải cũng mất mặt theo đó sao .”

24. Chương 24

Thẩm Gia Hành hoàn toàn không nhớ rõ bản thân mình ở nhà hàng nói những gì.

Cậu cũng không nhớ rõ cuối cùng chấm dứt đối thoại bằng cách nào , chỉ biết là Giang Hi Ngạn lái xe đưa cậu về nhà , sau đó cậu vẫn ước ở trên sofa , ngơ ngác mà ngồi tới hiện tại.

Đương lúc Giang Hi Ngạn nói xong câu , tim cậu như bị nổ tung lên , đến giờ cảm giác này vẫn chưa tiêu tán .

Chua , cay , mặn , đắng , một loại cảm giác loạn thất bát tao.

Lại có chút bưng bít đại ngộ, khó trách Hạ Hành Thù sẽ dung túng Giang Hi Ngạn như vậy, thay hấn tận tâm khổ khổ mà gánh vác toàn bộ công ty cũng không oán giận, nguyên lai, nguyên lai là có duyên cớ như thế đây .

Nói không chừng , hiện tại trong lòng anh cũng chưa buông hấn ra đâu ? Giang Hi Ngạn xinh đẹp như vậy, người lại khôn khéo, huống chi vẫn là mối tình đầu khó quên trong đời, mỗi ngày đối mặt , làm sao buông bỏ.

Tưởng tượng đến hình ảnh trước kia khi hai người bọn họ ở chung một chỗ , hốc mắt Thẩm Gia Hành liền nóng lên.

Tử hồn đản, đại hồn đản, Hạ Hành Thù, anh cứ nhiên cái gì cũng chưa nói cho tôi biết, lại còn có ý định giấu diếm, anh đúng là đồ heo rừng không biết xấu hổ !

Ôm lấy gối , Thẩm Gia Hành một trận binh binh bang bang đập thật mạnh.

Đập xong rồi, tiếp tục ngồi ngẩn người.

Kỳ thật, cậu có tư cách trách Hạ Hành Thù sao?

Vấn đề Giang Hi Ngạn hỏi rất khá, cho tới nay, cậu chưa bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh người khác rồi vì Hạ Hành Thù suy nghĩ, bởi vậy cũng vẫn không cảm nhận chân chính được tình cảm của mình, cho tới bây giờ, cậu rốt cục có thể chân thật cảm nhận được, biết được mối tình đầu của người yêu mình gần ngay trước mắt, cảm giác trong lòng kia quả thực là đứng ngồi không yên.

Sao có thể thông dong trấn định !

Chỉ hận không thể đem Giang Hi Ngạn lập tức ném tới bên kia đại dương, lại viết lên người Hạ Hành Thù một dòng dấu hiệu phòng dịch “Người này là vật sở hữu của Thẩm Gia Hành, xin cấm sờ mó lung tung” mới có thể an tâm.

Chỉ là, cậu lại hoàn toàn không có đi chú ý loại tâm tình này của Hạ Hành Thù!

Không chỉ không có chú ý, còn ở trước mặt anh không hề cố kỵ mà nhắc tới Hà Quý, ở khi anh hỏi cũng không cho ra đáp án kiên định, ngược lại đem vấn đề bản thân vớt cho anh.

Thật sự là tình nhân kém cỏi !

Trong lúc nhất thời cậu hoàn toàn lâm vào cảm giác chán ghét bản thân, Thẩm Gia Hành đem mặt vùi sâu vào trong gối, ngay cả dũng khí đối mặt với ngọn đèn cũng không có.

Hồi lâu, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng nhạc loáng thoáng, cậu mới giống như bị đánh thức, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đi đến cửa phòng ngủ, nhìn hộp âm nhạc tinh xảo đặt ở bên giường, một búp bê nhỏ trên mặt hộp đang khiêu vũ chuyển vòng, âm nhạc xướng ra cũng không phải cái danh khúc gì, mà là một câu lặp lại từng lần –“Đêm đã khuya, nên ngủ rồi”.

Đó là Hạ Hành Thù mua cho cậu, sợ cậu buổi tối ham chơi thức đêm, nên đặc biệt hẹn đúng 11 giờ, hảo thức giục cậu sớm lên giường một chút.

Thẩm Gia Hành vẫn nhìn búp bê nhỏ bằng thủy tinh, xem nó dạo qua một vòng lại một vòng, thẳng nhìn khi âm nhạc rốt cục ngừng lại, phòng lại khôi phục một mảnh im lặng, cậu đột nhiên xoay người cầm lên áo khoác chạy ra khỏi cửa.

Tùy tay gọi tới một chiếc xe taxi, nói với lái xe địa chỉ nhà Hạ Hành Thù, Thẩm Gia Hành bắt đầu trừng mắt nhìn tình hình giao thông phía trước, hận không thể trong chớp mắt tới nơi.

“Anh bạn trẻ à, tối khuya mới đi ra ngoài thế này, sao không đem theo chiếc dù nha?”

“Ách?” Nghe được lái xe taxi hỏi tựa như người thân quen, Thẩm Gia Hành lúc này mới chú ý tới, nguyên lai trên mặt đường vì mưa nhỏ nên đã ướt đầm, trên người chính mình cũng dính chút thủy khí ẩm ướt, chỉ là vừa rồi hoàn toàn không có cảm giác.

Cậu chỉ đành bắt đầu cầu nguyện — lão thiên gia à, để cho mưa này mau mau ngừng đi.

Đáng tiếc, trong thời gian này, lão thiên gia đã sớm trốn đi ngủ từ lúc nào, bởi vậy lời cầu nguyện của cậu hoàn toàn không có tác dụng.

Khi xe taxi đi tới cổng của một khu nhà ở cao cấp, mưa nhỏ đã kéo thành mưa phùn, Thẩm Gia Hành xuống xe, ôm đầu vừa định nhanh chóng hướng bên trong khu nhà chạy tới, kết quả lại bị bảo an ở cửa lớn ngăn cản.

Người ở trong khu nhà này hầu hết đều là kẻ có tiền có tiếng, nên việc quản lý cũng đặc biệt nghiêm, bảo an cơ bản nhận thức tất cả hộ gia đình. Lần trước Thẩm Gia Hành đã cùng Hạ Hành Thù đi tới, nhưng đi bằng xe con nên không gặp trở ngại gì, nhưng hiện tại đã gần rạng sáng, cậu là người xa lạ mà cứ thế muốn chạy vào là một vấn đề thập phần khó khăn.

Thẩm Gia Hành vốn định gọi điện thoại cho Hạ Hành Thù để chứng minh thân phận, nhưng tưởng tượng đến mấy ngày nay Hạ Hành Thù vẫn không chịu tiếp điện thoại của mình, cứ như thế gọi cho anh cũng

không làm nên chuyện gì nha. Cuối cùng cậu đành phải thương lượng để bảo an đưa cậu tới nhà Hạ Hành Thù để xác nhận, vì thường xuyên đi qua đi lại nên mưa rơi vào trên người cậu càng ngày càng nhiều .

Hạ Hành Thù nghe được tiếng chuông liền ra mở cửa, nhìn thấy Thẩm Gia Hành cả người đều ướt sũng, cứ như là thủy nhân , anh sửng sốt chừng vài giây, mới cơ hồ tức đến ứa gan mà lôi cậu vào nhà

“Sao lại thành cái dạng này nha ?!”

Thẩm Gia Hành vươn tay gạt đi vài sợi tóc ướt trên trán, có điểm đáng thương hề hề mà chỉ chỉ phía sau “Trước giúp em thu phục những người kia đã .”

Hạ Hành Thù đem dép lê cho cậu đi , một lần nữa nhìn phía ngoài cửa, nhìn thấy nhân viên bảo an hướng anh cúi đầu mỉm cười, không khỏi thở dài.

Thẩm Gia Hành đi thẳng vào phòng trong, theo thói quen mà trực tiếp tìm được buồng vệ sinh, đem áo khoác sớm đã ướt sũng ném vào máy giặt. Lúc này Hạ Hành Thù cũng đã tiến bước bảo an, lại vào trong phòng mình lấy ra một bộ áo ngủ, đi ra giao đến trên tay Thẩm Gia Hành.

“Trước tắm rửa đi, có việc thì để sau nói .” ngữ khí không để cho cự tuyệt.

Thẩm Gia Hành nhún nhún vai, lại chui vào trong phòng vệ sinh.

Tiếng nước ào ào truyền tới trong tai, hòa cùng tiếng mưa bên ngoài . Hạ Hành Thù liếc nhìn cánh cửa dưới ánh đèn lộ ra mông lung , lại nặng nề ngồi vào trên xô pha.

Trong nháy mắt nhìn thấy cậu, nói không sợ hãi thì là gạt người rồi.

Nhiều ngày trôi qua trốn tránh không gặp như thế , căn bản chưa từng có giúp gì cho cái gọi là “Bình tĩnh mà tự hồi”, ngược lại chỉ làm cho tưởng niệm chồng lên càng cao mà thôi .

Kỳ thật anh hối hận .

Tuy rằng mọi người đều nói kẻ chìm trong tình yêu đều thành thẳng góc, nhưng đại khái cũng không có kẻ nào góc đến như anh vậy, rõ ràng thắng lợi gần ngay trước mắt, lại đột nhiên đi trợ giúp đối thủ của mình , cứ như bản thân là thánh nhân không bằng.

Hạ Hành Thù cười khổ một tiếng , vì bản thân trong ngoài không đồng nhất. Trong lòng hận không thể đem tất cả trong ngoài của Thẩm Gia Hành giữ lấy, ngoài miệng lại nói ra lời nói như gặp quỷ “Công bằng lựa chọn”; Sợ hãi nghe được cái đáp án mà bản thân không muốn nên kéo dài thời gian gặp mặt, lại mỗi kỳ danh viết thành cho cậu đầy đủ thời gian để suy nghĩ kĩ càng

Nếu là như thế, vừa rồi nên nhấn tâm đem cậu nhốt ở bên ngoài cửa mới đúng !

Vì kết luận không thực tế cuối cùng này, Hạ Hành Thù cười đến càng khổ .

25. Chương 25

“Em tắm xong rồi.”

Thẩm Gia Hành mặc áo ngủ của Hạ Hành Thù đi ra, chiều dài quần áo cũng chênh lệch không quá nhiều, vốn là dạng quần áo rộng thùng thình nhưng khi mặc trên người cậu lại phá lệ tôn lên một cổ mi cảm tình tẻ , cổ tay cùng mắt cá chân lộ ra ngoài, mong manh đến nỗi như sờ vào thôi cũng vỡ. Do tóc còn tích nước nên được tùy ý phủ lên một chiếc khăn tắm trắng, khiến khuôn mặt có vẻ góc góc nhỏ nhỏ , rồi lại lộ ra tinh thuần đáng yêu khó được.

Hạ Hành Thù nhìn thấy cậu đi tới gần bên rồi ngồi xuống , thấy cậu tựa hồ hoàn toàn không có ý muốn dùng cái khăn kia, đành phải tự mình động thủ sát tóc cho cậu, mà Thẩm Gia Hành cũng cứ im lặng mà ngồi mặc anh đùa nghịch.

Phải chà chà , trái xát xát , tóc dường như biến dài ra .

“Hành Thù, em có chuyện muốn nói.”

Lực tay không thể quá nặng, bằng không sẽ làm tổn thương mái tóc mềm mại của cậu.

“Ừm ? Nói đi.”

Chân tóc cũng phải lau khô , bằng không sẽ dễ dàng cảm mạo.

“Nga. Chỉ là..... Em thích anh , đã sớm thích .”

Tóc hơi vênh lên , phải lấy lược chải cho gọn lại

Hạ Hành Thù trấn định mà đứng lên , mang lược tới, trở lại trước sô pha ,từng ly từng tý đem tóc đen mềm mại của cậu chải vuốt chỉnh tề từng sợi.

“Em thật xác định?” Tốt lắm, thanh âm cũng đĩnh.

Thẩm Gia Hành giang cánh tay, vây quanh thắt lưng anh , đem mặt dán ở phía dưới trái tim anh .

“Thật sự. Em cũng vẫn chưa nói cho anh..... Thực xin lỗi.”

“Đừng nói thực xin lỗi!”

Thẩm Gia Hành vụng trộm giương mắt nhìn biểu tình của anh, thế nhưng vẫn cứ là thông dong như vậy, nếu không phải những lời này lộ ra ý tứ hàm xúc, thật đúng là không dám xác định lời mình nói có tác dụng gì không , người này thật sự là đã kích lòng tự tin của người khác mà .

Vươn tay kéo anh cùng nhau ngồi xuống, Thẩm Gia Hành một bên nghịch đầu ngón tay của anh , một bên chậm tiếng nhỏ lời , nói :“Anh biết không? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt em đã có ấn tượng rất tốt với anh .”

“Thật không? Sao khi anh gặp lại em lần nữa , nhìn phản ứng của em cũng không giống vậy nha .”

Thẩm Gia Hành “Ba” một cái vỗ vào tay anh “Vậy cũng không thể trách em à nha , ai kêu anh đột nhiên xuất hiện ở chỗ em làm việc , khiến em ngay cả một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, sau lại còn đưa ra yêu cầu dọa người như vậy, hơn nữa cư nhiên còn uy hiếp em, dù là ai cũng đều đổi từ hảo cảm sang không hảo cảm đấy .”

“Ừm ha , ngày mai anh phải lên chùa thắp nhang mất thôi , vậy mà có thể từ sổ đen tìm được đường sống trong chỗ chết.” Một phần là do thái độ Thẩm Gia Hành mềm mại, Hạ Hành Thù so với phía trước dần dần thả lỏng, cũng một lần nữa có tâm tình nói giỡn .

Thẩm Gia Hành cười khúc khích :“Anh đúng là nên lên chùa thắp hương đi, nếu không phải em lúc đó khoan hồng độ lượng, không cùng anh so đo, anh đã sớm bị đào thải bị knock out rồi .” Nói xong, cậu đột nhiên lại xoay người cùng Hạ Hành Thù mặt đối mặt, nghiêm mặt nói:“Hành Thù, tuy rằng ngay từ đầu em cũng không tình nguyện, nhưng khi em đáp ứng cùng anh kết giao em cũng nói cho chính mình , anh là một đối tượng thật là tốt khó được, cho dù em tự mình đi tìm cũng không nhất định có thể tìm được ai tốt hơn anh , cho nên em phải quý trọng, cho anh cơ hội đồng thời cũng là cho chính em một cái cơ hội.”

Hạ Hành Thù há mồm muốn nói, lại bị Thẩm Gia Hành lấy tay che lại .

“Hôm nay em muốn đem tất cả mọi chuyện đều nói rõ ràng, ở trước khi em chưa nói hết anh không được xen vào !”

Người bị tước đoạt quyền lên tiếng lại gật gật đầu.

“..... Như anh biết ,em trước kia thích Hà Quý , từ lúc vào đại học quen hần sau không lâu, liền phát giác thích hần, bất quá hần vẫn không biết, em cho tới bây giờ cũng không nói cho hần. Gần nhất là bởi vì bạn bè em không nhiều lắm, không muốn mất đi phân hữu tình này, thứ hai cũng bởi vì em cũng nhìn ra hần không có huynh hướng trong phương diện này . Tuy rằng là chính em đã lựa chọn cái gì cũng không nói, nhưng khi nhìn thấy hần cùng cô gái khác kết giao thì vẫn rất thống khổ. Thống khổ, rồi lại không có cách nào, cho nên em bắt đầu chạy đến các quán bar hỗn loạn , tại loại hoàn cảnh như thế cũng đánh mất chính mình, gã đàn ông trước kia chúng ta dạo phố gặp qua cũng quen từ hồi đó . Mặc dù có rất nhiều lần đều cảm thấy nên buông bỏ mới tốt , nhưng mãi cho đến khi tốt nghiệp, vẫn khắc chế không được ý niệm muốn ở bên người hần , mà bạn gái khi đó của hần phải trở về nhà nên hai người họ chia tay , cho nên cuối cùng

em lựa chọn liều chết liều sống mà chen chân vào Hòa Tín, tuy rằng không nhất định mỗi ngày có thể cùng hân gặp mặt, nhưng có thể thấy hân, biết hân sống như thế nào, em vốn cũng sẽ không xa cầu cái gì.”

Hạ Hành Thù ôn nhu mà nhìn cậu “Sau đó?”

“Sau lại.....” Thẩm Gia Hành thất thần mà nhớ lại “Sau lại, trước một ngày gặp được anh, giám đốc muốn em lên tầng quản lý giao một văn kiện, vừa đúng lúc ấy Hà gia bọn họ mở một cuộc họp gia tộc, một đám người từ phòng họp dũng mãnh tiến ra, kết quả có người không cẩn thận đụng vào em, người thì không sao, nhưng khiến cái ví trong túi em rớt ra, bên trong có cất ảnh chụp của Hà Quý, vừa khéo cũng trượt ra.”

Hạ Hành Thù hoàn toàn có thể tưởng tượng ra đó là một loại trường hợp xấu hổ như thế nào, mà sắc mặt Thẩm Gia Hành lược hiển tái nhợt, thuyết minh cậu có bao nhiêu không muốn đi hồi tưởng lại cái hoàn cảnh kia.

“Lúc ấy, tất cả mọi người của Hà gia ở đó đều trừng mắt em, em đã không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể đứng ở nơi đó, sau đó bọn họ bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, sau đó Hà Quý từ trong đám người đi ra, hân thấy em, cũng thấy thứ trên mặt đất, sau đó mặt hân trở nên rất khó xem.”

Chung quy vẫn nhịn không được tâm tình thương tiếc cho cậu. Hạ Hành Thù giang ra cánh tay ôm lấy người trước mắt, nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu “Tốt lắm, hết thấy đều đã qua đi, đừng khóc.”

“Em không khóc.”

Đúng vậy đúng vậy, em không khóc, chẳng qua là vẻ mặt so với khóc còn làm người ta đau lòng hơn.

“Hành Thù..... Em không trách hân như vậy, thật sự không trách hân, cho dù hân dùng ánh mắt khinh bỉ cùng sỉ nhục nhìn em cũng không quan hệ, em đã sớm nghĩ tới sẽ có thể như vậy. Nhưng hân không nên ở trong cái tình huống kia chạy suốt đêm để xuất ngoại, thậm chí ngay cả một câu một chữ cũng không lưu lại, cho dù là cự tuyệt, cho dù là mắng em, cũng nên gặp em mà chính mồm nói với em, em muốn, cũng chỉ có đến thế..... Hân có thể vừa quay đầu đã trốn tránh đến Anh quốc, nhưng lại không ở lại để vì em suy nghĩ qua một chút.”

Dùng trán mình kề sát trán cậu, Hạ Hành Thù nhẹ giọng an ủi: “Đừng suy nghĩ nữa, đem thống khổ này đều quên đi, đều đã trôi qua. Em xem, anh đều đã bắt đầu tự trách rồi này, không nên bức em như vậy, khiến em nghĩ tới nhiều chuyện không thỏa mái.....”

Cảm nhận được độ ấm từ làn da trên trán truyền đến, tình tự của Thẩm Gia Hành dần dần từ hồi tưởng thoát li đi, từ khi lời nói ôn nhu kia truyền ra, cho dù là nghĩ đến tình cảnh khi nghe Hà Quý vội vàng xuất ngoại mà khiếp sợ, hoặc sau đó bị người Hà gia không ngừng quăng lãnh nhãn, tựa hồ đều trở nên không hề có lực sát thương như trước. Hạ Hành Thù đối bản thân cậu mà nói, quả thực giống như là có chứa ma lực.

“Không, em còn chưa nói xong mà, mục đích của em hôm nay cũng không phải muốn kể lại chuyện trong quá khứ. Hành Thù, điều em muốn chân chính nói với anh, cho dù không gặp được anh, em cũng sẽ không truy đuổi Hà Quý, bởi vì ở thời điểm kia em cũng đã hạ quyết tâm, phải hoàn toàn buông tha cho đoạn cảm tình này, bắt đầu cuộc sống của chính em một lần nữa. Em là người đã ra quyết định thì sẽ không lại quay đầu, cho nên, em với hân đã sớm kết thúc, hoàn toàn kết thúc.” Nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, cậu đột nhiên cúi đầu, nam thanh nói: “..... Huống chi, anh tốt với em như thế..... Em lại không phải kẻ vô tâm vô phế, không biết cảm kích.” Nói xong lời cuối cùng, mặt đã chậm rãi đỏ lên.

Hạ Hành Thù nâng cằm cậu lên, thật sâu nhìn vào trong mắt cậu “Có phải chỉ có cảm kích hay không? Gia Gia, em tốt nhất nên xác định, tuy rằng anh nói anh cho em cơ hội lựa chọn, nhưng anh đã sớm thu hồi, cho dù mặc kệ em nghĩ thế nào anh cũng không buông tay, em thật sự đã chuẩn bị tư tưởng chưa?”

“Ai nha, em thấy hân là anh cố tình nha!” Thẩm Gia Hành ôm tay anh, có điểm nổi giận dưng dưng mà trừng mắt với anh “Cái gì nên nói cái gì không nên nói em chẳng phải đã nói rõ ràng hết rồi sao? Anh cũng biết tâm hư vinh của em lớn, sĩ diện nữa, khiến em tự mình nói thích anh như thế chẳng lẽ không thấy xấu hổ sao? Vốn đang muốn chờ anh tự mình chậm rãi phát hiện, ai biết anh bình thường thận trọng đến như mũi kim, ở vấn đề quan trọng lại thô y như thùng đựng nước vậy đó. Còn nữa, em..... Ai, anh hiện tại cũng đã biết, em chỉ thăm mền người khác nên cũng không có kinh nghiệm luyện ái, cho nên rất ít cần đứng ở

lập trường người khác mà tự hỏi , khó tránh khỏi thành thói quen chỉ vì chính mình suy nghĩ, kết quả hoàn toàn xem nhẹ tâm tình của anh , khiến anh thay em nhận nhiều thương tâm như thế. Được rồi, hiện tại em đã nhận tội xong, trách nhiệm đều ở trên người em , cái này anh vừa lòng rồi chứ ?” Vừa nói xong, cậu lại cảm thấy ngượng ngùng, hai gò má lập tức đỏ như lửa đốt, nhưng có muốn che dấu cũng không kịp, chỉ đành càng thêm dùng sức mà trừng Hạ Hành Thù.

Ai ngờ Hạ Hành Thù lại đột nhiên đứng lên, một tay kéo Thẩm Gia Hành vào trong ngực, gắt gao không buông tay.

“Anh ... anh sao thế ?” Thẩm Gia Hành hoảng sợ, đẩy vai anh vài cái, lại không dám dùng sức nhiều.

“Gia Gia..... Gia Gia, em cảm thấy anh thực sự đối tốt với em lắm sao ? Đó là bởi vì ở trước mặt em anh cố tỏ ra hào phóng, rõ ràng trong lòng có lo lắng có chờ mong, cũng giả bộ khiến em nghĩ rằng anh đã liệu định hết mọi chuyện . Chỉ là , thượng thiên đâu có thiện tâm như thế ? Mỗi lần em biểu hiện còn tốt hơn cả anh kì vọng.” Dem môi gần sát vành tai mềm mại , Hạ Hành Thù thấp giọng nói:“Cho nên, ai cũng đừng nghĩ hay trông cậy anh sẽ nhượng bộ . Anh từng nói qua sẽ cho em cơ hội chọn lựa phải không ? Bỏ nó đi ! Coi như cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói . Không chỉ lần này, cho dù về sau cũng thế , anh sẽ không cho em cơ hội hướng về người khác , em phải có giác ngộ đó .”

Thẩm Gia Hành nhẹ nhàng gợi lên khóe môi, Hạ Hành Thù nói chuyện như vậy, thật sự cùng ôn ngôn hòa ngữ của anh lúc bình thường một trời một vực , chỉ là , làm sao bây giờ, nhìn đến cường thế, tràn đầy chiếm giữ với cậu như vậy, chính cậu lại ngược lại càng thêm thích , ngay cả tâm cũng đều mềm mại như có dòng nước ấm đang chảy qua .

Lấy tay ôm lại tấm lưng dày rộng của anh, Thẩm Gia Hành xuất kỳ bất ý mà ở trên cầm anh hôn nhẹ một cái rất nhanh , nói:“Hiện tại em còn chưa dám khẳng định mà nói rằng trong lòng đã hoàn toàn không có bóng dáng Hà Quý, nhưng có chuyện em có thể cam đoan với anh, chỉ cần khi anh ở trước mặt em , trong đầu của em nhất định chỉ biết tới mình anh thôi , thế nào?”

Loại vấn đề này còn cần trả lời sao? Chỉ biết nói chuyện mà không biết ở tại thời điểm này hành động thì thực là tên ngốc , huống chi cái hôn phớt qua vừa rồi lại hoàn toàn khiến dự vọng nổi lên , nếu tư tưởng đã câu thông xong, hiện tại đương nhiên là nên cùng người mình nhớ thương lại không được gặp nhiều ngày câu thông thân thể một chút.

Cúi đầu dùng môi tìm tới một cặp môi cánh hoa ấm áp mềm mại khác, nhẹ nhàng hàm chứa, tinh tế liếm thử , dùng đầu lưỡi vẽ lướt qua , ở khi được đến tín hiệu cổ vũ thì lại linh hoạt tham nhập, đầu tiên là chọc ghẹo cái lưỡi vẫn không chịu hoạt động, cùng nó ở trong khoang miệng đẩy qua lại như con thoi, thẳng đến khi nó buông tha cho kiên trì, bò lên cùng lưỡi mình cuốn giảo cùng một chỗ, ở trong hô hấp nóng bỏng chợt phân tức hợp, cảm giác được có chất lỏng trắng mịn từ một khe hở tràn ra , nhưng cũng không có người đi bận tâm.

Ngay tại khi Hạ Hành Thù vừa hôn vừa đem người trong ngực ôm ngang lấy , chuẩn bị dời bước tiến vào phòng ngủ, Thẩm Gia Hành lại đột nhiên rất không nể tình tránh khai một phen, hô lớn:“Chờ một chút!”

“Làm sao vậy?” Trời ạ, cứ nhiên ở loại tình huống này kêu ngừng , cậu không biết đó là thực khó khăn sao.

Thẩm Gia Hành lại hoàn toàn mặc kệ, một bộ đứng lý hợp tình nói:“Thiếu chút nữa đã quên , còn có một chuyện trọng yếu cần phải hỏi anh , anh trước nói rõ ràng cho em , về Giang Hi Ngạn là mối tình đầu của anh là như thế nào , ần?”

Hạ Hành Thù trong lòng kêu to không tốt, mau mau đề lại hai vai tình nhân của mình , hỏi:“Hôm qua em gặp qua hắn ? Hắn nói với em thế à ?”

Thẩm Gia Hành nhướng mi “Đúng vậy, bất quá anh đừng nghĩ sẽ nói sang chuyện khác được , là ai nói cũng không trọng yếu, em chỉ quan tâm sự thật thôi .”

“Ai..... Em không biết, là ai nói có đôi khi vẫn rất trọng yếu đấy” Hạ Hành Thù bất đắc dĩ thở dài “Anh đã nghĩ sao em thành tình chuyển biến ý tưởng như thế , nguyên lai là do hắn phá rối.”

“Hử? Có ý gì?”

“Gia Gia, em bị tên kia đùa giỡn , anh tin tưởng hẳn nói như vậy nhất định là vì kích em , cố ý lừa em .”

Thẩm Gia Hành hồi tưởng một chút, đúng là lúc nghe Giang Hi Ngạn nói xong cậu cũng có vài phần nghi ngại “Nói như vậy, hẳn kỳ thật không phải mối tình đầu của anh rồi?”

Hạ Hành Thù không khỏi cười khổ “Ách, cũng không thể nói như vậy..... Em nghe anh giải thích nhé .” Vì thế Hạ Hành Thù đã đem hoàn cảnh gặp được Giang Hi Ngạn đầy thuần khiết ở hồi trung học, như thế nào bị cái bề ngoài thiên sứ của hắn lừa gạt, như thế nào sinh ra thiếu nam tình hoài như vậy, sau lại như thế nào biết được bề ngoài thiên sứ mà bên trong ác quỷ , mối tình đầu đầy ảo tưởng bị vỡ nát như pha lê như thế nào.

“Cho nên, em có thể tưởng tượng , từ đó về sau anh sợ hắn còn không kịp, càng đừng nói là thích. Hiện tại anh cùng hắn nhiều lắm chỉ có thể tồn hữu , thay lời khác mà nói chính là tên lao công thẩm thương bị thế lực ác đàn áp mà không dám phản kháng , tuyệt đối không có loại quan hệ như đại nhân ngài nghĩ đâu.”

Thẩm Gia Hành nghe xong lại lâm vào trầm tư, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, lé mắt nhìn anh “Thật sự?”

Hạ Hành Thù giơ lên tay phải làm thề trạng “Thiên chân vạn xác, nếu có nhị tâm, trời tru đất diệt.”

“Ngô, tính cho anh có biểu hiện tốt . Được rồi, em là thực đế ý , oan có đầu nợ có chủ, hôm nay buông tha anh , hôm nào em sẽ lại đi tìm Giang Hi Ngạn tên kia tính tổng nợ .” Thẩm Gia Hành bẻ bẻ ngón tay mình .

Cho dù Hạ Hành Thù rất muốn nhắc nhở lão bà đại nhân nhà mình một chút, cậu đại khái là đâu không lại con hồ ly Giang Hi Ngạn giả dối tâm tư kia, nhưng tưởng tượng đến trình độ để ý mặt mũi của Thẩm Gia Hành , nếu anh thẳng mặt nói như thế , phỏng chừng chính mình đêm nay không chỉ không thể ôm mỹ nhân về, chỉ sợ còn có thêm nguy cơ quỵ xuống lau sàn, cho nên vẫn nên thức thời chút, chờ về sau tái nghiêm phòng bị hai người có cơ hội tiếp xúc là được .

Về phần hiện nay , loại thời gian quý giá này nên làm cái gì?

Đương nhiên chỉ dùng để làm một ‘ chuyện kia ’ tối hữu ích !

26. Chương 26

Khi ngọt ngào đạt tới mãn điểm, ranh giới càng cao thêm một tầng thì là cái gì?

Hỏi Hạ Hành Thù, anh sẽ nói nó kêu “Hạnh phúc”. Thẩm Gia Hành không dám dễ dàng mà dùng loại từ hạnh phúc này để hình dung cảm thụ hiện tại của bạn thân, bởi vì cậu trước kia cho tới bây giờ đều không nhận được quá , nhưng, có lẽ đã sắp tiếp cận được nó .

Bọn họ tựa hồ đang thể nghiệm một loại quan hệ đổi mới, yêu chiều cùng hưởng thụ so với trước kia càng thêm ngang hàng , quan hệ càng gần gũi . Bọn họ đều đang khai thác một điều mới lạ từ chính bản thân mình cùng đối phương, Hạ Hành Thù không còn biểu hiện như kiểu anh nắm giữ định liệu trước được mọi sự, anh ngẫu nhiên sẽ đột nhiên nói ra vài ba câu tùy hứng bá đạo, tổng làm cho Thẩm Gia Hành trợn mắt há mồm, mà Thẩm Gia Hành cũng trở nên càng sẵn sàng ôn nhu, không còn giống một đứa nhỏ chỉ chờ được cưng chiều, chuyển biến như vậy làm cho bọn họ đều có phần không quá thích ứng, nhưng lại đều hưng trí bừng bừng mà thăm dò thể nghiệm .

Đáng tiếc, thực nghiệm kì còn chưa đủ dài, vừa mới vài ngày mà thôi, cái người mà Giang Hi Ngạn từng nói sẽ về trong tuần này cũng đã về y hẹn vào đúng chủ nhật.

Kỳ thật rơi vào chủ nhật thì không cần lo lắng , hai người bọn họ cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy Hà Quý đầu tiên , tới sáng sớm ngày hôm sau khi Hạ Hành Thù đưa Thẩm Gia Hành đi làm, anh cũng chẳng nói gì, chỉ yên lặng nhìn Thẩm Gia Hành mở cửa xuống xe, ôn nhu mỉm cười, nhưng thật ra Thẩm Gia Hành quay đầu lại nhìn thấy biểu tình anh như thế , sống sót vài giây, sau đó tràn ra tươi cười, cúi người hôn khẽ lên đôi môi của anh một cái .

“Yên tâm đi.”

Một khắc ấy cậu hạnh phúc đến mức thậm chí có điểm đau đớn, cậu đã chọn người để bầu bạn với mình cả đời thì cũng phải học cách như thế nào để thương anh , hết thấy trả giá trước kia đều đáng giá.

Hơn nữa, nên là siêu giá trị mới phải ?

Thời điểm Thẩm Gia Hành đi vào công ty là cũng có chút không yên , tuy rằng cậu đã sớm nghĩ được nên dùng bộ mặt như thế nào mới là tốt nhất để đối mặt với Hà Quý, nhưng chân chính tới trước mặt người ta thì vẫn khó tránh khỏi khản trương.

Bất quá cậu khản trương dư thừa , suốt một ngày, Hà Quý đều không xuất hiện.

Thời điểm tan tầm , cậu rất cục nhẹ thở một hơi, nghĩ đến cũng phải , đám trưởng bối Hà gia kia đương nhiên là muốn cho hắn nghỉ ngơi nhiều một chút , sao có thể để hắn vừa về đã phải đi làm ngay ngày hôm sau.

Nhưng vừa chuyển ngày thì cậu nhận được một tin tức, Hà Quý sẽ tham dự một tiệc rượu từ thiện vào tối nay, mà chính cậu cũng phải đi , bởi vì chủ sự của tiệc rượu này là một đối tác mà bọn cậu mới vừa làm ăn .

Vừa nhận tin tức, cậu lập tức trốn khỏi văn phòng đi gọi điện cho Hạ Hành Thù , đem tình huống thành thành thật thật mà báo cáo lại cho anh .

“Anh cũng đi nhé , đi giúp em.” Nói xong, lại thêm vào câu “..... Cho em thêm can đảm.”

Đầu kia điện thoại tựa hồ là cười khẽ một tiếng, sau đó Hạ Hành Thù nói “Ừ”.

Nghe thấy tiếng trả lời , tâm Thẩm Gia Hành lập tức từ trên cao an an ổn ổn mà rơi xuống bụng, khản trương và vân vân đều trong nháy mắt chạy trốn vô tung vô ảnh.

Lúc tan tầm còn phải về nhà thay quần áo, Thẩm Gia Hành là người như thế, cho dù ở thời điểm quan trọng cũng sẽ không quên đem chính mình thu thập đến ngăn nắp lượng lệ , áo sơ mi nào được lấy ra cũng phải thử hai lượt mới thỏa mãn.

Mới vừa cái được ba nút áo , điện thoại đột nhiên vang lên, dù thế Thẩm Gia Hành cũng phải mặc xong tây trang rồi mới đi tiếp , nguyên lai là chị hai nhà hắn.

Khách sáo ân cần thăm hỏi vài câu sau, Thẩm Mạn vào thẳng vấn đề “Gia Hành à, chuyện lần trước chị nhờ em tìm giúp anh rể công việc đó , có tin tức gì không?”

Thẩm Gia Hành nhin không được trở mình xem thường, cậu khi nào thì đáp ứng giúp bọn họ ? Ngoài miệng chỉ qua loa lấy lệ nói:“Chị à , chị cũng đừng trông cậy vào em , việc em có thể tìm ra cũng đều là việc vặt vãi , mà chị lại luyến tiếc để anh rể đi làm .”

“Ôi, xem em nói cái gì kia , ở trước mặt chị còn khiêm tốn cái gì, công việc của em tốt như vậy, khẳng định nhận thức không ít người. Hay là bây giờ em kiếm tiền nhiều rồi, chê bọn chị khiến em mất mặt ?”

“Chị , chị nói gì thế ? Em không có ý đó.” Thẩm Gia Hành nhú mày, nhìn nhìn đồng hồ trên tường, thời gian không còn nhiều lắm , tiệc rượu bảy giờ rưỡi bắt đầu, loại tiểu binh như bọn cậu còn phải tới trước thời gian nữa kia .

“Hắc, em đừng dấu diếm chị , chị nghe mẹ nói rồi , mấy ngày hôm trước không phải em gửi về nhà hai vạn đồng đó sao , nếu không phải có việc tốt, sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.”

Thẩm Gia Hành quả thực không biết nên nói cho chị ta hiểu thế nào, đó là do mấy tháng nay cậu cùng Hạ Hành Thù kết giao, vẫn không dùng tới tiền của chính mình, kết quả bất tri bất giác tích lũy được nhiều như thế , hơn nữa còn cộng thêm phần tiết kiệm trước kia rồi mới gửi hết về .

Cậu cũng không phải không áy náy , bản thân cậu chỉ thích đàn ông, đời này không có khả năng hoàn thành kỳ vọng của cha mẹ , cũng không có can đảm về đối mặt với bọn họ, chỉ có thể dùng loại phương pháp này tấn chút hiếu tâm, cũng may trong nhà không chỉ có mình cậu là con trai , không đến mức đeo trên lưng tội danh làm cho Thẩm gia tuyệt hậu.

“Em hiện tại có việc gấp, không có thời gian , hôm nay không nói được nhiều , sau này sẽ gọi lại cho chị . Tiền kia em tích góp một năm mới có , chớ đừng nghĩ nhiều quá , bye bye .” Nói xong liền tiếp vài câu, Thẩm

Gia Hành lập tức cúp điện thoại , cũng bắt chấp chị cậu có phản ứng gì hay không, mau mau vuốt thẳng quần áo chạt ra cửa.

Cái này khen ngược, bị người nháo thành như vậy, đều suýt quên hôm nay còn có một nhân vật trọng yếu cần gặp mặt đó nha .

Chạy tới hội trường cũng đã bảy giờ hơn, vạn hạnh là giám đốc còn chưa xuất hiện, Thẩm Gia Hành lấy chút thức ăn nguội mới mang lên , tìm một góc nào đó để ăn tạm , loại tiệc rượu này khi chính thức bắt đầu sẽ phải chạy theo giám đốc để lập mối quan hệ , hiện tại không lấp đầy bụng thì chắc không còn có cơ hội .

Vừa ăn một chút , lục tục đã có không ít người đi vào hội trường, có vài người Thẩm Gia Hành nhìn quen mặt, trên tạp chí tài chính và kinh tế không thể thiếu mấy người này , nhưng đại bộ phận cậu vẫn nhận không ra dòng họ lai lịch.

Đang đánh giá, lại có một hàng ba người tiến vào tầm mắt, Thẩm Gia Hành vừa thấy, lưng lập tức “Xoát” mà thẳng lên , lại chợt thấy vị trí mình đang đứng khá khó thấy nên mới hơi chút hoãn tinh thần.

Đi theo sau cùng là lão sếp của cậu , mà ở phía trước , chính là Hà Quý và một ông bác khác.

Thẩm Gia Hành yên lặng nhìn hẩn, vẫn là dung mạo tuấn dật như cũ, mỉm cười thân thiết, nhìn không ra mấy tháng du học có lưu lại thay đổi gì, đại khái là rất khá.

Đi lên trước cùng giám đốc của mình chào hỏi, không thể tránh né mà cùng hai người còn lại đối diện , nhìn đến trong mắt Hà đầu tiên là toát ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Ai, thôi, đã có một cái nhìn thế này, thương tâm không cam lòng trước kia cũng nên xóa sạch đi.

Thẩm Gia Hành thử cho hẩn một cái mỉm cười lạnh nhạt để đáp lại, thật cũng không phải quá khó khăn.

Trong nháy mắt , Hà Quý đã bị ông bác của hẩn lôi đi khắp nơi hàn huyên, Thẩm Gia Hành cũng thối lui, quay đầu lại nhìn chung quanh tìm kiếm người hẩn nên xuất hiện , chánh chủ không trông thấy nhưng cậu lại thấy một thân ảnh của vị khác.

“Giang, Hi, Ngạn! Cuối cùng cũng để tôi tóm được anh !”

Giang Hi Ngạn quay trở lại, nhìn thấy cậu , lập tức giương lên một tươi cười thật lớn “Thực khéo đấy nhá , tôi cũng đan tìm cậu nè .”

Thẩm Gia Hành hồ nghi “Anh vì cái gì muốn tìm tôi ? Hạ Hành Thù đâu, sao còn chưa đến?”

“Tôi cũng chỉ là người được người ta nhờ vả thôi nha, có người bị chuyện bám mình , phải muộn chút mới tới , để tôi tới trước nói với cậu một tiếng .”

Thẩm Gia Hành vừa nghe đã bắt đầu bẻ ngón tay “Vậy được, hai người chúng ta chẳng bằng tận dụng để thanh toán một ít ân oán.”

Giang Hi Ngạn chớp chớp đôi mắt to “Chúng ta có ân oán à ?”

“Anh dám nói ngày đó không phải cố ý lừa giỡn tôi không ?”

“Tôi có sao?”

“Hành Thù rõ ràng chỉ lúc bị anh nhất thời mê hoặc mà thôi, mới không phải như anh nói, anh nói thế có phải đang cố ý kích máu ghen của tôi nổi lên không hả?”

“Cho nên tôi chỉ nói tôi là mối tình đầu của hẩn, cũng không nói hẩn là mối tình đầu của tôi à nha , đây chỉ sự thật.”

Thẩm Gia Hành thiếu chút nữa chán nản, khó trách Hành Thù không cho cậu đi tìm Giang Hi Ngạn tính sổ , người này quả thực là cao thủ chơi xấu.

Đang ở thời điểm mắt to trừng mắt nhỏ, Giang Hi Ngạn đột nhiên lộ ra một tươi cười quý dị, Thẩm Gia Hành còn chưa phản ứng lại xem đã xảy ra chuyện gì, trên vai đã bị người vỗ nhẹ một cái .

Xoay người, Hà Quý.

“Mình có việc muốn nói với cậu, lại đây một chút đi?”

Thẩm Gia Hành ngoan trờng mắt nhìn Giang Hi Ngạn một cái, sau đó không cam lòng mà gặt đầu.

Đi ra ngoài tầm hai ba bước, chợt nghe người phía sau nhẹ nhàng nói: “Đúng rồi tiểu Gia Gia, đã quên nói cho cậu, mục đích tôi tới hôm nay chỉ vì xem diễn thôi.....”

Thẩm Gia Hành thiếu chút nữa quay lại đi hành hung hấn một lát.

Bị Hà Quý lôi kéo cánh tay đi ra ngoài sân thượng, Thẩm Gia Hành có chút tim đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn vào nơi mà bọn họ chạm nhau, không nghĩ tới hấn thể nhưng chịu đựng chạm vào cậu, như vậy ít nhất hấn cũng coi như đem cậu trở thành bằng hữu ?

Thời khắc đứng mặt đối mặt, không khí có phần xấu hổ.

Cuối cùng vẫn là Hà Quý mở miệng trước “Trong khoảng thời gian này cậu có khỏe không ?”

Thẩm Gia Hành gặt gặt đầu “Ừ, rất tốt.” Cho dù có thời điểm không tốt thì như thế nào đâu, chẳng lẽ có thể nói ra sao.

“Cái kia, Gia Hành..... Trong lúc mình ở Anh, đã suy nghĩ rất nhiều chuyện.”

“Ừm?” Thẩm Gia Hành có chút giống như vô tình mà đáp lại.

“Cậu..... Là thật đối với mình có tình cảm thế sao ? Vì cái gì mình vẫn đều cảm giác không được ?”

Thẩm Gia Hành có chút dở khóc dở cười “Có lẽ cậu muốn mình nói ra đáp án phủ định, nhưng thực đáng tiếc, đó là sự thật.” Về phần vì cái gì lại không có cảm giác, đó là bởi vì lòng của cậu cho tới bây giờ đều không có đặt trên người mình .

“Mình cũng không phải có ý đó đâu..... Mình chỉ muốn nói, chúng ta làm bạn bè nhiều năm như thế , đột nhiên lập tức biến thành như vậy, trong khoảng thời gian ngắn mình phản ứng không tới . Nhưng mình tuyệt đối không có suy nghĩ khinh thường cậu, cũng không có việc không coi cậu là bạn bè.....”

“Nói như vậy, chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bạn ?” Thẩm Gia Hành kinh hỉ mà nhìn hấn, trời biết, cậu là cỡ nào không muốn bởi vì tình yêu mà đem đoạn hữu tình lúc trước kia cũng hủy diệt theo , dù sao Hà Quý là một trong ít người cậu thân cận.

Hơn nữa, nếu cậu có thể bình thản cùng Hà Quý làm bạn bè, cũng nói lên rằng khi cậu đối diện với tình cảm kia cảm cũng đã có thể bình thường trở lại đi?

Hà Quý có chút do dự, lại thực cẩn thận mà đáp: “Mình cho tới bây giờ cũng không từng nói qua cậu không phải bạn mình nha, chúng ta vẫn nên để hết thủy thuận theo tự nhiên đi, cho dù, cho dù cậu vẫn tiếp tục thích mình , mình cũng sẽ không vì nguyên nhân đó mà xa lánh cậu.”

“Chờ đã !” Thẩm Gia Hành đột nhiên có cảm giác có chỗ nào đó tựa hồ không quá thích hợp “Mấy chú bác của cậu..... Không nói gì với cậu sao ?”

“Cái gì?”

“..... Là , chuyện mình đã có bạn trai đó .”

“Cậu nói cái gì?!” Hà Quý giật mình mà dương cao âm điệu “Cậu sao lại có..... Cậu không phải mới vừa còn nói..... Là ai?”

Thẩm Gia Hành có chút không rõ ràng lắm tình huống hiện tại, sao hấn thoát nhìn là một bộ..... Thực tức giận?

“Anh ấy , kỳ thật là.....”

“Hi, cần tôi tự giới thiệu không?” Một đạo thanh âm đột nhiên từ sau lưng truyền đến, hơn nữa chủ nhân của thanh âm cực kỳ tự nhiên mà đưa tay khoác lên vai Thẩm Gia Hành.

“Anh cuối cùng cũng tới !” Quay đầu lại đối mặt với khuôn mặt bình tĩnh của Hạ Hành Thù, cậu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nói thật, tuy rằng chỉ cùng Hà Quý nói mấy câu, nhưng cậu vẫn cảm thấy thực khẩn trương.

“Hạ phó tổng?!” Hà Quý không thể tin được mà đem tầm mắt qua lại di động ở trên người hai người “Chẳng lẽ, anh chính là.....?”

Thẩm Gia Hành một phen giữ chặt tay Hạ Hành Thù , gật đầu nói:“Anh ấy chính là bạn trai hiện tại của mình, các cậu hẳn đã quen nhau từ trước ?”

Hạ Hành Thù sờ sờ cái mũi “Khụ, Gia Gia a, em không thể đem hai chữ ‘Hiện tại’ xóa đi sao.” Lập tức chuyển hướng Hà Quý nói:“Hà tiên sinh, tôi vừa thấy bác trai đang không ngừng tìm anh đấy , không biết có phải có chuyện quan trọng hay không nữa .”

Thẩm Gia Hành nhìn về phía trong phòng, quả nhiên bác của Hà Quý đang nhìn chăm chú vào bọn họ bên này, trong mắt ẩn ẩn có đề phòng.

“Cậu nếu có việc , thì nên đi qua đó đi.”

“Chỉ là.....” Hà Quý phiêu liếc Hạ Hành Thù một cái, tựa hồ không muốn cứ rời đi như vậy.

Thẩm Gia Hành cười “Dù sao chúng ta không phải hiếm có dịp nói chuyện phiếm , để trưởng bối chờ sẽ không tốt lắm.”

Hà Quý bị thuyết phục , thật sâu nhìn cậu một cái rồi mới xoay người đi vào đại sảnh.

Thẩm Gia Hành không có tâm tư đi về đứng phó với đám thương nhân hồ li này , Hạ Hành Thù đương nhiên cũng vui vẻ đắc bồi cậu, vì thế hai người chỉ ở chỗ nói chuyện phiếm, mà Hà Thế Khanh bên kia lại không hy vọng cậu lại cùng Hà Quý tiếp xúc, ước gì cậu cứ lại bên người Hạ Hành Thù mới tốt, bởi vậy lão lôi kéo Hà Quý nhập vào tràng xã giao , để tránh hấn rảnh rồi có thời gian chạy tới chỗ cậu .

Chờ tiệc rượu tiến hành được đến quá nửa , Hạ Hành Thù liền hướng chủ sự cáo tội, mang theo Thẩm Gia Hành rời đi về nhà.

Hai người đương nhiên đều không có chú ý tới Hà Quý quay đầu nhìn hướng về bóng dáng bọn họ bằng ánh mắt phức tạp.

Vừa đến nhà Hạ Hành Thù, Thẩm Gia Hành tùy tay cởi tây trang ném ở trên ghế, sau đó cả người ngã ngồi vào trong một góc của sofa .

Hạ Hành Thù khóa cửa, chậm rãi đến gần, tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu “Người kia, đối với em có cảm giác.”

Thẩm Gia Hành lập tức ngồi dựng lên “Anh cũng nghĩ như vậy?!” Sau đó phát giác cách mình nói không quá đúng “Ách, tuy rằng lời hấn nói có chút quỷ dị, nhưng hấn cũng không có nói rõ, có lẽ là em suy nghĩ nhiều.....”

Hạ Hành Thù nhin không được gõ đầu cậu “Em mà cũng học được cách lừa mình dối người rồi sao? Từ ánh mắt hấn nhìn em cũng sẽ biết anh nói thật hay giả.”

“Nhưng.....” Thẩm Gia Hành cúi đầu “Em không biết hấn vì cái gì lại thay đổi, cũng không biết..... Nên đối mặt với hấn như thế nào.”

Hạ Hành Thù vươn tay, muốn sờ sờ tóc của cậu , khi vươn đến nửa đường lại ngừng lại, thu tay về.

“Vậy hiện tại em đối hấn..... Là cảm giác gì?”

Thẩm Gia Hành ngẩng đầu, đầu tiên là bí hiểm mà nhìn anh, sau đó đột nhiên nhìn cánh tay đã thu lại của anh, giương lên một tươi cười tuyệt mỹ “Anh suy nghĩ cái gì thế, Hành Thù? Sẽ không phải lại nói lời quỷ gì đó rằng muốn cho em lựa chọn công bằng chứ ? Anh không phải đã nói không bao giờ cho em cơ hội nữa sao, chẳng lẽ anh muốn đổi ý? Em nói cho anh , mơ đi !”

Hạ Hành Thù nhìn cậu , hồi lâu, rốt cục buông tha thở dài một hơi, hướng cậu vươn tay, không thể kìm nén mà cười “Xem ra, anh thật sự không thể lại có ý tưởng gì khác, nếu không là anh không xứng với em .”

“Ừm ha” Thẩm Gia Hành ngạo nghễ đưa tay mình để vào trong tay anh “Em tạm thời giữ lại quyền lợi cho anh bị đào thải knock out.”

Hạ Hành Thù vừa khẽ sử dụng lực, đưa cậu kéo đến trong ngực, cúi đầu hôn nhẹ hai má cậu “Vì thưởng cho nem, cũng vì chuộc tội, anh đi làm một chén sundae , thế nào ?”

“Hoa quả phải có dâu tây dưa hấu chuối tiêu với kiwi.”

“Cái này, anh tận lực.....”

“Còn có, kem , em muốn là hương khoai môn .”

“Ách, Gia Gia, hương khoai môn lần trước đã bị em ăn sạch .”

“Ai để ý, anh đi mua!”

27. Chương 27

Cũng sắp gần tết rồi , thừa dịp ngày nghỉ theo luật định cùng ngày nghỉ tết của hai người gộp lại cũng đủ một tuần , Hạ Hành Thù đề nghị cậu cùng anh đi ra nước ngoài du lịch .

Thẩm tiểu gia đã từ chối ngay từ đầu , bởi vì loại hành vi không phù hợp với sinh hoạt của cậu này cực độ lãng phí tài nguyên hầu bao , thẳng đến khi Hạ Hành Thù đưa ra phương án giải quyết, cung thỉnh Thẩm tiểu gia dọn về trong căn nhà sơ sài cùng anh , cũng giúp cho cậu sau này giảm bớt được một khoản tiền điện nước nhà ở , lúc này mới đổi được cái gật đầu đáp ứng của Thẩm tiểu gia, chuyển du lịch tuần trăng mật của hai người (một người nói như thể thôi) cứ như vậy được định rồi

Trời mới biết tính toán như vậy ai mới tiện nghỉ ai .

Hôm nay, Thẩm Gia Hành tìm tới công ty xin nghỉ đồng trước thời hạn , trong bụng cao hứng như đang nở một đóa hoa, lại còn chủ động ôm đồm nhiệm vụ mua đồ ăn trưa cho cả phòng , biến thành mọi người đều hô to đại kỳ tích thứ chín của thế giới hiện thế.

Cầm danh sách cơm trưa của mọi người đi vào thang máy, Thẩm Gia Hành ở trong không gian không có bóng người mới bắt đầu pose (tạo dáng) , trong chốc lát làm đủ loại biểu tình , chơi đùa tới bất diệt nhạc hồ, đột nhiên thang máy dừng lại, cánh cửa kim loại mở ra , Thẩm Gia Hành vội vàng thu hồi tay chân , một lần nữa làm một mỹ nhân lạnh lùng , sau đó , ở khi thấy người từ bên ngoài bước vào thì biểu tình cứng ngắc .

Hà Quý cũng sững sốt một hồi , mới cất bước đi đến.

“Này , hảo , cậu đi tầng mấy ?” Thẩm Gia Hành vội vàng thu liễm tâm trạng , chào hỏi .

“Cùng cậu giống nhau, tầng một.”

Sau đó, hai người lâm vào trầm mặc.

“..... Cậu cùng Hạ Hành Thù, được bao lâu rồi ?”

“Chắc cũng sắp năm tháng .” Thẩm Gia Hành nhìn đỉnh thang máy.

“Ách? Nhưng khi đó cậu rõ ràng còn.....” Trong mắt Hà Quý nhảy lên ý vị bị lừa gạt cùng khiển trách.

Thẩm Gia Hành quả thực vì hấn bất thanh khiển trách mà bật cười, bĩu môi nói:“Là sau lúc cậu xuất ngoại đấy .”

“Vậy cũng quá nhanh!..... Là bởi vì mình sao?”

Thẩm Gia Hành rốt cục cười lên tiếng, cậu cơ hồ có thể tưởng tượng rằng trong đầu Hà Quý đang suy diễn như thế nào về tình tiết câu chuyện này , nhưng cậu cũng không phải là nam diễn viên bi tình , mặc dù ở ngoài hình thức mà nói cũng có chút tương tự.

“Quý, đừng nghĩ nhiều quá , cùng cậu không quan hệ . Là tên kia bám dai quá nên mình không cự tuyệt được , bất quá, mình cũng hiểu được rằng mình cướp được một đại tiện nghi .”

“Hắn..... Đối với cậu tốt lắm?”

“Này Coi như không xấu đi.”

Nhìn cậu đề nên không được tươi cười ngọt ngào, Hà Quý biết, Hạ Hành Thù đối xử với cậu cũng không phải ở cái loại ‘ không xấu’ như cậu vừa nói .

Không thể không thừa nhận, có vài thứ , dường như hắn đã bỏ lỡ.

Chỉ là , ông trời cũng thực thích đùa với hắn , hắn bị người ta kéo vào một ván bài không hề báo trước, khi hắn khó khăn lắm mới quyết định hạ bài , thì vì cái gì mà người khởi xướng kia lại tuyên bố trò chơi đã bị xóa bỏ rồi chứ ?

Mà tâm của hắn , làm sao mới có thể trở về như lúc ban đầu đây ?

.....

Căn cứ vào ý kiến cùng kinh nghiệm du lịch phong phú của Hạ Hành Thù, bọn họ lựa chọn Pattaya của Thái Lan làm nơi đến . Kỳ thật, cái loại hình thức lấy bãi biển để làm chiêu bài dụ khách du lịch này, Hạ Hành Thù đã sớm đi qua , đếm còn không hết, nhưng bởi vì Thẩm Gia Hành kiên quyết không cho phép chọn khu vực Âu Mỹ không hề định tỷ nào , mà mùa đông phương Bắc lại quá mức rét lạnh, bởi vậy anh buộc lòng phải chọn lộ tuyến Đông Nam Á, mà đại khái là Thái Lan.

[Nhật : Há há , Người ta nói Pattaya là thiên đường của giới tính thứ 3 đó hé hé]

Mới tới Pattaya Thẩm Gia Hành phi thường hưng phấn, vừa thấy biển thì cũng không thèm cởi giày mà chạy xuống nước , hoạt bát quả thực giống một đứa trẻ. Cậu không phải chưa thấy qua biển , ngoại thành T thị của bọn họ cũng gần biển , chỉ là biển bên kia đều là màu xám bụi , hoàn toàn không xanh thẳm trong suốt như biển trước mắt này , xanh đến mức gần như biếc, thậm chí có chút trong suốt, tay người chạm vào nước hết như đang đặt trong một khối thạch lớn vậy .

Bọn họ đặt trước một khách sạn kiểu gia đình tại làng du lịch , trực tiếp tọa lạc ở trên bờ cát chưa được sử dụng của quận Jomtien ở Pattaya, quanh làng du lịch là một dải bãi biển , bởi vậy khách du lịch ở đây cũng sẽ không cần phải chạy đi chen chúc ở bãi biển công cộng đông người , từng phòng trên hành lang đều được làm bằng gỗ lại làm theo phong cách biệt thự nhỏ đơn lẻ , cũng có khoảng cách khá xa với các khách trọ khác , mà hai điểm này đương nhiên đều là nguyên nhân khiến Hạ Hành Thù nguyện ý chọn nơi này.

Chỉ không quá hai ngày, Hạ Hành Thù liền phát hiện thân ái của mình có nhiệt tình thực lớn , có thời gian liền lôi kéo anh đi tới bờ cát dạo chơi , hai người bọn họ đều biết bơi , hơn nữa kỹ thuật bơi đều tính không tồi, chẳng qua Hạ Hành Thù còn có thể lặn xuống nước, mà Thẩm Gia Hành cũng chưa từng chơi qua trò đó . Thẩm Gia Hành lôi muốn học cách lặn xuống nước, kết quả lại phát hiện cậu thật có thiên phú , ngay cả người huấn luyện trong làng du lịch cũng dựng thẳng ngón tay khen ngợi, khen cậu học thật mau, đem cậu đặc ý tới mức suýt thì vênh đuôi lên tới tận trời .

Buổi tối, ở dưới yêu cầu mãnh liệt của Thẩm Gia Hành , hai người đi vào nội thành vui chơi , trên con đường đầy màu sắc , khách sạn, câu lạc bộ đêm san sát, quán bar không có mặt tiền lại nhiều đến mức đếm không xuể, toàn bộ Pattaya giống như mọi thành phố không đêm khác . Thẩm Gia Hành đương nhiên là đầu tàu gương mẫu lôi kéo Hạ Hành Thù chui vào một quán bar thoát nhìn trang hoàng không tồi, gọi hai chén rượu không quá cao độ , tìm một góc có ngọn đèn mờ mờ ngồi xuống , hưng trí bừng bừng mà nhìn những người đủ các màu da khác nhau vận những bộ đồ thiên kì bách quái đang tự say mê trên sàn .

Nhìn trong chốc lát, Thẩm Gia Hành đột nhiên buông chén rượu, ở một hành lang nhỏ chật hẹp bắt đầu học khiêu vũ của người Thái , cậu vốn cũng chỉ mặc một kiện áo bó sát người không có cổ tay áo , cổ tay áo được cuộn lên càng khiến cánh tay thêm rắn chắc tiêm dài, khoa tay múa chân vài cái cậu liền quay đi quan sát một cô gái Ấn Độ, sau đó liền mô phỏng điệu múa bụng , còn làm bộ trong tay mình có một chiếc khăn mỏng manh mà hướng Hạ Hành Thù làm đủ mọi bộ dáng , đem anh cười đến đổ cả rượu lên bàn.

Chơi đến hơn mười một giờ, hai người mới dẹp đường hồi phủ, Thẩm Gia Hành còn chưa muốn ngủ , vì thế dắt Hạ Hành Thù đi đến bên ngoài hành lang nhà gỗ, để Hạ Hành Thù ngồi dựa trên tường nhà trước , sau đó chính mình lại nhàn hạ ngồi ở vị trí ngay phía bên trên anh.

Bầu trời đêm Pattaya đen tuyền , tựa như một khối mả nã đen được khảm lên trên đỉnh đầu , hoàn toàn không giống bầu trời đã bị ô nhiễm trong các thành phố lớn, vô số ngôi sao nhỏ tựa như viên kẹo rải rác bốn phía , chiếu ra ánh sáng nhu hoa .

Thẩm Gia Hành đầu tựa vào ngực người phía sau , nhìn lên cảnh đêm đẹp không sao tả xiết, mặt có chút đắm chiêu mà thở dài.

“Suy nghĩ gì thế ?”

Thẩm Gia Hành cúi đầu, nắm tay Hạ Hành Thù đang đặt bên hông cậu , nghịch ngợm ngón tay “Cuộc sống như vậy, làm cho người ta cảm thấy giống như ảo giác.”

“Đích xác thực mộng ảo, cho nên mới có nhiều người như vậy tới đây nghỉ mát .”

“Bởi vì rất giống ảo giác , cho nên ngược lại sẽ làm người ta hoài nghi cuộc sống trước kia có phải là giả hay không, lại hoặc là , hết thấy trước mắt mới là giả .”

Hạ Hành Thù cười khê “Hiếm khi thấy em thâm trầm như vậy đấy .”

“Anh nói đúng , em không thích suy nghĩ thứ gì sâu xa . Từ khi phát giác bản thân là loại người này sau,em cũng rất ít khi nghĩ tới ngày mai sẽ thế nào, về sau phải sống như thế nào. Không phải bị quan, nhưng đây là sự thật.” Chậm rãi quay đầu, con người tinh lượng chống lại Hạ Hành Thù “Chỉ là , khi cùng anh ở chung , sẽ có nhiều cái trong chớp mắt , em dường như có thể tưởng tượng ra ngày mai của tương lai .”

Hạ Hành Thù chậm rãi buộc chặt cánh tay, đem người trong ngực nâng cao lên , sau đó nhẹ hôn lên đôi môi nói ra lời khiến anh cảm động không thôi “Không cần tưởng tượng đâu , anh sẽ để em trải qua từ từ . Hơn nữa, nhất định tốt đẹp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của em .”

Dưới bầu trời đêm Pattaya tuyệt đẹp , đêm nay, có một đôi tình nhân xinh đẹp , cùng một đoạn ái tình mỹ lệ .

28. Chương 28

Sáng sớm, ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ bằng gỗ chiếu vào trong phòng, đáng tiếc chỉ chiếu tới góc giường , chiếu không tới người còn chưa thanh tỉnh ở trên giường .

Bất quá theo thời gian trôi qua, nhiệt độ không khí dần dần kéo lên, Thẩm Gia Hành cũng vẫn là không chịu nổi, chậm rãi mở mắt.

Tuy rằng cũng chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng vẫn ngồi dậy, lại ở khi xoay thắt lưng suýt thì ngã ngược trở về giường , cuối cùng đành phải lấy tay chống lên trên giường để cho thân thể dần dần thích ứng.

Nghĩ đến tình sự tối hôm qua, cậu không khỏi rên rỉ một tiếng, đại khái là do ngày hôm qua cậu nói lời gây kích thích, biểu hiện của Hạ Hành Thù so với dĩ vãng đặc biệt nhiệt tình, kịch liệt triền miên mà lần nữa yêu cầu, ngay cả người thân kinh bách chiến như cậu cũng thiếu chút mở miệng cầu xin tha thứ. Bất quá, không chịu khuất phục thì phải trả giá là bản thân hiện tại bước đi cũng khó khăn.

Nhấc lên chăn lập tức xuống giường, tùy ý để ánh mặt trời sáng lạn chiếu ở trên người mình, mấy vết hồng rải rác quanh thân, tỏ rõ trình độ kịch liệt của chiến sự đêm qua.

Thẩm Gia Hành trước tiên ở trong phòng dạo qua một vòng, không có nhìn thấy bóng dáng Hạ Hành Thù, vì thế mới cầm lên một bộ quần áo tùy tiện mặc vào , rời khỏi phòng tìm người.

Bốn phía trong phòng cũng không có người, đi dọc theo bờ cát cũng không tìm được, mãi cho tới khi đi ra đại sảnh của làng du lịch, mới nhìn thấy Hạ Hành Thù từ nhà ăn đi ra.

“Anh đang làm gì thế ?” Thẩm Gia Hành đi lên trước , trên mặt không có khí sắc gì, đầu tiên là do thân thể không khỏe, thứ hai là không muốn thừa nhận rằng mình đi một lượt dài như thế chỉ vì khản trương muốn nhìn thấy người này .

“Em lại không thấy tờ giấy anh lưu lại sao ?”

“Ờ giấy? Cái gì, không chú ý tới.” Phát hiện tựa hồ là vấn đề do mình , Thẩm Gia Hành le lưỡi, khoe mắt chú ý tới túi lưới trên tay Hạ Hành Thù , lập tức nói sang chuyện khác “Đây là cái gì vậy ?”

Hạ Hành Thù bắt đắ dĩ lại sững nịch mà vươn tay kéo cậu trở về, vừa đi vừa giải thích :“Anh cùng phòng bếp nhà ăn thưởng lượng một chút, mua vài kí hải sản mà họ mới đưa tới sáng nay, anh muốn chúng ta cùng nhau nướng đồ ăn .”

“Anh xác định hai chúng ta sẽ không bị đau bụng đấy chứ ?”

Hạ Hành Thù bật cười mà ở trên lưng cậu nhéo một cái , kết quả chợt nghe Thẩm Gia Hành một tiếng kêu thảm thống, sau đó anh bị ấn một quyền thật mạnh, lập tức tỉnh ngộ là do mình phạm “Lỗi”, vội vàng giúp cậu mát xa mát xa .

Từ trung tâm phục vụ thuê một lò nướng cùng một cái bàn, mua thêm một ít thịt và cánh gà cùng gia vị đồ nướng , hai người ở một nơi cách phòng không xa bắt đầu nổi lửa , chuẩn bị bữa sáng kiêm cơm trưa hôm nay của bọn họ. Thẩm Gia Hành từ sau lần sinh nhật đó , trù nghệ rất có tiến bộ, mà Hạ Hành Thù thân là một kẻ sành ăn , sao lại không có một thân trù nghệ tốt chứ , bởi vậy hai người rất nhanh liền quen việc , đem thịt nướng được tẩm gia vị lên bếp , hương khí bốn phía, ngay cả hàng xóm ở nhà gỗ khác cũng bị hấp dẫn mà chạy ra xem thử .

Đợi cho đến lúc nướng cũng được tầm hai suất đồ ăn , Hạ Hành Thù cũng không để Thẩm Gia Hành mang hộ , một mạch đuổi cậu về ghế trước, Thẩm Gia Hành cũng không nhún nhường, ngoan ngoãn chạy đến trên ghế ngồi xuống, cầm lên cánh gà nướng liền cắn mấy miếng .

Đợi cho đến khi cậu tiêu diệt được ba miếng cánh gà , hai xuyên tôm lớn sau, mới buông chén đĩa trong tay, đột nhiên mở miệng hỏi :“Hành Thù, buổi sáng khi em thức dậy không tìm được tờ giấy anh lưu , nhưng sao anh lại nói là ‘Lại’?”

“..... Di?” Hạ Hành Thù kinh ngạc quay đầu lại.

“Đừng nghĩ lấp liếm nhé , là anh nói .”

“Xem ra em thật sự không phát hiện.” Hạ Hành Thù cười cười, đem mấy xuyên rau củ nướng lẫn bắp để vào bàn , sau đó dọn lên bàn đồ ăn mới , đem lửa vặn nhỏ, sau đó bưng chén đĩa đi tới.

“Nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không ? Buổi sáng ngày đó trước khi anh rời đi , bởi vì lúc ấy anh phải qua Mỹ gần một tuần , cho nên để lại cho em một tờ giấy, mặt trên viết tên của anh cùng số điện thoại di động, bởi vì sợ em không thấy , cho nên đặt riêng ở phía dưới di động của em , nghĩ rằng chờ tới khi chuông di động rung lên thì em sẽ thấy. Không nghĩ tới mãi sau này em cũng không gọi lại cho anh , sau đó anh trở về chỗ cũ mấy ngày liền nhưng không gặp được em , cho nên anh cảm thấy đại khái là em đổi anh không có hứng thú . Không nghĩ tới ở Hòa Tín cư nhiên lại thấy được em , từ phản ứng của em lúc đó cùng lời nói của em, anh đoán đại khái em không để ý tới tờ giấy anh lưu lại , tưởng tượng như vậy, cũng coi như khiến anh từ chỗ vỡ mộng lấy lại được cân bằng.”

Thẩm Gia Hành mở to hai mắt “Thật sự? Chỉ là , sao anh chưa từng nói qua với em ?”

“Gia Gia, em biết không , kỳ thật lòng tự trọng của anh cũng rất cao . Khi đó thái độ của em đối với anh cũng không tính là tốt , phải không ? Tuy rằng anh đã hạ quyết tâm phải theo đuổi em, nhưng nói ra một chuyện khiến anh mất mặt mà lại chẳng có lợi gì như thế , anh đương nhiên sẽ không làm.”

“Nói thật, đến bây giờ em cũng không thể nào tin được.” Thẩm Gia Hành bưng đồ ăn , nghiêm túc nhìn anh “Chẳng lẽ anh đối em thật là nhất kiến chung tình? Chuyện này cũng không quá thực tế nha .”

“Đích xác, không tính là nhất kiến chung tình.”

Nghe được lời anh nói, Thẩm Gia Hành nhú mày.

“Em có biết bộ dáng lúc ở quán bar của em như thế nào không ? Anh còn nhớ rõ, khi đó, em gợi cảm, mị nhân như tơ, hào quang bắn ra bốn phía, cố ý hấp dẫn tất cả đàn ông xung quanh , họ đều chăm chú nhìn em , nhưng mà, sâu trong đáy mắt em lại không như thế . Thực rõ ràng , em vì tình mà khổ sở , nhưng trong mắt em không có hận ý, cũng không có thống khổ, chỉ khổ sở. Anh thực kinh ngạc, với hình tượng

lúc đó của em thực không tương xứng , anh rất muốn biết, là ai có thể để em thương hân như vậy, lại vì nguyên nhân gì khiến em không hận người đã tổn thương em.”

“Chỉ là, khi em ở trước mặt anh khóc , anh mới lập tức hiểu được , căn bản không cần dựa vào nguyên nhân gì, em ở trước tình cảm chỉ như một đứa bé ngây thơ , ngăn nắp cùng phóng túng ở mặt ngoài của em chỉ để tự vệ mà thôi , cũng bởi vậy, em mới có thể dùng phản ứng thành thực như vậy để biểu đạt cảm xúc nội tâm. Thẳng đến một khắc kia, anh mới chính thức cảm thấy không nên bỏ qua duyên phận giữa hai chúng ta .”

Nghe xong lời anh nói , Thẩm Gia Hành lẩm bẩm nói:“Trời ạ, sao em cảm thấy em bị anh che dấu rất nhiều chuyện , dấu óc của em hình như không hoạt động nữa hay sao ấy”

Hạ Hành Thù dở khóc dở cười “Gia Gia, người bình thường ở loại thời điểm này hẳn sẽ nói ‘Em thực cảm động’ linh tinh đi?”

“Mới là lạ ! Em hiện tại mới phát giác bình thường anh cái gì cũng không thềm nói cho em biết , mà em lại ngốc đến mức bị anh nắm mũi dắt đi, chuyện này thật sự rất không công bằng nha.”

Hạ Hành Thù vươn tay ôm cậu , hướng trên môi cậu hôn một cái thật kêu “Lúc này mới chứng minh , chúng ta là trời sinh một đôi nha!”

Hoàn thành một vòng hành trình ngọt ngào [hành trình tâm linh?], Thẩm Gia Hành rốt cục trở lại chỗ xa cách lâu ngày , trực tiếp ném hành lý xuống đất rồi nhảy lên giường đánh một giấc , cậu mới cảm thấy mỹ mãn mà rời giường ăn cơm, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị sửa sang lại vật phẩm. Bởi vì đã thông báo trước cho chủ nhà trọ, cho nên bây giờ còn có không đến một tuần là phải giao nhà , cậu phải dùng ba ngày để đem đồ đạc của mình dọn sang nhà Hạ Hành Thù , về phần những đồ gia dụng nào quá lớn không tiện di chuyển thì bán lại cho chủ nhà , dù sao Hạ Hành Thù khẳng định đã bố trí phòng cậu tốt lắm rồi .

Đang đóng gói quần áo, chuông cửa đột nhiên vang lên, Thẩm Gia Hành nghĩ tới đại khái là chủ nhà dẫn người đến xem phòng, vội vàng chạy tới mở cửa, không nghĩ tới đứng ở bên ngoài , lại là hai vợ chồng chị hai Thẩm Mạn của cậu .

Còn không đợi cậu từ giạt mình hoàn hồn trở lại , Thẩm Mạn đã tùy tiện đẩy cửa ra, lôi kéo chồng mình đi quanh một vòng trong phòng, vừa đi vừa nói chuyện :“Gia Hành à, chị hỏi em mấy hôm nay đi đâu thế ? Chị cùng anh rể em tới đây mà không thấy em đâu , em lại chưa bao giờ cho chị số điện thoại di động , làm bọn chị không liên lạc được với em , chủ nhà em lại không dám cho bọn chị vào nhà , chị với anh rể em phải ở lại một khách sạn nhỏ đó , một buổi tối cứ nhiên tốn bảy mươi đồng , tiền mang trên người cũng tiêu gần hết rồi , nếu em không trở về, hai người bọn chị có khi phải đi ăn ngủ đầu đường . Lại nói tiếp , chủ nhà của em cũng chẳng phải người tốt gì , chị kêu cho hai bọn chị ở lại hai ngày mà lão không chịu , một lão còn thu tiền nhà”

Thẩm Gia Hành càng nghe càng nhức đầu, mau chóng đóng cửa lại rồi tiến lên ngăn lại Thẩm Mạn đang chuẩn bị tiến vào phòng ngủ của cậu , tức giận hỏi:“Chị , sao không báo cho em biết chị sẽ tới , hai người đột nhiên đến đây như vậy là có chuyện gì?”

“Còn có thể vì chuyện gì? Đương nhiên là tới tìm công việc, chị với anh rể em đã thương lượng , nhìn em hình như bận bịu lắm, cũng không thể để em lo lắng cho bọn chị được , không bằng bọn chị qua đây tự tìm , so với ở nhà cũng kiếm nhiều hơn được vài đồng , chỉ cần trước đó có thể ở tại nơi này của em một thời gian là được rồi .”

“Gia Hành” Chu Hồng cũng mở miệng nói “Tiểu Quyên cũng sắp sáu tuổi , cũng sắp lên tiểu học rồi , đến lúc đó mỗi năm đều phải chi tiêu rất nhiều , bọn anh cũng cần nhiều tiền hơn .”

Thẩm Gia Hành lạnh lùng nhìn tên anh rể tướng mạo đáng khinh, muốn ăn ngon lại lười làm “Bọn chị lại đem Tiểu Quyên gửi ở chỗ mẹ à ?”

Thẩm Mạn nói:“Đúng vậy, bây giờ bọn chị cũng tính rồi , không kiếm ra chút tiền thì không về với ông bà .”

Thẩm Gia Hành chịu đựng không nổi hắt cho họ một chậu nước lạnh , chỉ nói:“Chỉ là , phòng này em cũng không thuê nữa , cuối tuần sẽ dọn đi.”

“Dọn? Em dọn đi đâu?” Thẩm Mạn vội vàng truy vấn.

Thẩm Gia Hành nhìn ra chị ta đang tính dọn đi theo mình, nói “Em muốn dọn tới ở cùng đồng nghiệp, không có phòng dư đâu, mang theo bọn chị không được.” Kỳ thật phòng ở nhà Hạ Hành Thù rất nhiều, nhưng sao cậu có khả năng đi nói cho bọn họ chứ.

Thẩm Mạn cùng Chu Hồng nghe xong vô cùng thất vọng, nguyên bản đã nghĩ chuyện hoàn mỹ rồi nhưng đứa em này lại không trông cậy được, nhưng, Thẩm Mạn cũng không phải người dễ buông tha, trong nháy mắt liền sinh ra một cái ý niệm trong đầu, mặt dày nói: “VẬY, em trai à, em xem nếu không thì thế này đi, dù sao phòng này cũng là phòng cho thuê, ai ở cũng giống nhau mà, em cùng người ta ở chung chắc cũng tốn không bao nhiêu tiền, không bằng chờ em đi rồi thì cho chị cùng anh rể lại, được không? Chờ bọn chị tìm được việc rồi, cũng sẽ đem tiền thuê nhà trả lại cho em.”

Nếu không phải người này là chị mình, Thẩm Gia Hành thiếu chút nữa liền chửi ra từ thô tục!

Tính kiểu gì thế, căn bản là muốn ỷ lại mình thôi, trời mới biết bọn họ khi nào thì mới có thể tìm được công việc? Huống hồ, không biết đến lúc đó bọn họ có thật sự trả tiền cậu hay không, chẳng lẽ bộ dáng của mình giống kẻ coi tiền như rác sao?

Bất quá, vợ chồng Thẩm Mạn cùng Chu Hồng da mặt dày đến mức người thường khó tưởng tượng, bị bọn họ quần quít bám lấy, cho dù là người sắt cũng chống đỡ không được, cuối cùng Thẩm Gia Hành rốt cục vẫn đáp ứng bọn họ, coi như là lấy tiền chặn tai đi.

May mà đến nhà Hạ Hành Thù cũng không cần giao tiền thuê nhà, nếu không bằng tiền lương mỗi tháng của cậu thì thật chống đỡ không được.

Thật muốn phỉ nhổ, muốn tiết kiệm tiền cũng không được!

Trần an hai tên hút máu người xong, Thẩm Gia Hành lập tức bấm giờ gọi điện cho Hạ Hành Thù, muốn anh tầm 9 giờ lái xe tới đón cậu, sau đó liền nhanh chóng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đem tất cả đồ riêng tư, mấy thứ đồ không thể để cho bọn họ thấy cùng tất cả đồ đạc thiết yếu cần cho cuộc sống đều đóng gói hết, Thẩm Gia Hành lại mang bọn họ tới tìm chủ cho thuê nhà, giải thích rõ ràng tình huống, sau đó mới đem chìa khóa chuyển giao cho Thẩm Mạn.

Chín giờ vừa đến, dưới lầu liền truyền tiếng ô tô, Thẩm Gia Hành từ cửa sổ nhìn qua, quả nhiên là chiếc BMW của Hạ Hành Thù, vì thế lập tức mang theo hành lý lớn nhỏ đi ra ngoài, ngay cả hai người phía sau hư tình cáo biệt cũng lười đáp lại.

Hạ Hành Thù nhìn thấy hai tay Thẩm Gia Hành đầy nịch thì hơi hơi sững sốt, vội vàng xuống xe giúp cậu đặt đồ lên sau xe, một bên hỏi: “Sao đột nhiên gấp như thế?” Ở trong điện thoại cậu cũng chưa cùng anh nói rõ ràng, chỉ nói rằng muốn anh tới, nhưng lại không thể đi lên lầu.

Thẩm Gia Hành liếc anh một cái, tức giận nói: “Trong nhà bị hoàng trùng tảo cảnh (nơi ở của sâu phát sáng), nếu em không trốn, sẽ bị cắn hết.” Cậu đem chuyện hôm nay kể lại một lần.

“Có lẽ, bọn họ.....” Hạ Hành Thù cẩn thận chọn chữ “Thật sự có tâm vì con gái mà sửa đổi cũng không chừng? Dù sao cũng là người thân của em.”

Thẩm Gia Hành không cho là đúng “Quên đi, nguyên nhân chỉ vì là người thân, cho nên em muốn sòng phẳng cũng không thể, trước kia bọn họ cũng nói muốn sửa đổi, kết quả lần nào cũng bỏ dở giữa chừng, sau đó trở về tìm ba mẹ em đòi tiền?! Nếu nói giúp, em coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, phòng ở đều để bọn họ, chuyện khác thì bọn họ tốt nhất đừng nghĩ sẽ trông cậy vào em.”

Nhìn cậu quyết tâm đã định, huống hồ lại là chuyện nhà của cậu, Hạ Hành Thù cũng không nói thêm nữa, khởi động xe chở hai người chạy về nhà mình.

Quả nhiên như Thẩm Gia Hành sở liệu, Hạ Hành Thù sớm đem phòng của cậu thu dọn đến rức rở, chăn màn gối đệm đều là màu thủy lam cậu thích, biết quần áo cậu nhiều, còn để riêng 1 phòng nhỏ để cậu treo quần áo, đối diện giường cũng đặt TV, xứng thượng một bộ khéo léo nhưng tính năng cùng âm hưởng siêu tốt, quả thực so được với hoàn mỹ.

Thẩm Gia Hành tán thưởng mà nhìn phòng , tự tiểu phi tiểu :“Anh không sợ em đổi nơi này quá ven toàn ven ý, về sau mỗi ngày đều ngủ bên này , thì anh làm sao bây giờ?”

Hạ Hành Thù vươn tay từ phía sau ôm lấy cậu , thấp giọng nói:“Em cảm thấy giường bên này chưa không được hai chúng ta sao ?”

Thẩm Gia Hành cúi đầu liền thấy, King size, không khỏi thở dài, quả nhiên thương nhân vẫn chỉ là thương nhân, tính cái gì cũng tốt .

Nghĩ lại, cậu lại ha ha nở nụ cười, nếu phòng ngủ nhiều như vậy, vậy đêm nay ngủ phòng người nào trước mới tốt đây ?

Nếu không, về sau mỗi ngày tung tiền xu quyết định đi ?

29. Chương 29

Nghỉ đông vừa kết thúc , Thẩm Gia Hành tinh thần rạng rỡ mà trở lại cương vị công tác, đem theo mấy món quà nhỏ từ Pattaya cho toàn bộ đồng nghiệp ở văn phòng, cả một lũ nướng tửu quân (đội quân tóc dài) nhìn thấy lãnh mỹ nhân ngày thường thế nhưng bây giờ cảnh xuân đầy mặt, đều nhao nhao hô to bị điện giật đến chịu không thấu , cảm thán tình yêu quả nhiên là thuốc kích thích cực mạnh của thế gian.

Đến phòng tư liệu tìm vài bộ hồ sơ ghi chép cần thiết, Thẩm Gia Hành trở lại tăng làm việc của mình , trùng hợp ở hành lang đụng phải Hà Quý đang nghênh diện đi tới , tâm tình tốt lắm , cậu vui lòng mà mỉm cười chào hỏi “Hi , xuống dưới làm gì thế ?”

“À Đến phòng tuyên truyền xem áp-phích dạng chiếu .” Nhìn thấy cậu tươi cười , Hà Quý tựa hồ thất thần trong nháy mắt “Cậu..... Thoạt nhìn tâm tình không tồi nhỉ ?”

“Mới vừa nghỉ đông trở về.” Thẩm Gia Hành cười nhưng không trực tiếp trả lời.

“Vẫn luôn cùng.....‘Hắn’ ở chung ?”

Có chút nghi hoặc vì sao Hà Quý lại hỏi như vậy, nhưng cậu vẫn thản nhiên gật đầu đáp “Ừ”.

Hà Quý xả ra một nụ cười khổ đầy khó hiểu , hỏi:“Chúng ta về sau, chỉ là bạn bè thôi sao ?”

Nhìn vẻ mặt của hắn, Thẩm Gia Hành trong lòng dâng lên một trận không đành lòng, nhưng mà hết thấy đều đã không có khả năng quay đầu lại , bỏ lỡ rồi thì cuối cùng cũng là đánh mất , cuối cùng cậu chỉ đành cường điệu lên :“Là ‘Bạn tốt’”

Hà Quý cười khẽ thở dài, gật gù đầu, đem lời nói sắp đến bên miệng nuốt trở lại trong lòng.

Cùng lúc đó, ngay tại văn phòng của phó tổng tài Hoya , ngài tổng tài trên danh nghĩa vạn năm khó gặp của công ty đang ngồi ở một góc của bàn làm việc , bắt chéo chân , nhàn nhã mà uống cà phê , lại vừa nói mấy lời tức chết người không đền mạng

“Tôi nói nhá Hạ đầu gối , sao cậu không cải thiện một ít đồ dùng làm việc đi, dùng cái bàn vĩnh viễn lạnh băng băng như thế, ghế xoay vĩnh viễn hơi hợt bề ngoài như thế , cũng không hiểu làm việc phải kết hợp với nghỉ ngơi nhàn dật , cuộc sống của cậu rốt cuộc hưởng thụ chỗ nào nha ? Hay là nói, chỉ trước mặt mỹ nhân nhà cậu mới có tỷ tính người ?”

Ngồi ở sau bàn làm việc , Hạ Hành Thù hơi dừng lại bút, sau đó lại tiếp tục lưu loát mà viết “Nếu thời điểm cậu nói mấy lời này, đứng ngồi trên bàn làm việc của tôi , uống cà phê do thư kí tôi pha , mặc quần áo trả bằng tiền tôi kiếm , tôi đây chắc cũng có thành ý nghe dạy bảo của cậu đấy”

“Thiết thiết thiết, sao cậu vĩnh viễn không thú vị như thế nhỉ.” Giang Hi Ngạn lập tức từ trên mặt bàn nhảy xuống “Chưa thấy qua người nào nhỏ mọn như cậu đấy.”

“Cho cậu ba phút nói ra mục đích đến đây , quá hạn khỏi chờ .”

Giang Hi Ngạn nghe xong, lập tức oa oa kêu to, bắt quá hẳn biết rõ tính tình Hạ Hành Thù, rất nhanh vẫn là quyết định kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, lướt đến bên người anh , dùng ngữ điệu hề hề hỏi: “Thân ái đại đầu gối đồng chí, cậu gần nhất..... Có đặc tội qua người nào hay không ?”

Hạ Hành Thù nghe vậy lập tức nghiêm túc lên , anh biết, Giang Hi Ngạn tuy rằng thoát nhìn không có đứng đắn nhưng hẳn cũng sẽ không tổn thời giờ nói mấy câu không có ý nghĩa , hơn nữa, trên thực tế chỉ số thông minh của hẳn cao đến dọa người, chẳng qua trời sinh tính lười nhác, ở công ty , công việc mà hẳn chân chính phụ trách là quyết định lựa chọn phương hướng phát triển trong tương lai cho công ty , bằng không Hạ Hành Thù cũng không thể dễ dàng tha thứ cho hẳn mỗi ngày hỗn ăn chờ chết như thế .

“Sao vậy , cậu nghe được tin đồn gì à ?”

“Hắc hắc hắc, hiện tại mới biết hỏi tôi đấy à ? Tôi dựa vào cái gì mà nói cho cậu ?”

Hạ Hành Thù lấy ngón tay gõ gõ mặt bàn bóng loáng, thanh thoi nói: “Cậu đương nhiên không có lý do gì mà nói cho tôi biết..... Dù sao là tôi không hay ho thôi, nếu đối phương nhằm vào tôi, tôi đại khái khó tránh khỏi sẽ chịu thương tổn và vân vân, đến lúc đó chỉ sợ cũng không dư tình lực đi làm như bình thường, nếu đối phương nhằm vào toàn bộ công ty, có tổn thất trọng đại gì thì tôi là kẻ có lỗi lớn nhất , không bằng đến lúc đó tôi hướng ban giám đốc tự nhận lỗi rồi từ chức. Kế tiếp hết thấy trọng trách đại nhâm nên giao cho tổng tài đại nhân là cậu , hy vọng cậu có thể làm giỏi hơn tôi , chăm chỉ hơn tôi , đừng trắng niên sớm thệ a.”

“Cậu..... Cậu điên rồi.....” Giang Hi Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi mà bật ra vài chữ , quả nhiên hai người nếu tương giao lâu quá thì chỉ có hai người mới áp chế được nhau.

“Hiện tại, nói hay không tùy cậu .”

Nhìn vẻ mặt Hạ Hành Thù nắm chắc mười phần, Giang Hi Ngạn không cam lòng cùng không muốn mà nói : “Là Phương Nguyên Hán nói cho tôi biết , gã nói có người đang thiết kế phục kích Hoya, ý là nhằm vào cậu ”

Hạ Hành Thù nhú nhú mày “Gã không nói cụ thể tin tức cho cậu sao ?”

“Tôi hỏi, gã không chịu nói. Bắt quá y khẩu khí gã mà suy , lần này rõ ràng không phải cái kế hoạch nhỏ nhắn gì đâu , mà gã khẳng định cũng biết nội tình.”

“Gã không chịu nói?..... Hẳn là do cậu không chịu hướng gã cúi đầu đi ?”

Giang Hi Ngạn “ rầm “ một cái đứng lên “Tôi dựa vào cái gì mà cúi đầu với gã !? Vì cái gì không phải gã hướng tôi cúi đầu?”

Hạ Hành Thù nhún vai “Được rồi, cứ coi như tôi nói vậy , hai người các cậu nha , yêu như thế nào thế , thực không hiểu nổi các cậu đấy .”

Đôi mắt Giang Hi Ngạn nháy mắt hóa thân tiểu hổ – trông mong mà nhìn anh “Chẳng lẽ cậu không đứng về phía tôi ?”

“Đứng ! Tôi tất nhiên sẽ đứng , bắt quá hiện tại tôi còn phải đi tìm hiểu cái gọi là kế hoạch kia , miễn cho công ty cuối cùng thật sự lỗ vốn trong tay tôi .” Nói xong, Hạ Hành Thù chuồn nhanh khỏi văn phòng, đem một vị khó chơi nào đó vút ở phía sau.

Từ sự thật chứng minh, hiểu biết của Thẩm Gia Hành đối với hai vợ chồng Thẩm Mạn – Chu Hồng cũng đủ sâu sắc, trong mười ngày nay , bọn họ không tìm được một việc nào có thể làm tới cùng, mặc dù có thể tìm vài việc vặt ở mấy siêu thị nhỏ hoặc tiệm cơm, nhưng cường độ lao động nhiều , tiền lương ít , công việc hoàn toàn không hợp tiêu chuẩn trong mắt hai người, mắt thấy tết âm lịch sắp tới rồi, bọn họ một lòng muốn quay về nhà một chuyến , nhưng hiện tại đừng nói là mua lễ mừng năm mới, ngay cả tiền xe bọn họ cũng đào không ra.

Hôm nay vợ chồng hai người lại chúm mũi vào tờ báo dò dò kiểm kiểm, mục đích đương nhiên là từ trong đó kiếm được một công việc nhàn hạ lại lương ca, đột nhiên điện thoại vang lên, Chu Hồng tùy tay bắt lấy “Alô?”

“..... Là Hạ Hành Thù sao?” Đầu dây bên kia chần chờ hỏi.

Chu Hồng nghe được cũng không hiểu ra sao, hoài nghi là gọi sai “Alô , anh rốt cuộc tìm ai vậy ?”

“Tôi tìm Thẩm Gia Hành.”

“Nga, nó đã dọn đi rồi, đi ở chung với người khác, tôi là anh rể nó .”

“Xin hỏi anh có biết..... Cậu ấy hiện tại ở với anh không ?”

“Thật ngại quá , tôi không biết , cậu có việc thì gọi di động cho nó đi.”

“Vậy được rồi, phiền anh quá.”

Nghe thấy đối phương có ý muốn chấm dứt câu chuyện , trong lòng Chu Hồng đột nhiên khẽ động “Chờ đã, tiên sinh gì à , xin hỏi ai..... Cậu là bạn thân nhất của Hạ Hành Thù phải không ?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

Chu Hồng hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, nói:“Chỉ là Tôi muốn hỏi một chút, trên tay cậu hiện tại có cái gì ... à có công việc gì giới thiệu cho tôi cùng chị Gia Hành hay không ? Xem như nể tình bạn của hai người đi , tôi và chị nó mới tới đây không lâu, không có rành rẽ tin tức cho lắm .”

“Này..... Có lẽ chúng ta có thể.....”

.....

Treo lên ông nghe điện thoại , Hà Quý đem ghế xoay tròn nửa vòng, tầm mắt hướng ra không trung mông lung như có khói mờ ngoài cửa sổ, khẽ uống một ngụm cà phê đen trong tay.

Ý tưởng trong đầu dần dần thành hình, có lẽ, đây thật là cơ hội không tồi

30. Chương 30

Trên một chiếc giường lớn của gian phòng khách nào đó ở Hạ trạch , có hai người đang cùng nhau tựa vào trên gối đầu đôi xem TV , không, chính xác ra, chỉ có một người thật sự nằm xem.

“Em phải về nhà lúc tết sao ?” Hạ Hành Thù cầm lịch làm việc vừa kiểm tra vừa hướng người bên mình hỏi.

“Ừ.” Người nào đó nhìn không chớp mắt mà thuận miệng trả lời.

“Có trở lại sớm không ?”

“Ừ.”

“Có thể cha mẹ anh sẽ về vào lúc tết , đến lúc đó muốn gặp không ?”

“Ừ.”

Đáp quá thuận lợi đi?

“Lão công của em là anh có phải rất đẹp trai không ?”

“Ừ.”

Dễ đùa như thế ? Vậy thử một tý đi

“Năm nay em tính gả về nhà anh đấy à ?”

“Ừ.”

“Sinh cho anh một cục cưng để chơi cùng ?”

“Ừ.”

Thật sự là rất thú vị ! Hạ Hành Thù nhin không được chui vào trong chăn cuồng tiếu không thôi .

Đợi cho chương trình TV bắt đầu chuyển sang quảng cáo, Thẩm Gia Hành mới rốt cục có chút quan tâm nhỏ nhỏ tới tình nhân thân ái , vừa nãy hình như anh hỏi cái gì ấy nhỉ , không biết mình có để ý hay không ?

Vừa nhớ lại ...kết quả liền phát hiện Hạ Hành Thù đang chui trong chăn cong người y như con nhộng sắp tiến thành sâu, sao lại thế này?

“Uả , anh đau bụng sao ?” Buổi tối đầu ăn thêm cái gì , bọn họ hẳn là ăn giống nhau nha .

“Không có.” thanh âm rầu rĩ cách chăn bông truyền ra.

“Hay là cảm thấy lạnh ?” Hệ thống sưởi ấm cũng được chỉnh rất phù hợp nha.

“Không phải.”

Mất thấy quảng cáo chấm dứt, Thẩm Gia Hành quyết định không thêm quan tâm tới anh đang làm cái gì “Nga, vậy anh tiếp tục làm tổ trong đó đi .”

Trong chăn bông lại truyền đến thanh âm Hạ Hành Thù đập giường.

Làm tổ ? Làm tổ thêm nữa anh sẽ buồn chết !

Năm giờ tan sở , Thẩm Gia Hành vừa đi ra khỏi cao ốc công ty , liền cảm thấy có chỗ nào không quá thích hợp, tựa hồ đang có người ở xung quanh theo dõi cậu, bất quá cậu luôn luôn có thói quen với anh mất như thế , bởi vậy cũng không quan tâm, tìm được xe Hạ Hành Thù thì liền đi lên .

Lái xe đi không quá một nửa lộ trình, Hạ Hành Thù cũng phát giác vẫn có một chiếc taxi đi theo sau xe anh, nghĩ đến chuyện Giang Hi Ngạn từng đề cập qua trước đây, anh quyết định trước vẫn không nên dă thảo kinh xà, chờ xem đối phương rốt cuộc có ý đồ gì.

Một đường quay về tiểu khu, thẳng đến khi xe Hạ Hành Thù đi vào trong gara của chính mình , một chiếc taxi đỗ ngoài tiểu khu mới có hai người đi xuống , bọn họ tựa lên trên lan can , chưa từ bỏ ý định mà cố gắng ngẩng đầu hướng bên trong nhìn xung quanh.

“Lão bà, xem ra Hà tiên sinh kia nói đúng nha.”

“Có lẽ..... Có lẽ chỉ là bạn bè bình thường thôi, nếu không làm rõ ràng đã nháo lên e rằng sẽ thành chuyện cười đấy .” thanh âm của người phụ nữ rõ ràng có do dự.

“Thiết, như thế mà còn không gọi là rõ ràng? Bạn bè bình thường kiểu gì mà thân mật với em trai em như thế? Vừa rồi lúc nó lên xe, đầu hai người còn sát gần với nhau , cái kia hẳn là là, là đang..... Hôn môi đi?”

“Phi! Đừng nói lung tung.” Thẩm Mạn một phen che miệng chồng mình .

Chu Hồng gạt tay cô tar a , tiếp tục tham lam về phía xa xa “Ê ê, em xem kia, tên đàn ông đó ở nơi cao cấp thật , gara này hoa viên này, hình như còn có bể bơi nữa, nhà ở đây cũng phải tầm bốn năm trăm vạn đi , nếu để cho anh ở một đêm thôi cũng thích muốn chết .”

“Anh mơ đi .” Thẩm Mạn nói lỏng tay trạc lên trán gã “Anh nha, chỉ biết ngủ !”

“Ít ở nơi này quạ đen miệng, Chu Hồng anh chẳng lẽ không có ngày vươn lên à ? Hà tiên sinh không phải đã nói sao, chỉ cần chúng ta hù dọa tên đàn ông kia vài câu, hẳn sẽ cho chúng ta năm mươi vạn, đến lúc đó anh đem tiền tăng gấp đôi , đôi tăng lên bốn lần , còn sợ không có loại biệt thự này để ? Đúng rồi, chúng ta nếu ở lần đầu tiên đã kiếm được của hắn một khoản , vậy thì lần hai lần ba phải tăng gấp đôi .”

Thẩm Mạn rõ ràng bị gã nói đến tâm động “Chỉ là..... Như vậy thật sự được chứ? Dù sao đó cũng là em ruột của em.....”

Chu Hồng cười lạnh hai tiếng “Đúng vậy, Thẩm gia của em thật có em trai tốt, mỗi ngày ở trong miệng ba mẹ em cứ như phật thánh , lại là sinh viên lại là thành phần tri thức, kết quả còn không phải chạy tới ngủ cùng đàn ông?” Thấy sắc mặt Thẩm Mạn có chút trắng bệch, gã lại phóng nhiên ngữ khí:“Thôi mà , chúng ta chỉ muốn tìm kẻ ngốc kia, cũng không phải em của em , không liên quan tới nó , đối nó cũng đâu có tổn thất gì .”

“Vây..... Vây được rồi.....” Rốt cục, Thẩm Mạn vẫn nhịn không được gật đầu đáp ứng.

Buổi sáng ngày hôm sau, lầu một đại sảnh tổng bộ Hoya có một nam một nữ đi vào , sắc mặt họ còn mang theo chút phiêu sợ, đối mặt với tiểu thư lễ tân mỉm cười thân thiết, vẫn là Thẩm Mạn mở miệng nói trước:“Chúng tôi..... Chúng tôi muốn tìm phó tổng tài Hạ Hành Thù của mấy người.”

Tiểu thư lễ tân có chút kinh ngạc, nhưng vẫn lễ phép hỏi han:“Xin hỏi hai vị có hẹn trước hay không?”

“Không có..... Bất quá hẳn sẽ gặp chúng tôi !”

“Thật có lỗi, dựa theo quy củ, không có hẹn trước thì tôi không thể liên hệ cho hai người .”

Chu Hồng vừa nghe, mau mau cướp lời “Cô nói với hẳn là có liên quan tới Thẩm Gia Hành, hẳn sẽ gặp chúng tôi !”

Tiểu thư lễ tân có chút do dự, lo lắng một lát vẫn chuyển điện thoại tới phòng thư kí chủ nhiệm của phó tổng tài “Lý thư kí, bên này có hai vị khách không có hẹn trước muốn gặp phó tổng tài.”

Thư kí chủ nhiệm đang bận rộn không chút nghĩ ngợi mà trả lời:“Không có hẹn trước? Vây đương nhiên liền cự tuyệt, phó tổng đang nghe báo cáo .”

“Chỉ là Bọn họ nói chỉ cần nói cho phó tổng rằng có liên quan tới Thẩm Gia Hành , ngài ấy sẽ gặp , tôi không biết có phải có chuyện trọng yếu gì hay không , chị xem nên xử lý như thế nào?”

“Chờ chờ , cô nói Thẩm Gia Hành? Vây cô lưu bọn họ lại một lát đi .” Lý thư kí nhanh chóng cầm lên điện thoại nội tuyến trên bàn “Phó tổng, đại sảnh lầu một có hai vị khách muốn gặp ngài, bọn họ nói cùng Thẩm tiên sinh có liên quan.”

“Dẫn bọn họ đi lên, tới phòng khách chờ tôi trước, mười lăm phút sau ta sẽ qua .”

“Dạ.”

Được người dẫn dắt đi thang máy tới lầu 21, Thẩm Mạn cùng Chu Hồng hai người nhìn trang hoàng bốn phía nghiêm cẩn gọn gàng lại không mất cao nhã, đều có chút cười toe toét.

Thẳng đến khi vị thư kí khôn khéo đặt hai ly café lên bàn rồi đi xuống , hai vợ chồng mới có lá gan bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Thực sự có tiền , em nói chúng ta đòi 20 vạn có quá ít không ?” Chu Hồng sờ sờ sô pha thực êm dưới móng .

“Em thấy đừng nên tham quá , nếu đem người như bọn họ làm phát cáu , có ý định đối phó với dân thường như chúng ta , thế thì phương pháp nhiều lắm .”

Chu Hồng nghe xong cũng không cho là đúng, bất quá gã thông minh nên không có đáp lời, đứng dậy vừa định đi sờ sờ một vài trang trí , cánh cửa đột nhiên được kéo ra , sợ tới mức khiến gã đặt móng ngồi lại trở về.

Hạ Hành Thù vận tây trang, diện mạo hiên ngang mà đi vào , khí thế kinh người “Hai vị hảo, tôi là Hạ Hành Thù, nghe nói hai vị tìm tôi có việc?”

Thẩm Mạn đẩy người bên cạnh, Chu Hồng chỉ phải kiên trì đáp:“Là..... Là có chút chuyện muốn hỏi Hạ tổng Chỉ là cái kia.....”

Thẩm Mạn trừng mắt nhìn ông chồng nhát như thỏ , đoạt lấy lời :“Hạ tiên sinh, tôi là chị của Thẩm Gia Hành, chuyện giữa anh và em tôi chúng tôi biết cả rồi , không biết khoản nợ này tính thế nào đây ?”

Trong mắt Hạ Hành Thù lãnh mang hiện lên , hai vợ chồng này quả nhiên không phụ hình tượng trong miêu tả của Gia Gia , há mồm chỉ biết tính nợ, không biết bọn họ đem em trai mình biến thành cái gì .

“Thẩm tiểu thư, lời nói của cô tôi không hiểu mấy , giữa tôi cùng Gia Hành có cần tính toán nợ nần gì sao ?”

“Tôi là kẻ nhà quê , sẽ không đi vòng vèo, nói thẳng đi, anh câu dẫn em trai tôi, chẳng lẽ không nên cho Thẩm gia một ít đền bù sao ?”

Hạ Hành Thù ôm tay cười lạnh “Cô đã thắng thần như thế , tôi đây cũng không nên nói thêm gì , mời nói giá đi , hai người muốn bao nhiêu?”

Thẩm Mạn vừa muốn mở miệng, Chu Hồng đột nhiên đem cô ta kéo sang một bên , giơ lên bốn ngón tay “Thế này”

Hạ Hành Thù chọn mi “Bốn trăm vạn? Hai người lòng tham cũng không nhỏ đâu , rất dám mở miệng nhé . Bất quá, Gia Gia của tôi đích xác còn có giá cao hơn thế .”

Vừa nghe Hạ Hành Thù nói ra con số này , hai vợ chồng kia đã muốn trừng lớn mắt, chờ nghe thấy anh nói đáng giá , bọn họ đã sưng sốt tới không phản ứng được.

Bốn trăm vạn là bao nhiêu tiền nha! Bọn họ ngay cả bốn mươi vạn đều sợ nhiều, không nghĩ tới Hạ Hành Thù cư nhiên há mồm nói ngay bốn trăm vạn, này, này quả thực là vận khí từ trời nện xuống, buông tha cho loại có tiền thế này mới là thắng ngược .

Nghĩ đến về sau có thể lấy được bốn trăm vạn sẽ có những ngày tốt đẹp thế nào , hai người bọn họ đã nhin không được muốn say mê trong đó .

Không nghĩ tới lời nói kế tiếp của Hạ Hành Thù lại đánh vỡ mộng của bọn họ “Đáng tiếc, tôi một phân tiền cũng không tính cho các người .”

“Anh , anh nói cái gì?” Chu Hồng cả kinh , nói chuyện đều có điểm nói lấp “Một, một phân tiền cũng không cho ? Anh có biết hậu quả không ?”

Hạ Hành Thù cười đến lãnh khốc “Hậu quả? Các người có thể cho tôi cái hậu quả gì? Hướng thủ trưởng của tôi tố giác ? Đáng tiếc, tôi là một trong những người góp vốn lớn nhất trong công ty này , ai dám làm gì tôi . Đi toàn án cáo tôi cái tội dụ dỗ? Gia Hành sớm đã không phải người chưa thành niên , hẳn có quyền hoàn toàn tự chủ hành vi. Hay là , đem tin tức nói cho truyền thông? Cứ việc thử , xem tạp chí của ai có can đảm dám lộ liễu đăng tin về tôi , tôi xin đợi ở trong này. Chỉ cần không sợ trả thù, các người cứ việc làm.”

Hai vợ chồng Chu Hồng bị khí thế của Hạ Hành Thù làm kinh hãi , thậm chí không có cách nào khác nói ra vài câu vấn hồi mặt mũi . Bọn họ nghiêng ngả lão đảo mà chạy ra phòng khách, chạy đến bên ngoài cao ốc mới dừng chân lại, rốt cục mới dám thở ra.

“Làm sao bây giờ, hẳn dường như một chút cũng không sợ.....” Thẩm Mạn nghĩ đến ánh mắt sắc bén vừa rồi , vẫn nhin không được sợ run cả người.

“Thối! Không phải là ý vào có tiền mới có thể kiêu ngạo sao , ở trước mặt ông đây giả đại gia.” Chu Hồng hùng hùng hổ hổ phát tiết một phen, mới cảm thấy trút được ít nóng nảy “Hừ, chúng ta dọa không được hẳn cũng không sao, không phải còn có Hà tiên sinh sao, hẳn cũng nói, chỉ cần chúng ta dọa hẳn , cũng không nói không thể thành công , tiền là vẫn phải lấy .”

Trở lại chỗ tạm của bọn họ, Chu Hồng liền lập tức gọi cho Hà tiên sinh trong miệng gã, cũng là chỉ Hà Quý, đem từ đầu tới đuôi chuyện phát sinh hôm nay nói một lần, ở giữa còn đem lời nói của Hạ Hành Thù cực lực khoa trương, tỏ vẻ bọn họ không thể đạt tới mục đích cũng là bất đắc dĩ.

Điện thoại bên kia , Hà Quý vừa nghe thấy gã nói liền lâm vào trầm mặc, hẳn đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời nói Chu Hồng, nhưng không hề nghi ngờ , Hạ Hành Thù không sợ Thẩm Gia Hành uy hiếp tới thanh danh của anh, đây là điều hẳn thật không ngờ, hoặc là nói không ngụy tín tưởng .

Là anh căn bản không cần Thẩm Gia Hành? Hay là nói anh tự tin đến mức dám vì đoạn tình cảm này mà gánh vác hết thảy hậu quả?

Hà Quý rất muốn thuyết phục bản thân rằng chỉ có một khả năng đầu tiên, nhưng lấy hiểu biết của hẳn với Hạ Hành Thù, hẳn biết đó là người đàn ông đủ bình tĩnh, cũng đủ tự tin, cũng đủ trách nhiệm .

“Đáng giận.....” Hà Quý cầm cây bút trong tay hung hăng quăng ra ngoài, sau tiếng đánh rơi nho nhỏ, bút máy tinh xảo nằm ở một góc, lăn vài vòng liền đình chỉ

“Cho dù là như vậy, cho dù là như vậy..... Mình làm sao có thể cam tâm.....” Hà Quý thì thảo tự nói, lập tức cầm lên điện thoại gọi lại cho Chu Hồng “Các người không cần tái nhăm vào Hạ Hành Thù , nghĩ biện pháp đem hắn cùng em trai các người tách ra đi, chỉ cần để bọn họ mất đi không liên lạc được với nhau là tốt rồi, còn lại , giao cho tôi.”

Bởi vì có một báo cáo gấp , Thẩm Gia Hành ở công ty tăng ca đến tám giờ mới xong việc , một hồi về đến nhà, liền nhìn thấy Hạ Hành Thù đang ngồi ở trên sofa , mặt anh có chút đăm chiêu.

“Hi , anh đẹp trai , nghĩ cái gì nghĩ đến xuất thần như vậy?” Thẩm Gia Hành vứt túi công việc qua đầu anh, sau đó chuẩn xác rơi xuống góc sofa.

Hạ Hành Thù quay đầu lại, thấy cậu liền lộ ra mỉm cười, đứng dậy nắm tay cậu hướng nhà ăn đi đến “Mỹ nhân, tiểu nhân còn đang lo lắng xem ngài có ăn cơm không , lo lắng đến tâm thần câu loạn, cái gì cũng làm không tốt.” Khi tình nhân nghĩ muốn đùa, anh chưa bao giờ để ý mà bồi cậu cùng đi.

Thẩm Gia Hành theo Hạ Hành Thù dắt vào ngồi trên ghế dựa , nhìn anh như có ma thuật đặt lên bốn đĩa thức ăn lên bàn , sau đó đem bát cơm nóng hổi đặt trước mặt cậu , trong nháy mắt, cậu lại cảm động đến có chút không biết làm sao.

“Bình thường em ít khi tăng ca, anh cũng vẫn không có cơ hội lưu đồ ăn cho em , hôm nay khó khăn mới biểu hiện một chút, thế nào, có cần thêm hay không ?” Cuối cùng bày ra một phen ma thuật, Hạ Hành Thù bưng một bát canh còn bốc đầy khí đặt tới trước mặt cậu tranh công .

Thẩm Gia Hành cầm lên chiếc đũa gấp một con tôm đã được bóc hết vỏ bỏ vào miệng, thỏa mãn mà ăn hết, mới thì ân mà cười nói:“Miễn cưỡng cho một điểm khá .”

Hạ Hành Thù ra vẻ kinh ngạc “Nga? Vậy anh phải cố gắng hơn mới được .”

“Lực lĩnh ngộ thật cao , trẻ nhỏ cũng dễ dạy.” Nói xong, Thẩm Gia Hành lại cũng không thèm đấu võ mồm nữa, lập tức toàn bộ chú ý bị đồ ăn hấp dẫn, ra sức tiêu diệt.

Hạ Hành Thù ngồi ở một bên mỉm cười nhìn cậu, trong lòng đã quyết định trước không nên đem chuyện hôm nay gặp được hai vợ chồng kia nói cho cậu, lấy tính tình Thẩm Gia Hành, nếu đã biết chỉ sợ không thể không cáu giận một trận , mặt thấy cậu cũng sắp về với cha mẹ , đến lúc đó sẽ khiến không khí gia đình vào năm mới không mấy tốt đẹp, huống chi vợ chồng Thẩm Mạn tâm lớn gan nhỏ, hắn cũng không dám làm ra cái chuyện gì khác người, chẳng bằng cứ để mình anh ứng phó.

Ngày mai Thẩm Gia Hành sẽ lên đường về nhà , ban ngày vừa xong việc liền trở về nhà thu dọn , qua đêm nay cũng sẽ không có nhiều thời gian ở chung, bởi vậy hai người có chút không muốn. Từ khi yêu nhau tới nay, đây vẫn là lần đầu phải tách ra dài đến gần nửa tháng , Hạ Hành Thù vốn nghĩ tới nay sẽ nói chút lời ngon tiếng ngọt, nhưng tưởng tượng đến Thẩm Gia Hành là trở về thăm cha mẹ, ngược lại không muốn biểu hiện đặc quá mức làm cho cậu khó xử, ngoài miệng chỉ tỉ mỉ dặn dò mọi chuyện, Thẩm Gia Hành tuy rằng trong miệng cười kêu anh như là một bà mẹ , nhưng trong lòng lại cảm động vài phần.

Buổi tối hai người ở trên giường rồi , Hạ Hành Thù vẫn không quên tiếp tục lải nhải, đem ngày cậu về , số tàu xe lửa , thời gian đến trạm hỏi đến nhất thanh nhị sở, sau đó lại kêu cậu phải nạp đầy tiền di động , mỗi sáng sớm khi anh gọi điện qua nhất định cậu phải nghe, lúc này mới thoáng hoãn hạ khẩu, Thẩm Gia Hành đã sớm nghe đến không thể nhịn được nữa, lập tức nghiêng thân lấy môi che kín miệng anh.

Kế tiếp đương nhiên là tiết mục không thể thiếu mang tên tạm chia xa giữa đôi tình nhân, Hạ Hành Thù cảm xúc kích động, Thẩm Gia Hành lại khó được phá lệ ôn nhu , hai người vẫn triền miên đến gần rạng sáng ba giờ mới rốt cục nặng nề đi ngủ.

Ngày hôm sau, Thẩm Gia Hành trở về nhà , Hạ Hành Thù quả nhiên ẩn theo lời anh nói, mỗi ngày ba bữa gọi điện thoại quan tâm cậu, một mặt lại tiếp cha mẹ mình mới trở về ăn tết , thuận tiện đem chuyện tình cùng Thẩm Gia Hành bẩm báo rõ ràng, nhị lão Hạ gia đương nhiên sớm biết tính hướng của đứa con nhà mình, không những không có phê bình kín đáo, ngược lại đối lão bà của con trai cực kì có hứng thú, mà chờ tới qua tết mới có thể chính mắt trông thấy.

Ai ngờ, vào đầu tháng ba khi qua tết rồi , Thẩm Gia Hành bên kia đột nhiên xảy ra chuyện.

31. Chương 31

Lúc Thẩm Gia Hành mới vừa về đến nhà, hết thấy đều thật bình thường, cha mẹ cùng em gái duy nhất nhìn thấy cậu về đều cao hứng vô cùng, mỗi người đối cậu hỏi han ân cần, cậu tuy rằng luôn luôn không quen như vậy, nhưng bởi vì là thân nhân của mình nên cũng tận lực tiếp nhận.

Nhà cha mẹ Thẩm Gia Hành nằm ở một thị trấn của huyện Lâm Giang, tuy vài năm gần đây cũng phát triển nên có chút bộ dáng thành thị, nhưng dù sao so ra kém phần hoa đô thị, vì vậy giá cả cũng rẻ hơn. Số tiền thưởng cuối năm của công ty được cậu mang về, toàn bộ giao cho cha mẹ dùng để chi tiêu cho ngày tết nhất, món tiền này ở đây so ra cũng không nhỏ, Thẩm mẫu mừng rỡ gặp ai cũng khoe đứa con của mình có tài lại hiếu thuận, láng giềng cũng đều hâm mộ Thẩm gia có một đứa con có tiền đồ như vậy.

Chỉ là, chờ tới khi hai vợ chồng Thẩm Mạn Chu Hồng về đến nhà, tình huống lại có biến hóa. Bởi vì hai lão nhân bên Chu gia đều đã mất sớm, thân thích cũng thưa thớt, hơn nữa hai người bọn họ trong lòng nhớ thương tới phân phó của Hà Quý, cho nên căn bản không tính quay về nhà chồng đón tết, trực tiếp lưu lại Thẩm gia. Sau khi nhìn thấy Thẩm Gia Hành, lời nói của hai người này mang theo mùi chọc gậy bánh xe, tóm lại là tuyệt không cho cậu một lời dễ nghe, Thẩm phụ Thẩm mẫu không rõ là chuyện gì xảy ra, mà Thẩm Gia Hành cũng chỉ tưởng bởi vì cậu không kiếm cho họ công việc nên mới thế, cho nên ở trước mặt cha mẹ thân thích đều nhịn xuống, không làm hồng không khí trong nhà.

Không nghĩ tới tình hình khác thường rốt cuộc vẫn xảy ra, Chu Hồng mất thấy ngày nghỉ của Thẩm Gia Hành sắp chấm dứt, nghĩ đến Hà Quý muốn bọn họ nghỉ hết mọi biện pháp đem người lưu lại, dưới tình thế cấp bách gã thế nhưng đem chuyện cậu là đồng tính luyến ái lại còn cùng người ở chung nói ra trước mặt tất cả người trong gia đình.

Thẩm phụ đương trường tức giận đến thiếu chút nữa tắc thở, ở dưới hoàn cảnh Chu Hồng một bên thêm mắm thêm muối, một bên ông lại cũng không chịu nghe nửa điểm giải thích, chỉ một tiếng ép hỏi Thẩm Gia Hành rốt cuộc có chuyện này hay không, Thẩm Gia Hành cũng chưa từng nghĩ đến loại cục diện này, tuy rằng cậu cũng từng tưởng tượng qua sẽ có một ngày thú nhận với cha mẹ và người nhà, nhưng tuyệt không phải ở dưới tình huống đầy kích động như thế, nhưng muốn cậu mở miệng phủ nhận tính hướng của mình cùng tình cảm giữa cậu cùng Hạ Hành Thù thì đó là điều không thể, bởi vậy đành kiên trì hướng cha gật đầu thừa nhận.

Thẩm phụ nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, một bên mắng một bên nói sẽ coi như không có đứa con bất hiếu này, Thẩm Gia Hành thấy chuyện càng ngày càng không tốt, tuy rằng cũng có chống cự, nhưng dù sao cũng sợ thương tổn đến cha mình, hướng hồ khí lực một người cũng không đấu lại cha cùng một nhà bà chị, một phen đu qua đẩy lại vẫn gặp kết quả bị nhốt vào phòng, ngay cả điện thoại di động cùng túi tiền đều bị tịch thu để ngừa cậu trốn đi.

Thẩm mẫu đẩy cửa ra đưa cơm cho con trai mình, Thẩm phụ đang ở trong phòng khách lớn tiếng la hét bẽ mặt bại đức, tạp âm như vậy đã kéo dài liên tục cả ngày, mà trong phòng, Thẩm Gia Hành cũng thất thần ngồi nhìn qua cửa sổ.

Nhìn đứa con như vậy, Thẩm mẫu nhịn không được lòng đầy chua xót, bà không có tư tưởng phóng khoáng, khi Thẩm Mạn nói ra chuyện này, thật bà cũng không thể lý giải cùng chấp nhận, nhưng thân là một người mẹ, bà cũng càng không thể nhìn thấy đứa con của mình trên mặt không có một chút vui vẻ nào..

“Ăn cơm.” Thẩm mẫu buông chồng bát, nhẹ giọng kêu.

“Dạ, mẹ, phiền mẹ quá.” Thẩm Gia Hành rốt cục thu hồi tầm mắt, nhìn thấy mẹ mình thần sắc ảm đạm, trong lòng không khỏi áy náy “..... Khiến cho mẹ vì con phiền lòng rồi.”

Thẩm mẫu thở dài, ngồi vào ghế bên cạnh, sau một lúc lâu mới cất tiếng nói: “Con cùng người nọ, ở chung có tốt không?”

Thẩm Gia Hành sửng sốt một chút, sau đó cũng nghiêm túc đáp lại mẹ mình: “Mẹ, đối với những người như con, ‘Hạnh phúc’ kỳ thật là một thứ xa xỉ, nhưng nếu con nói con cùng hắn ở chung không vui, thì đó là con tự dối tâm mình, đời này phải bị sét đánh chết.”

Thẩm mẫu yên lặng nhìn cậu, sau một lúc lâu, nâng tay sờ đầu của cậu “Mẹ già rồi , loại chuyện của người trẻ như con , mẹ không hiểu, cũng không nghĩ xen vào , nhưng hiện tại nghe con nói như vậy, muốn mẹ nói gì , mẹ cũng không nói ra được câu nào..... Con tự lập từ nhỏ, cha mẹ cũng không thể trông nom con được cái gì , cuộc sống về sau là của chính con , mẹ chỉ sợ con sẽ hối hận.....”

Nói xong, cái mũi Thẩm mẫu đau xót, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, Thẩm Gia Hành nhìn cửa phòng, không biết tự khi nào trong mắt dần dần ướt át.

Nửa đêm, Thẩm Gia Hành tựa vào trên giường , cậu không buồn ngủ, nhẹ nhàng nhảy xuống giường tựa vào bên cửa sổ , bắt đầu nghiên cứu. Kỳ thật biện pháp rời đi cậu cũng nghĩ ra được ba bốn cái , loại đơn giản nhất chính là chờ lão cha xuất môn rồi đá văng cửa chạy ra, chỉ là hôm nay cũng đã đợi một ngày, thoát nhìn lão cha còn chưa tính sẽ thả lỏng canh giữ , mà tưởng tượng đến Hạ Hành Thù bên kia có thể sẽ lo lắng, cậu liền cảm thấy không thể nhẫn nại thêm ngày nào nữa .

Nếu đi bằng cửa không thể , vậy chỉ có cách đi bằng cửa sổ , trong phim tuy rằng thường diễn cái loại biện pháp đem chăn xé ra buộc vào rồi trèo xuống lầu, nhưng nhà cậu ở lầu năm, hướng hồ trong phòng cậu cũng không đào đâu ra cái chăn nào lớn đến mức có thể làm như thế . Trèo qua cửa sổ nhà người khác tuy rằng thực dễ dàng , nhưng càng dễ dàng bị coi thành kẻ trộm , cho nên biện pháp có khả năng nhất chỉ có cách leo qua cầu thang công cộng giữa lầu bốn và năm .

Cầu thang công cộng cách cửa sổ nhà cậu tầm hai bước rưỡi lớn , đệm mỏng cùng chăn là cũng đủ , hơn nữa từ nơi đó có thể trực tiếp đi xuống lầu, vấn đề duy nhất chỉ là cầu thang công cộng nghiêng về phía dưới, chỉ sợ cậu phải mạo hiểm đứng đưa ở trên không vài lần mới đi vào được , nếu có thể cậu cũng chẳng muốn diễn thứ tạp kỹ khó khăn như thế

Đang ở khi Thẩm Gia Hành do dự hết sức, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, cậu sợ tới mức suýt nữa thì té ra ngoài cửa sổ , kinh hồn chưa định mà xoay người lại thấy, là mẹ cậu.

“Mẹ, mẹ , mẹ sao còn chưa ngủ”

Thẩm mẫu hướng cậu ra hiệu bằng tay “Suýt, nhỏ giọng chút, đem cha con đánh thức thì sẽ xảy ra náo loạn .”

Nhìn trong tay lão mẹ cầm hành lý của cậu , Thẩm Gia Hành phát hiện bản thân có chút nói không nên lời “Mẹ là muốn.....”

Thẩm mẫu một tay lôi kéo cậu, phóng nhẹ cước bộ chậm rãi đi ra ngoài, một bên nhỏ giọng nói:“Mẹ biết tính con quật cường, khẳng định sẽ không cúi đầu với cha con , chẳng lẽ muốn mẹ trở mặt nhìn chuyện này nháo càng ngày càng lớn ? Ai, dù sao thì con lớn cũng không nghe lời mẹ”

Đợi đi đến cạnh hàng hiên, Thẩm mẫu mới đem túi hành lý giao vào tay cậu, lại từ trong túi áo lấy ra một ít tiền mặt “Tiền cùng điện thoại của con đều bị cha con gói ở đầu giường , mẹ lấy không được, bốn trăm đồng này cho con đây, sau khi trở về cũng đừng gọi điện thoại về đây , miễn cho lại chọc cho cha con nổi nóng .”

“Vậy mẹ thì sao ? Nếu ba nổi giận thì làm sao bây giờ ?”

Thẩm mẫu cười cười “Không cần quan tâm tới mẹ đâu , mẹ cũng đã cùng lão ấy đi qua hơn nửa đời , lão còn có thể phát hỏa với mẹ à ? Không ai để ý đến lão thì chuyện cũng sẽ qua.”

Thẩm Gia Hành nhin không được nhẹ hô “Mẹ.....” sau đó lại không biết nên nói cái gì .

Thẩm mẫu hiểu rõ mà vỗ vỗ tay cậu “Được rồi, đi nhanh đi, sớm trở về, đừng làm cho người ta lo lắng.”

Rời khỏi nhà, Thẩm Gia Hành đợi hơn mười phút trên đường mới gọi được một cái taxi, tới nhà ga gần nhất , chọn mua vé tàu chậm tới T thị khởi hành vào lúc năm giờ . Trả xong tiền vé, lại thấy bây giờ cũng chưa tới hai giờ , cậu vội đi tìm một chiếc điện thoại công cộng gọi về cho Thẩm Gia Hành.

Điện thoại vang lên hai tiếng đã bị nhanh chóng tiếp lấy “Alô , Gia Gia?!”

Nghe lại được thanh âm của anh, tựa như đã xa cách thật lâu thật lâu rồi , Thẩm Gia Hành hít sâu một hơi , nói:“Là em . Chuyện của chúng ta bị chị em biết, sau đó nói cho người trong nhà, em bị cha nhốt vào

phòng , cho nên không nhận được điện thoại của anh , bắt quá hiện tại đã không có việc gì , anh đừng lo.”

Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng thở dài, có thể nói rằng tinh thần người bên kia đã được thả lỏng đôi chút .“Em hiện tại đang ở đâu ?”

“Nga, em đang trong nhà ga ở đây , đã mua vé về lúc năm giờ sáng rồi , đáng tiếc là tàu chậm, đại khái phải mười giờ hơn mới tới được .”

“ Em đừng rời đi, anh lập tức qua đó.”

Thẩm Gia Hành vừa nghe liền bị dọa “Qua đây Anh muốn qua đây á ? Không cần, em rất nhanh sẽ trở về, hiện tại quá muộn, lái xe nguy hiểm.”

“Không có việc gì, em ở đại sảnh chờ anh nhé , anh tới rồi sẽ tìm em sau.” Nói xong, cũng không chờ Thẩm Gia Hành trả lời, Hạ Hành Thù lập tức treo điện thoại, sao đó chụp lấy cái chìa khóa trên bàn chạy ra khỏi nhà.

Một ngày, tuy rằng chỉ có một ngày mà thôi, nhưng không liên lạc được với Thẩm Gia Hành thì đối với anh thời gian trôi qua lại rất khó chịu đựng .

Cho dù lo lắng, nhưng anh không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì không biết nếu mình tùy tiện rời đi tìm người thì đối với Thẩm Gia Hành là tốt hay xấu , chỉ đành phải người đi Hòa Tín tra xét , xác định Thẩm gia cũng không có đánh điện thoại cho công ty , lúc này mới thoáng để cho bản thân nhẹ tâm đôi chút, nhưng cũng vẫn không thể an ổn , ngay cả ngủ cũng ngủ không được, khi điện thoại gọi tới anh vẫn hoàn toàn thanh tỉnh..

Một bên lái xe trên đường cao tốc, một bên Hạ Hành Thù vươn tay bật cao âm lượng loa của điện thoại đi động , ấn lên nút tắt gọi thẳng tới Giang Hi Ngạn.

Ước chừng vang tới mười hai tiếng , Giang Hi Ngạn mới tiếp điện thoại , rống lên:“Cậu nếu có bệnh thì tìm tới 120, tìm tôi vô dụng!”

“Nga..... Vốn tôi đang muốn nói chuyện có lợi cho cậu , bắt quá xem ra cậu đang rất vội, có phải tôi quấy rầy cậu cùng người nào đó hay không? Quên đi.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm há mồm thở dốc, đại khái Giang Hi Ngạn đã tức đến không nhẹ “..... Cậu có rắc rối gì, tốt nhất là có chuyện quan trọng, bằng không ngày mai tôi đi phết cậu. Còn có, tôi hiện tại ở trong nhà mình, tên hỗn đản nào đó cũng không ở chung với tôi !”

“Không ở? Vậy tiếc quá , chuyện tôi muốn nói cùng hần có liên quan đó nha.”

“Có ý gì?”

“Hi Ngạn, cậu đi tìm giúp tôi bản sao chép hợp đồng ngầm giữa Phương Nguyên Hán cùng Hòa Tín đi , còn có, tôi có một cộc sinh ý muốn cùng hần đàm , thay tôi ước định một khoảng thời gian đi nhé .”

“Hợp đồng ngầm ? Hạ Hành Thù, nếu cậu muốn tôi hỗ trợ, thì nên giải thích trước đã .”

Hạ Hành Thù nhẹ nhàng cười “Lần trước không phải cậu nói có người muốn nhắm vào tôi sao? Tôi tra qua rồi , kết quả thập phần khéo nhé , khéo ở chỗ tình địch của tôi cùng tình nhân của cậu liên thủ, muốn giở trò quỷ sau lưng chúng ta . Cậu nói, Phương Nguyên Hán dám đánh bạo làm ra chuyện như vậy, món nợ này tôi không tìm cậu đòi thì tìm ai ?”

Giang Hi Ngạn trầm mặc một lát, lại nói tiếp , ngữ khí thập phần bình tĩnh :“Tôi đã biết, chuyện này là hần không đúng , tôi sẽ tận lực nghĩ biện pháp. Bắt quá tôi nói rõ trước nhé , hần không phải tình nhân của tôi, dựa vào quan hệ cá nhân không biết hần có chịu thu tay lại hay không, tôi không dám cam đoan với cậu trước đâu.”

Hạ Hành Thù thuận thực mà lái xe một tay chạy như điên trên quốc lộ , khóe miệng hơn một tia cười đùa cợt “Hi Ngạn, lời này cậu có thể đi hù người khác, nhưng đừng nói ở trước mặt tôi. Chuyện các cậu tôi chưa bao giờ quan tâm , cậu thích nói hần không phải tình nhân của cậu thì tôi đây coi như hần không phải, chỉ cần hần không chọc đến chuyện của tôi, tôi sẽ không làm gì cả , đáng tiếc hiện tại hần lại chọc vào rồi. Hiện tại cậu lại chạy tới nói cậu không có quan hệ với hần sao ? Phương Nguyên Hán hần có bao nhiêu sinh ý

kiếm ra tiền nhưng lại không làm, lại chạy đi mở công ty điện tử để đối địch với công ty chúng ta , chẳng lẽ là vì tôi chắc ? Ta cược rằng chỉ cần cậu muốn , không có gì hấn không làm , chỉ xem cậu có nguyện ý cúi đầu hay không mà thôi. Nếu cậu thực không muốn quan tâm , tốt lắm, tôi ở trên thương trường đạo thật thực thương(1) cũng không sao cả , bất quá cho đến lúc đấy cậu cũng đừng đau lòng.”

(1)Đạo thật thực thương : Nghĩa là đạo thật thì sẽ tạo ra vết thương thực.

Giang Hi Ngạn lặng im hồi lâu mới mở miệng:“Hạ Hành Thù, cậu không nên bức tôi như vậy !”

“Đừng nói như vậy chứ , đầu tiên cậu là bạn tôi, vì hạnh phúc của cậu mà suy nghĩ là điều tôi nên làm với cậu mà , thứ hai tôi là phó tổng cần lao của công ty cậu, nếu tôi mệt mỏi suy sụp , cậu ngấm lại xem bản thân cậu sẽ phải nhận bao nhiêu công tác ? Về tình về lý cậu cũng không nên chối từ .”

Giang Hi Ngạn thở dài một tiếng “Ai, coi như là tôi đời trước nợ cậu. Tôi đi nói với hấn , chuyện thỏa đáng rồi sẽ nói với cậu sau .”

“Đa tạ. Cũng muộn rồi , tôi không quấy rầy cậu ngủ nữa, có tin tức gì thì điện thoại lại cho tôi.” Treo di động, Hạ Hành Thù đem tinh thần một lần nữa phóng tới mặt đường phía trước , bắt động thanh sắc mà đề cao tốc độ xe, trong mắt anh, là trình trọng khó gặp cùng tình thế bắt buộc.

Bốn giờ hai mươi lăm phút, Hạ Hành Thù vừa chạy tới trạm đợi tàu vắng vẻ thì tìm được Thẩm Gia Hành đang ngồi một tựa vào trên ghế mà ngủ

Toàn quyền xử lý mọi chuyện , trả vé, dẫn người ra khỏi trạm, đưa vào trong xe, đeo dây an toàn , Hạ Hành Thù hoàn thành đến hành vân lưu thủy (mây bay nước chảy lưu loát sinh động), sau đó, một tay giữ lấy tình nhân đã lâu không gặp , chạy nhanh trên đường về nhà

Về nhà, quay về nhà của bọn họ.

Vẫn ngủ thẳng tới hai giờ chiều , Thẩm Gia Hành mới chậm rãi khôi phục ý thức, mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt đã tưởng niệm nhiều ngày, vì thế cảm thấy mỹ mãn mà phác qua ấn môi hôn lên trán anh , mí mắt, hai gò má, cuối cùng dừng lại ở trên môi , triền miên không đi.

Bị người quấy rầy nên người đang say ngủ cuối cùng vẫn đành tỉnh lại, động tác đầu tiên chính là ôm lại kẻ quấy rầy, xoay thân hôn đáp lại , hôn thẳng đến hai người đều sắp không có hô hấp mới dừng lại.

Thẩm Gia Hành vươn lưỡi liếm liếm môi, thanh âm khàn khàn nói “Sớm”, biểu tình mười phần giống mèo mới đi chôm thịt trở về.

Hạ Hành Thù sủng nịch mà lấy mu bàn tay đặt lên mặt cậu cọ đến cọ đi “Đừng đoạt vai của anh chứ .”

“Trải qua đại kiếp nạn trở về, vốn nên được chút an ủi mới đúng mà.”

“Đúng rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua em nói đơn giản quá, anh cũng chưa rõ hết mọi tình huống .” Vừa nói, Hạ Hành Thù vừa đem Thẩm Gia Hành từ cổ chần kéo ra , nửa ngồi mà kéo người vào trong ngực.

Dùng nửa giờ, Thẩm Gia Hành đem hết thấy mọi chuyện sau khi về nhà thuật lại một lần , cuối cùng không quên cường điệu bản thân thiếu chút nữa biểu diễn tạp kỹ dừng cảm vĩ đại.

“Em hiện tại xem như bị trục xuất khỏi gia môn rồi , từ nay về sau không có nơi mà về, nếu anh cũng phụ em, em cũng chỉ có hai con đường là giết anh hoặc là tự sát mà thôi.” Thẩm Gia Hành tận lực dùng ngữ khí nhẹ nhàng bắt chước cô gái si tình mà nói.

Hạ Hành Thù trầm tư một lát mới nói:“Yên tâm, cha em là nhất thời không nghĩ ra, hơn nữa em lại không chịu nhún nhường, người gia tính tình luôn cứng rắn , qua mấy ngày thì lòng cũng mềm hóa thôi . Mẹ em nói đúng, mấy ngày nay em cũng đừng kích nổi cơn giận của cha em , anh sẽ xin cha mẹ anh gọi về cùng gia đình em nói chuyện, bọn họ gần tuổi, lập trường giống nhau, sẽ dễ dàng nói chuyện được hơn.” Anh sao lại không rõ trong nội tâm Thẩm Gia Hành kỳ thật rất để ý chuyện không được người nhà đồng ý, dù sao anh cũng sớm đã định ra biện pháp dùng cha mẹ thu phục cha mẹ , hiện tại coi như là thi hành trước thời hạn đi .

“Anh..... Cha mẹ? Có được không, quá đường đột đi ?” Trên thực tế cậu là muốn nói rất quý dị , bất quá cuối cùng vẫn thay đổi từ ngữ .

Hạ Hành Thù trêu tức mà cười nói:“Sao thế, hiện tại mới biết ngược ngùng sao? Đáng tiếc a, chậm rồi, đêm nay em phải đi cùng anh tới gặp họ , cho nên em chỉ còn có bốn giờ để rửa mặt chải đầu thay quần áo sửa sang lại dung nhan, thuận tiện có thể luyện tập một chút xem khi cô con dâu xấu xí tới gặp cha mẹ chồng thì nên nói cái gì đó nha.”

Chiêu khích tướng này của Hạ Hành Thù dùng tới thật cao minh , Thẩm Gia Hành quả nhiên lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, hướng về phía anh lộ ra biểu tình cực kỳ bất mãn “Cái gì? Anh dám nói em là cô con dâu xấu xí á ? Trên đời này có mấy ai có thể lấy được người vợ xinh đẹp hào phóng trí tuệ hiểu thuận như em ? Hạ gia của anh phải tu mấy đời mới được đó .”

Hạ Hành Thù liên tục gật đầu “Nói như vậy, anh là không cưới không được.”

“Phi phi phi, không đúng, ai nói em phải gả cho anh ? Sao không phải anh gả cho em , nhập vào nhà em làm con dâu Thẩm gia ?”

Hạ Hành Thù lấy tay chống cằm, cố ý cao thấp đánh giá cậu một lần “Nguyên nhân ở đây , chẳng lẽ không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn ra sao?”

Thẩm Gia Hành cố gắng ưỡn ngực “Loại sự tình này cũng không phải có thể lấy hình thức để định luận .”

“Vậy được rồi, nếu em có thể thuyết phục cha mẹ em , để bọn họ vô cùng cao hứng mà nhận anh thân nam nhi về làm dâu ,anh cũng không phải không thể chịu ủy khuất một chút .” Hạ Hành Thù ra vẻ hào phóng mà buông tay.

Thẩm Gia Hành không nói gì mà trở mình xem thường một cái, muốn cha mẹ cậu nhận loại sự tình này? Vậy căn bản là..... Kiếp sau cũng không thể nào.

Vấn đề ai là vợ ai là chồng , cứ như thế được quyết định !

32. Chương 32

Thẩm Gia Hành sớm đã biết rằng có thể dưỡng ra loại người không kiêng kỵ gì như Hạ Hành Thù, lại còn da mặt dày cỡ anh, thì cha mẹ nhất định sẽ không phải là nhân vật bình thường, bất quá khi đối mặt với hai vị trưởng bối tươi cười liên tục quý dị , cậu vẫn nhịn không được lại cảm thán di truyền kỳ diệu.

“Tiểu Thẩm à, nghe nói con đã cùng Hạ Hành Thù nhà bác ở chung một chỗ, nếu nó đối xử với con không tốt , con cứ đi nói cùng Hạ mụ mụ là bác nè , bác nhất định giúp con giáo huấn nó .”

Thẩm Gia Hành cố gắng làm cho bản thân tin tưởng tươi cười trên mặt Hạ mẩu cũng không phải cố ý thành đen tối như vậy, đồng thời tận lực ôm lấy mím cười trả lời:“Anh ấy đối xử với con tốt lắm , bác đừng lo lắng.”

Hạ phụ ở một bên cũng xen vào :“Thái độ của người nhà con bác cùng mẹ Hành Thù đã nghe nói lại rồi , con yên tâm, chuyện này cứ giao cho chúng ta, trong ba tháng cam đoan cho cha mẹ con gật đầu đồng ý, các con cứ an tâm kết hôn là được.”

Thẩm Gia Hành há mồm mà không nói ra được gì, trong lòng yên lặng học máu, chỉ có thể cúi đầu hướng Hạ Hành Thù lườm một cái.

Tiếp thu được cái lườm dài như thế, Hạ Hành Thù lập tức vội cười nói tiếp “Ba mẹ đừng nóng vội như vậy, con cùng Gia Gia cũng còn có vài chuyện cần giải quyết, chờ hết thầy đều xử lý thỏa đáng thì chúng con sẽ kết hôn .”

Thẩm Gia Hành vừa nghe, huyết phun càng lợi hại hơn, cũng bất chấp Hạ phụ Hạ mẫu cười đến càng thêm tối, cậu cố gắng dùng ánh mắt bắn về phía người bên cạnh , đáng tiếc Hạ Hành Thù da dày thịt béo, hoàn toàn coi như không có gì.

Khó khăn ăn xong một bữa cơm, trên đường hai người về nhà, Thẩm Gia Hành nhin không được lại hỏi: “Anh vừa rồi nói chúng ta còn có việc chưa giải quyết, là chuyện gì thế ? Hay là anh nói để ứng phó cha mẹ anh ?”

Hạ Hành Thù nghĩ nghĩ, hướng cậu khẽ ra hiệu “Vấn đề này à..... Thiên cơ bất khả lộ!”

Cha mẹ của Hạ gia quả nhiên cực có lực hành động, từ sau lúc kia cũng bắt đầu gọi điện thoại đến Thẩm gia đi, tự giới thiệu rồi bắt đầu cùng nhị lão Thẩm gia tán gẫu từng bừng, đến tột cùng bọn họ hàn huyên cái gì , không ai biết, chẳng qua nghe nói không quá một tuần, khi Hạ mẫu qua điện thoại gọi Thẩm phụ là ông thông gia , đầu kia điện thoại đã không còn nghe được tiếng gầm gừ .

Giang Hi Ngạn bên kia cũng rất nhanh truyền đến tin tức, hết thấy thuận lợi, tất cả sự tình đều như kế hoạch của Hạ Hành Thù mà tiến hành.

Mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu Hạ Hành Thù tự mình dẫn theo gió đông.

Buổi chiều trời trong nắng ấm, ngày hôm sau là ngày họp báo để kí kết hợp đồng giữa Hoya cùng Hòa Tín , Hạ Hành Thù hẹn Hà Quý đi ra.

Hai người đối mặt, Hạ Hành Thù cười đến vân đạm phong khinh, chỉ chuyên tâm uống cà phê trong tay, không hề có ý mở miệng nói trước.

Hà Quý chung quy đánh không lại lão đạo thâm trầm như anh , liền hỏi trước : “Hạ tổng lại ở lúc này hẹn tôi ra đây , không biết có chuyện gì quan trọng không ?”

Hạ Hành Thù buông chén cà phê “Trong lòng Hà tiên sinh chắc đã biết rõ ràng mới phải .”

Hà Quý trong lòng thất kinh, ở mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc “Hạ tổng nói gì thế , tôi nghe không hiểu.”

Hạ Hành Thù nở nụ cười “Tôi chỉ muốn khuyên anh , ở lúc chuyện còn có thể挽 hồi không bằng thu tay lại, miễn cho không chịu nổi hậu quả.”

Hà Quý lãnh mặt, đứng dậy “Hai công ty nhà chúng ta lập tức sẽ hợp tác , Hạ tổng có cái gì không thể nói rõ sao ? Hạ tổng muốn chơi trò giải câu đố , vậy thứ tôi không thể phụng bồi .”

“Đừng nóng vội nha.” Hạ Hành Thù không nhanh không chậm mà từ trong bao công văn rút ra một phần văn kiện phóng tới trên bàn “Nếu xem xong anh còn muốn rời đi , tôi tuyệt không giữ lại.”

Hà Quý cầm lên văn kiện vội lật , sắc mặt lập tức trắng bệch, nội dung bên trong đúng là hợp đồng ngầm mà hắn cùng Phương Nguyên Hán ký tên.

Nội dung hợp tác của Hòa Tín cùng Hoya lần này là về R&D trên điện thoại di động , sự nghiệp điện tử của Hoya mấy năm gần đây càng làm càng lớn, bởi vậy quyết định đem phân đoạn sản xuất điện thoại của mình cho người khác , sau này chỉ phụ trách bộ phận R&D , mà công ty có chất lượng cùng danh tiếng luôn luôn tốt đẹp thì chỉ có Hòa Tín phù hợp làm đối tượng hợp tác của bọn họ. Hoya trợ giúp Hòa Tín trong khâu sản xuất , cuối cùng di động sản xuất ra sẽ lấy nhãn hiệu đại diện cho hai công ty làm thương hiệu, ấn theo tỉ lệ nhất định mà chia phần trăm, hợp tác này đối với cả hai bên mà nói đều là món lời lớn .

Mà hiệp nghị giữa Hà Quý cùng Phương Nguyên Hán đó là , ở sau khi Hoya chuyển giao kĩ thuật cho Hòa Tín , bí mật đem kĩ thuật được chuyển giao cho Phương thị, lấy thế mạnh về thị trường điện thoại của Phương Thị để làm Hoya sụp đổ , đồng thời Phương thị cũng sẽ bồi thường Hòa Tín một khoản phí kếch xù .

Đây không chỉ trái với ước định giữa Hoya cùng Hòa Tín, hơn nữa lại hoàn toàn buông bỏ đạo đức buôn bán, vì đây vốn là hiệp nghị cực kỳ cơ mật, Hà Quý tuyệt đối thật không ngờ lại rơi vào tay Hạ Hành Thù.

Tưởng tượng đến đủ loại hậu quả, Hà Quý đã là tâm tàn như tro, hắn nắm chặt văn kiện , thanh âm run rẩy hỏi han: “Anh muốn như thế nào?”

Hạ Hành Thù ngẩng đầu nhìn về phía hắn, bình tĩnh nói: “Tôi hiện tại chỉ muốn hỏi một vấn đề , vì sao anh phải làm vậy ?”

Hà Quý lộ vẻ sầu thảm mỉm cười “Hạ Hành Thù, tôi không tin anh sẽ không biết.”

“Đúng vậy, tôi đương nhiên biết là vì Gia Gia, chỉ là tôi không rõ, lúc trước là anh không thích hẳn , hiện tại lấy lập trường gì mà bày ra một bộ người bị hại như thế ?”

“Ai nói tôi không thích hẳn!” Hà Quý kêu lớn.

Hạ Hành Thù trào phúng mà cười nói:“Nga? Nguyên lai anh thích hẳn sao ? Bởi vì thích, cho nên ở khi hẳn lộ ra tính hướng của mình anh cùng đám người nhà thân thích của anh dùng ánh mắt kì thị để nhìn hẳn sao ? Bởi vì thích hẳn, cho nên mới suốt đêm mang theo cái đuôi chạy trốn ra nước ngoài ? Bởi vì thích hẳn, cho nên mấy tháng cũng không cùng hẳn liên hệ, để cho hẳn nhận hết khinh bỉ từ người nhà anh ?”

“Không, tôi cũng không muốn . Chỉ tại lúc ấy thật sự quá mức đột ngột, tôi thật sự không thể nhận, thậm chí nghĩ tìm một chỗ hẻo lánh ẩn nấp hết thấy. Tuy rằng suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không thể xác định rốt cuộc nên làm như thế nào, cho nên tôi mới không cùng hẳn liên lạc, bởi vì tôi không biết nên nói gì với hẳn. Sau đó tôi nghĩ thật thông suốt , tôi không muốn mất đi hẳn, cho dù điều hẳn hy vọng là tình yêu, tôi cũng nguyện ý bởi hẳn cùng thử , cho nên tôi lập tức quyết định về nước, không nghĩ tới sau khi trở về, đối mặt lại là cục diện như thế. Hạ Hành Thù, anh sẽ không hiểu được , từ hy vọng đầy cội lòng đột nhiên biến thành tuyệt vọng, cái loại cảm giác này anh không rõ đâu , nhiều năm như vậy hẳn đều ở bên cạnh tôi , ngay tại khi tôi nguyện ý đi nhận hẳn, đột nhiên quan hệ lại biến thành người xa lạ còn không bằng, đối lại là anh thì anh sẽ cam tâm sao? Tôi không cam, cho nên tôi phải làm chút gì đó, nếu không tôi cả đời cũng sẽ không cam tâm.”

Cho dù Hà Quý nói rất kích động, nhưng Hạ Hành Thù cũng vẫn lơ đãng “Nghe lên thực đáng để được người đồng tình . Bất quá vô luận lý do của anh nghe lên là cớ nào không thể làm cách khác , tôi vẫn biết một sự thật , đó là chỉ cần khi anh đi lưu lại trước một cậu, cho dù không phải hứa hẹn, chỉ cần anh kêu hẳn chờ anh, lấy tính cách Gia Gia, hẳn sẽ mặc kệ như thế nào cũng nguyện chờ đợi . Điểm ấy anh hẳn rất rõ ràng, nhưng anh không nói, bởi vì anh không dám, ngay cả dũng khí cho hẳn một phân hi vọng anh cũng không có , chỉ biết vì bản thân mình lo lắng. Dựa vào cái gì hẳn sẽ không oán không hối mà yêu anh ? Dựa vào cái gì hết thấy đều theo sự lựa chọn của anh mà xuôi đi ? Cho nên, anh chưa hề làm gì thì cũng không có tư cách nói không cam lòng , bởi vì người khiến hẳn quyết định buông tha chính là anh .”

Lời nói không lưu tình chút nào của Hạ Hành Thù hoàn toàn đánh bại Hà Quý, hẳn lập tức suy sụp ngã ngồi ở trên sofa, thất thần mà nhìn ngoài cửa sổ.

Nói đã nói rõ, Hạ Hành Thù cũng không nán lại, cầm lấy văn kiện trên bàn , đứng dậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua Hà Quý vẫn thì thào tự nói , xoay người ly khai quán cà phê.

Anh cũng không cảm thấy lời nói của mình quá mức tàn nhẫn, tuy rằng miệng vết thương trong lòng Thẩm Gia Hành sớm được anh lấp đầy , nhưng đối với người từng gây thống khổ cho cậu , vô luận là trừng phạt nghiêm trọng như thế nào cũng không quá đáng.

Về đến nhà, Thẩm Gia Hành đã làm tốt cơm chiều, đang vừa xem TV vừa chờ anh .

Thoát ly khỏi tình tự khi đối mặt với địch thủ, cảm nhận được tình nhân sẵn sàng ôn nhu, trong lòng anh cũng dần dần bình an chiếm lĩnh một lần nữa.

Trong quá trình ăn cơm, Thẩm Gia Hành vài lần có chút dăm chiêu mà nhìn Hạ Hành Thù, dưới tình hình như thế có nghĩa là cậu có tâm sự, Hạ Hành Thù đương nhiên sẽ không thể không phát hiện, sau khi kết thúc cơm chiều liền đem cậu kéo đến trên sofa , cẩn thận hỏi dò .

Thẩm Gia Hành lại thành thật khó được , vừa hỏi liền nói ra “Giang Hi Ngạn nói anh có việc gạt em .”

Hạ Hành Thù hơi thở ra, nguyên lai là hẳn, còn tưởng rằng có chuyện gì lớn, xem ra lần trước đem Giang Hi Ngạn chọc tới phát cáu , hẳn vẫn có ghi hận trong lòng , bất quá chuyện này anh vốn cũng sẽ không tính gạt Thẩm Gia Hành, hướng cậu nói rõ ràng cũng không sao.

Vì thế đem chuyện hôm nay cùng Hà Quý gặp mặt kể lại một lần, thuận tiện đem chuyện vợ chồng chị hai cậu bị Hà Quý sai sử nói ra luôn .

Thẩm Gia Hành nghe mà thập phần khiếp sợ, trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hóa nhiều nội dung như vậy, chỉ đành nói :“Lời anh nói cũng thực ngoan tuyệt nha.”

Hạ Hành Thù ôm cổ cậu , giả bộ hồn giận , nói:“Sao thế ? Em đau lòng hửn ?”

“Không phải đâu, chẳng qua cho tới bây giờ hửn đều là thiên chi kiêu tử, hôm nay bị đả kích lớn như vậy, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn rất khó tỉnh lại .”

Hạ Hành Thù nhin không được lại hỏi:“Hửn hại em trước kia thương tâm như thế, em còn vì hửn suy nghĩ như vậy?”

Thẩm Gia Hành thật sự nghĩ lại , đột nhiên quay đầu chống lại mắt anh “Hành Thù, không phải anh còn lưu lại thủ đoạn đối phó nào đó với hửn nữa chứ ?” Hạ Hành Thù có bao nhiêu sủng cậu, cậu rất rõ ràng, nghe khẩu khí anh là biết anh vì cậu bất bình, sao có thể đơn giản buông tha cho Hà Quý.

Hạ Hành Thù lảng tránh tầm mắt của cậu , chần chờ một lát vẫn chung quy nói ra “Anh cùng Phương Nguyên Hán đã ký hiệp ước, Hoya cùng Phương thị cùng nhau mở một trung tâm R&D , còn có , cổ phiếu của vài nguyên lão ở Hòa Tín đều đã chuyển vào tay anh , đợi đến hợp báo kí hợp đồng giữa Hòa Tín cùng Hoya sẽ thông báo tin này , cổ phiếu Hòa Tín nhất định sẽ tụt giá , đến lúc đó anh sẽ dùng tài chính đã chuẩn bị tốt phục kích bọn họ, hửn có thể nắm giữ quyền khống chế cổ phần Hòa Tín.”

Thẩm Gia Hành nghe được mà miệng không thể khép lại , trời a, nguyên lai khi anh nổi gió lên thì ngoan tuyệt tới vậy , căn bản ngay cả đường sống cũng không lưu cho đối thủ , trước kia chính mình thật đúng là xem thường anh mà.

Cầm lấy tay anh, Thẩm Gia Hành thật cẩn thận mà nói:“Hành Thù, em có thể nhờ anh một chuyện không ?”

“Cái gì?” ngữ khí Hạ Hành Thù có chút không tốt, đối với thỉnh cầu của cậu , anh rõ ràng.

“Cái kia..... Vẫn đừng nên đối Hòa Tín chém tận giết tuyệt .”

Hạ Hành Thù vươn tay xoa xoa mặt cậu “Em quả nhiên vẫn luyến tiếc anh ra tay ngoan tuyệt với hửn .”

“Không phải như anh nghĩ đâu.” Thẩm Gia Hành thành khẩn mà nói “Em cũng không phải thay hửn mà suy nghĩ, mà là thay chính em suy nghĩ. Trước kia tuy rằng hửn không thương em, nhưng em cũng không trách hửn, cũng không hận hửn, bởi vì hiện tại em đã có đủ hạnh phúc , nếu lần này anh đẩy ngã hửn , em sẽ cảm thấy em nợ hửn , là em hại hửn biến thành như vậy , cho nên lần này không bằng cứ như vậy chấm dứt đi, coi như trước kia em thích hửn là do kiếp trước thiếu nợ hửn, lần này xem như trả cho hửn , về sau em sẽ không nghĩ về hửn nữa, cũng sẽ không lại cảm thấy nặng nề .”

Hạ Hành Thù nhìn cậu “Em thật sự quyết định muốn như vậy?”

“Đáp ứng em đi.” Thẩm Gia Hành cố gắng chớp mắt.

“Ai, anh thật không có biện pháp với em , ai bảo em nói đầy sức thuyết phục như thế chứ . Bất quá, chỉ một lần này thôi , về sau không bao giờ cho em vì hửn mà cầu anh.”

Nói xong , Thẩm Gia Hành lập tức hoan hô ôm lấy anh hôn một cái .

“Chỉ có thưởng nhẹ thế thôi à ? Cái này không đủ đâu nha”

Nâng cái gáy Thẩm Gia Hành ấn hướng về phía mình , che lại đôi môi mê người, anh tác cầu càng nhiều, càng nhiều.....

Ngày thứ hai, hợp báo liên hợp giữa tập đoàn Hoya cùng điện tử Hòa Tín, đám phóng viên đúng giờ tới dự họp.

Cho dù đại diện điện tử Hòa Tín — tổng giám đốc Hà Quý sắc mặt thoát nhìn thập phần không xong, nhưng vẫn bị ánh đèn của các phóng viên loang loáng chiếu cổ đặc biệt , hợp báo vẫn dựa theo kế hoạch dự định , từng mục một tiến hành , cuối cùng thuận lợi chấm dứt.

Là một nhân viên làm việc trong dự án này , Thẩm Gia Hành đương nhiên cũng phải trình diện, đợi cho các phóng viên tản đi, cậu mới ở trong tầm mắt đầy cường lực của người nào đó mà đi tới bên cạnh Hà Quý.

“Hình như tinh thần cậu không tốt lắm.”

Hà Quý nhìn thấy là cậu , miễn cưỡng tươi cười bài trừ “Có thể là do tối hôm qua ngủ không được .”

Thẩm Gia Hành chậm rãi vươn tay, vỗ vỗ vai hắn “Không cần lo lắng , Hành Thù đã quyết định coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh , Hòa Tín cùng Hoya vẫn là đối tượng hợp tác tốt đẹp .”

“Cậu.....” Hà Quý kinh ngạc nhìn cậu, sau một lúc lâu mới nói:“..... Mình không biết nên cảm ơn cậu như thế nào mới tốt.”

Thẩm Gia Hành nở nụ cười, nhìn về phía sau “Không cần cảm ơn mình , cậu vẫn nên cảm ơn hắn khoan hồng độ lượng đi.” Quay đầu lại, chống lại ánh mắt người nào đó vừa mang theo ngọt ngào lại ẩn ẩn ghen tuông , cậu không khỏi cười đến càng ngọt .

Nhìn cậu như vậy, trong lòng Hà Quý đã không biết là hương vị, không khỏi hỏi ra lời không dám hỏi “Cậu, chắc đã không còn thương mình ?”

Nghe được hắn nói, Thẩm Gia Hành đột nhiên quay đầu lại.“Không, mình đương nhiên còn thương cậu.”

Nhìn thấy trong mắt Hà Quý chợt hiện quang mang, cậu tiếp tục nói:“Yêu là thứ không có khả năng dễ dàng biến mất , cần thời gian rất dài để dần dần phai nhạt. Hiện tại mình tuy còn yêu cậu, nhưng nó lại chỉ sót lại như một thói quen , chậm rãi , nó sẽ biến mất không thấy, giống như nước bốc hơi dưới ánh mặt trời.”

Hà Quý chưa xót hỏi:“Như vậy, với hắn thì sao ?”

“Với hắn?” Thẩm Gia Hành không khỏi lại quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói:“Mình chỉ có thể nói, mình đã không chế không được tình cảm của lòng mình với hắn Hơn nữa, cũng không muốn không chế.”

“Quý, có lẽ cậu yêu mình, có lẽ cậu chỉ không muốn mất mình, giới tuyến giữa hữu tình cùng tình yêu rất mơ hồ, nhưng chúng vẫn bất đồng . Nên tìm hiểu rõ hơn, tương lai của cậu còn rất dài, nếu chỉ nhất thời bị lạc phương hướng, vậy lui về còn kịp.” Đây là lời khuyên cuối cùng dành cho người bạn tốt của cậu , cũng là người cậu từng yêu thật sâu nặng.

Nói xong, cậu không hề lưu luyến, xoay người hướng thân ảnh đã chờ cậu từ lâu , đồng thời, cũng hướng về tương lai của mình .

33. Chương 33

“Mọi lời cần nói đều xong rồi sao ?”

“Phải phải, hũ dấm chua tiên sinh, đã nói tới nhất thanh nhị sở .”

“Như vậy..... chuyện kể tiếp.....”

“Cái gì?”

“Gia Gia, còn nhớ rõ lời nói anh nói cùng cha mẹ đi ? Tất cả vấn đề đều đã giải quyết , chúng ta có phải hay không nên bắt đầu chuẩn bị hôn lễ ?”

“A..... Đúng rồi Hành Thù, có một vấn đề em còn chưa hỏi anh, nếu chị của em thật sự đem chuyện của chúng ta ra giới truyền thông thì sao ? Đây chỉ là nói nếu nha.”

“Vậy cũng không sao, chẳng lẽ anh sợ mấy tờ báo vật vãn sao ? Tùy bọn họ viết thế nào , cùng lắm thì anh chuyển tới phía sau Hoya làm việc, dù sao Hi Ngạn cũng là tổng tài đến chết, hơn nữa cho dù ly khai Hoya anh cũng có biện pháp nuôi sống chúng ta. Vừa lúc có chuyện muốn nói cho em, mẹ anh nói, cha mẹ em đã ngầm đồng ý chuyện chúng ta kết hôn, thế nào, hiệu suất quá cao đi? Tốt lắm em cũng đừng nói qua chuyện khác nữa , nhanh nói cho anh biết em muốn qua Hà Lan hay là Canada.....”

“A, Hạ Hành Thù, em từng đáp ứng kết hôn với anh lúc nào thế ? Anh đừng tự chủ trương được không ?”

“Nguyên lai em đã quên a, có một lần em đã đáp ứng anh , trong năm nay sẽ gả cho anh , anh còn có bằng ghi âm nè, dù sao sớm hay muộn cũng phải làm , không bằng sớm một chút làm đi .”

“Hạ Hành Thù! Anh lừa gạt em đáp ứng lúc nào thế hả ! Em, em thực hối hận đã quen anh”

“Thân ái , loại nói này, hiện tại mà nói đã quá muộn rồi”

“Tóm lại, hiện tại em tuyệt không muốn kết hôn !”

“Chỉ là, em còn đáp ứng sẽ sinh cục cưng cho anh nữa.....”

“Anh đi nằm mơ đi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-luan-khuech>